

Himmelske samtaler 2

Hilt & Hansteen as
Postboks 2062 Grünerlokka
0505 Oslo
Telefon 22 38 40 10
Faks 22374010

Originalens tittel: Conversations With God
- an uncommon dialogue, book 2

Copyright © 1997 by Neale Donald Walsch
Copyright norsk utgave © Hilt & Hansteen as, Oslo 1999

Published by arrangement with Hampton Roads Publishing Company Inc.,
Charlottesville, Virginia, USA

Omslagsillustrasjon og -design: Kari Aspeggen
Sats: Bodoni AS
Trykk: Rotanor AS

Takk

Jeg ønsker alltid først og fremst å takke Det som er i alle ting og som er Kilden til alt, også denne boken. Noen av dere foretrekker å kalle det Gud, slik som jeg gjør. Likevel betyr det ikke noe hva du kaller Kilden. Den er og vil alltid være Evighetens kilde til evig tid og enda lenger.

For det andre ønsker jeg å takke for at jeg hadde fantastiske foreldre. Gjennom dem ga Gud opphavet til mitt liv, og så mange av mitt livs viktigste minner som strømmer gjennom meg. Mor og far var et enestående team. Det er ikke sikkert alle som betraktet dem fra sidelinjen er enig, men de to var selv veldig klar over det. De kalte hverandre <Pest> og <Plage>. Mor kalte far en <pest>, og far sa at mor var en <plage> han ikke kunne motstå.

Mm mor Anne var et enestaende menneske. En kvinne av uendelig ydmykhet, dyp forståelse, av mild og ustoppelig tilgivelse, av en uendelig evne til å gi, en engels tålmodighet, varm klokskap og en urokkelig tro på Gud, som var så sterk at presten som gav henne den siste olje på dødsleiet etter katolsk ritual, kom til meg og hvisket: <<Gode Gud, det var hun som trøstet meg!>>

Slik jeg kjente mor, forundret det meg ikke.

Min far Alex hadde få av det elskverdige menneskets egenskaper. Han var brysk, bra og kunne være pinlig uforskammet.

Det er dem som vil påstå at han ofte var grusom, spesielt mot mor. Jeg vil ikke dømme ham for det (eller noe annet). Mor ville ikke dømme eller fordømme ham, snarere tvert om. Hun (7) beundret ham til det siste, og jeg kan ikke se hvorfor ikke jeg skal ta etter hennes gode eksempel.

Dessuten hadde far en rekke svært positive sider, sider som mor aldri mistet evnen til å se. Blant annet hadde han en urokkelig tro på den menneskelige ånds evne til å overleve, og var overbevist om at situasjoner som krevde forandring, ikke bedret seg ved klaging og syt, men ved lederskap. Han lærte meg at alt jeg bestemte meg for, kunne gjennomføres. Han var en mann som vi alle, bade kone og barn, kunne stole på til det siste. Han var den personifiserte lojalitet, satt aldri på gjerdet og ventet på andres beslutning, men tok et standpunkt og nektet å godta nei som et svar i de undertrykte verden. Hans mantra stilt overfor de mest håpløse situasjoner, var alltid: <<A, det er da ikke noe. ~ Dette mantraet har jeg brukt ved alle utfordrende situasjoner i mitt liv. Det virker hver gang.

Det er den største anerkjennelse overfor far å si at det forbauset meg ikke.

Gjennom begge disse ble jeg utfordret til å finne mm plattform av suveren selvtilit og betingelsesløs kjærlighet for alle andre. For en kombinasjon!

I min første bok takket jeg andre familiemedlemmer og vennekretsen som har betydd uendelig mye for livet mitt — og som ennå gjør det. Nå vil jeg gjerne takke to spesielle personer som jeg er butt kjent med etter den første boken, og som har gjort usedvanlig stort inntrykk på meg:

Dr. Leo og Mrs. Letha Bush, som gjennom sin daglige tilværelse har vært et levende bevis på at uselvisk omsorg for familie og venner, godhet overfor dem som trenger det, gjestfrihet til alle og urokkelig tro på og kjærlighet til hverandre, gir den største belønning i livet. Jeg har lært av dem og er dypt inspirert.

Her ønsker jeg også å takke noen av mine andre læremestre Spesielt englene som Gud har sendt meg med spesielle budskap som jeg nå forstar hvor viktig det var å høre. Noen av dem berørte meg personlig, noen på avstand og noen av dem fra et punkt så langt borte i Matriksen at de ikke engang vet at jeg er til (på ett nivå av bevissthet). Likevel har jeg mottatt deres energi her i sjelen mm. Disse utgjør andre filosofer, ledere, meningsskapere, forfattere og andre som prøver å følge Den rette vei, og som med sine bidrag til den kollektive bevissthet gjennom årene, har hjulpet til å skape en skatt av visdom som kommer fra, og derfor bekrefter, Guds sjel. Det er fra denne Kilden jeg vet at stoffet til boken <Himmelske samtaler> er kommet. Jeg ser igjen, når jeg nå dedikerer Bok 2 i denne trilogien, at dette arbeidet er fullbyrdelsen av alt jeg noen gang har visst, blitt fortalt, blitt engasjert i, eller har forstått. Alt dette er brakt til et nytt tilgjengelig nivå gjennom nedtegnelsen av de siste samtalene jeg har hatt i mange former med Gud gjennom et langt liv. For det er sant at det ikke finnes noen nye ideer i universet, bare bekreftelser på Den evige sannhet.

I tillegg til å takke alle mine læremestre samlet, ønsker jeg å fremheve noen personer spesielt:

Ken Keyes jr., hvis innsikt har påvirket tusener av liv (inkludert mitt eget). Han har nå kommet Hjem, etter å ha vært en førsteklases budbringer.

Dr. Robert Mueller, hvis arbeid for verdensfreden har vært en velsignelse for oss alle og gitt denne planeten et nytt håp og åndelig visjon i et halvt hundreår.

Dolly Parton, hvis musikk, smil og personlighet har frydet en hel nasjon og så ofte gledet mitt hjerte — selv da det var knust og jeg trodde det aldri mer kunne heles. Nå er det en spesiell tiltrekning.

Terry Cole-Whittaker, hvis fornuft, visdom, innsikt og livsglede og absolutte ærlighet har stått som et lysende eksempel og forbilde for meg siden den dag jeg møtte henne. Tusener har funnet forståelse, latt seg beta og er blitt opplyst gjennom henne.

Neil Diamond, som har trengt inn i dypet av sin sjel som kunstner, og som ved det også har trengt ned i dypet av min sjel og berørt en hel generasjon. Hans talent og følelsesmessige sjenerøsitet overfor dem han vil dele den med, er monumental.

Thea Alexander, som gjennom sitt forfatterskap utfordret meg til å våkne opp og se mulighetene i å uttrykke menneskelig engasjement uten grenser, uten sårhet, uten skjulte motiver, uten bitter sjalusi og uten krav eller forventninger. Hun har gjenopplivet i verden den ustoppelige and av kjærlighet uten band og vart høyst naturlige behov for seksuell bekreftelse, ved å gjøre den undrende, vakker og uskyldsren igjen.

Robert Rimmer, som har gjort nøyaktig det samme.

Warren Spahn, som lærte meg at det å oppnå perfektjonisme på forskjellige plan i livet, betyr å sette seg høye mål og nekte å gi tapt overfor dem. Det er å sprengne sine egne grenser, selv når man har minst å gi og det ikke er noen som legger merke til det (kanskje spesielt da). En idrettshelt i første divisjon, en helt under ild på slagmarken, en livets helt som aldri skrøt av sine overlegne prestasjoner, uansett hva det kostet å gjennomføre dem.

Jimmy Carter, som modig nok forlanger å være med internasjonal politikk, ikke som politiker, men ved å snakke fra hjertet om det han vet er den rette Lov. Et så friskt pust at var harde verden ikke riktig vet hvordan den skal takle det.

Shirley MacLane, som har bevist at intellekt og underholdning ikke nødvendigvis utelukker hverandre, at vi kan heve oss over dårlig moral og banale og trivielle handlinger. Hun hevder at vi kan snakke om bade store og små ting, tunge saker, såvel som lette, dypere saker, savel som overfiatiske. Hun kjemper for å heve nivået på vår diskusjon, og på den måten hele var bevissthet, og bruker konstruktivt sin enorme innflytelse på ideenes markeds plass.

Oprah Winfrey, som gjør det samme.
Steven Spielberg, som gjør det samme.
George Lukas, som gjør det samme.
Ron Howard, som gjør det samme.
Hugh Downs, som gjør det samme.

Og Gene Roddenberry, hvis ånd nå kan høre dette og smiler, fordi han fant veien inn til så mye av dette, spilte med på laget, gikk frem til avgrunnen og gikk veier der ingen før hadde tørt å gå.

Disse menneskene er enestaende, slik vi alle er. Men til forskjell fra de fleste av oss, valgte de å ofre seg selv i stor skala. De eksponerte seg i storhet, risikerte alt, også sitt privatliv, sin private verden, for alltid for å gi av seg selv. De kunne aldri vite hvordaf den gaven de hadde tilby, ble mottatt. Likevel ga de av den.

Jeg takker dem for det. Takk til dere alle.
Mitt liv er blitt rikere på grunn av dere.

Innledning

Dette er et høyst uvanlig dokument.

Det er et budskap fra Gud, og med dette foreslår Gud en sosial, seksuell, utdannelsesmessig, politisk, økonomisk og teologisk revolusjon på Jorden, som overgår alt vi har sett til nå, og alt vi bar kunnet forestille oss i vår villeste fantasi.

Forslaget er kommet frem som en følge av våre egne fastsatte ønsker som beboere av denne planeten. Vi har sagt at vi ønsker å skape et bedre liv for alle, å vekke vår bevissthet og å søke mot en ny verden. Gud dømmer oss ikke, uansett hva vi velger, men hvis vi velger dette, bar Han sagt seg villig til å vise vei. Hun vil ikke tvinge oss til å følge Hennes forsiag. Ikke nå, ikke noensinne.

Jeg finner ordene i denne boken både engasjerende, urovekkende, utfordrende og opplytende på en gang. De engasjerer i den forstand at de far meg til å miste

pusten når sannhetsverthen i dem rammer meg. De uroer meg fordi de avslører meg —Dg med meg, menneskeheten — på en mate som gjør meg usikker. De utfordrer meg fordi de far meg til å våge på en mate som ingenting eller noen liar fått meg til å våge før. Jeg tør å bli bedre, tør å bli større enn jeg noen gang liar vært, jeg tør å være Kilden i en verden der sinne, smålig sjalusi, seksuelle avvik, økonomiske forskjeller, vranghEre, sosial ulikhet og politisk musk, sjikaner og maktspill aldri mer skal bli en del av menneskelig erfaring. De er oppløftende ved at de bærer i seg et håp m at alt dette er mulig.

Kan vi virkelig bygge en slik verden? Gud sier ja, og at det eneste det koster oss, er å vise vilje til å gjøre det.

Denne boken er en faktisk samtale med Gud. Det er den andre i en serie på tre bøker som gjengir samtaler med Gud over en periode på fem år og som fortsatt pagår.

Det kan hende du ikke tror at dette faktisk er kommet fra Gud, og det spiller ingen rolle for meg om du tror på det. Det viktigste for meg er bare at innholdet her er av verdi, gir innsikt, vekker deg, gir gnister av nytt håp eller taler for en hvilken som helst fruktbar forandring i vår hverdag på Jorden. Gud vet at noe må forandres. Vi kan ikke fortsette som vi har stevnet frem.

Trilogien Himmelske samtaler begynte med lanseringen av den første boken i denne serien i mai 1995. Boken behandlet i hovedsak personlige problemer, og forandret livet mitt. Den forandret mange menneskers liv. I løpet av få uker ble den overraskende en bestselger og oppiagstallet nådde forbausende høyder. Mot slutten av det første salgsåret ble det solgt 12 000 eksemplarer i måneden, og tallet var økende. Nå var ikke <forfatteren> av denne boken heit ukjent. Og det er det som har gjort dokumentet så spennende, og så kraftfullt.

Jeg er svært takknemiig for å være en del av denne prosessen, en prosess som på grunn av en del viktige sannheter vil bli husket av tusener av mennesker. Jeg personlig er fornøyd og glad for at så mange har innsett verdien i arbeidet.

Jeg vil at dere skal vite at jeg rett og slett var vettskremt til begynne med. Det slo meg at folk kunne tro at jeg var gal, led av stormannsgaiskap.

Eller at de som trodde at det jeg hadde skrevet var etter inspirasjon fra Gud, vilie etterleve rådene. Og hvorfor var jeg redd for det? Jo, jeg visste at alt jeg hadde skrevet, faktisk kunne være feil.

Så begynte brevene å komme. Brev fra hele verden. Da visste jeg, i dypet av min sjel, visste jeg. Dette var riktig. Dette var akkurat hva verden trengte å høre her og nå!

(Selvfølgelig finnes det ikke noe <<rett>> og <<gait>> for oss, ut over de begrensede erfaringer vi gjør i vår tilværelse. Så det jeg da egentlig mener, er at boken går <<rett på>>, Ut ifra hvem vi er og hva vi sier vi vil være her på Jorden.)

Bok 2 er i hvert fall ferdig, og prestasjonsangsten fyller meg på nytt. Denne boken handler om bredere aspekter ved våre individuelle liv, i tillegg til geofysiske og kosmopolitiske hensyn i forhold til denne verdens situasjon. I den forbindelse tror jeg boken inneholder mer som den vanlige leser vil være uenig i. Derfor er jeg redd. Jeg er redd du ikke vil like det du her får lese. Jeg er redd for at du gir meg skylden for noe av det. Jeg er redd det medfører brak, lager bølger. Og jeg er redd alt kan være feil.

Selvfølgelig bør jeg vite bedre enn å føle denne frykten. Har jeg kanskje ikke lest mm egen første bok? Men slik er det. Det er mm menneskelige side. Dere må forstå at meningen med å formidle disse bøkene ikke er å skape frykt. Jeg ønsker bare på en ~rlig og likefrem måte å formidle det Gud har bedt meg om, som svar på alle mine spørsmål. Jeg har lovet Gud å gjøre det — offentliggjøre disse samtalerne — og jeg kan ikke bryte et løfte.

Du kan heller ikke bryte et løfte. Du er tydeligvis åpen for å la alle dine tanker, ideer og tro stilles overfor en kontinuerlig utfordring. Det er klart at du har et dypt behov for kontinuerlig andelig vekst. Det er bare mennesker med slike behov som vil velge en bok som dette.

Dermed er vi sammen om dette. Og det er ikke noe å frykte. Vi er den vi er, og vi gjør det vi gjør som et resultat av det, og det må vi være sanne mot. Derfor er det ikke noe å frykte. Det jeg nå ser, som jeg antar jeg har visst hele tiden, er at vi alle er budbringere, du og jeg. Hvis vi ikke var det, kunne ikke jeg ha skrevet dette, og du ville i hvert fall ikke lest det. Vi er budbringere, og vi har en jobb å gjøre. Først av alt må vi forsikre oss om at vi forstår helt klart budskapet vi får gjennom <<Himmelske samtaler>>. For det andre, må vi leve etter det vi lærer slik at formålet oppfylles. For det tredje, må vi bringe budskapet videre, bringe sannheten ut til alle dem vi kommer i kontakt med, på den enkle måten at vi går foran som gode eksempler.

Jeg er glad for at du har valgt å bli med meg på denne reisen. Det er mye lettere og morsommere sammen med deg, enn uten. La oss vandre sammen gjennom disse sidene. Det kan bli ubehagelig nå og da. Ikke som i den første boken. Den første boken var et kjærtegn fra Gud, en stor varm omfavelse. I denne andre boken finner du også Guds kjærlighet, men her rister han forsiktig i deg. Som om han vekker deg etter en god natts søvn. Det er en utfordring vi trenger for å komme til et nytt åndelig nivå.

Det finnes alltid et nytt nivå, som du vet. Sjelen din — som kom hit for gjøre de rikeste erfaringer, ikke de dårligste, det meste, ikke det minste — ønsker ikke at du står på stedet hvil. Og meris det hele tiden er du selv som velger~ skal sjelen din i hvert fall vite at du aldri ble helt trygg eller selvtilfreds. Og aldri vil du synke hen i apati. For det er aifor mye å forandre i din verden, aifor mye ved deg selv som gjenstar å skape. Det finnes hele veien nye fjelltopper å klatre opp på, nye grenser å sprengje, ny frykt å overvinne. Det finnes hele tiden et bedre sted, en rikere tilværelse, en større visjon.

Derfor kan denne boken virke mer ubehagelig enn den første. Hold på ubehaget når du opplever det. Klamre deg til båten når den begynner å gyngje. Begynn så å leve etter nye grunnholdninger. Elljer enda bedre, ved å leve livet i undring og som et godt eksempel, bidrar du til å skape et nytt liv.

Neale Donald Waisch Ashland,
Oregon, mars, 1997 (16)

1. Takk for at du kom. Takk for at du er til stede.

Sant nok at du er her etter avtale, men likevel, du kunne latt være å komme. Du kunne ha bestemt deg for å la det være. I stedet valgte du å komme, til avtalt tid, på avtalt sted for at denne boken skulle komme deg i hende. Takk for det.

Men hvis du har gjort dette underbevisst, uten å vite hva du gjorde eller hvorfor du gjorde det, kan noe av dette virke som et mysterium, og det vil være på sin plass med en liten forklaring.

La oss begynne med å få deg til å innse at denne boken har kommet inn i livet ditt på et heit riktig tidspunkt. Du vet det kanskje ikke enna, men når du er ferdig med å gjøre de erfaringene som nå presenteres for deg, vil du være sikker på det. Alt skjer til sin tid, og utgivelsen av denne boken er ikke floe unntak.

Det du finner her, er noe du har søkt etter, noe du har lengtet etter lenge, lenge. Det du finner her, er din siste — og for noen, kanskje den første virkelige kontakt med Gud.

Dette er en kontakt, og den er veldig virkeilig.

Gud vil ha en virkelig samtale med deg gjennom meg. Jeg ville ikke ha sagt dette for noen få år siden, men jeg sier det nå, fordi jeg allerede har hatt en slik dialog, og jeg vet at noe slikt virkelig er mulig. Det er ikke bare mulig, det skjer hele tiden. Akkurat slik dette skjer her og nå.

Det som er viktig for deg å forstå, er at du selv har medvirket til at dette skulle skje, akkurat slik du har medvirket til at boken befinner seg i hendene dine akkurat nå. Vi medvirker alle til det som hender oss i livet, og vi er alle med på å skape de omstendighetene som fører til disse hendelser, sammen med Skaperen.

Min første opplevelse med <<Himmelske samtaler>> på dine vegne, skjedde i 1992—93. Da hadde jeg skrevet et rasende brev til Gud, der jeg spurte hvorfor livet mitt var blitt så dominert av kampen for tilværelsen og feiltrinn. I absolutt alt, fra mine kjærlighetsforhold, til mitt livsarbeid, forhold til barna, på det helsemessige plan — absolutt alt føltes som en lang kamp og nederiag. I brevet til Gud forlangte jeg å få vite hvorfor — og hva som krevdes for å få livet mitt til å fungere.

Til min forbauselse ble brevet besvart.

Hvordan det ble besvart, og hva svarene var, ble en bok som ble utgitt i mai 1995, under tittelen Himmelske samtaler, Bok 1. Du har kanskje hørt om den. Kanskje du til og med har lest den. Hvis du har det, trenger du ikke nærmere forklaring før du leser denne boken.

Hvis du ikke har lest den første boken, haper jeg du gjør det snart, for Bok 1 forklarer i mye større omfang hvordan alt dette begynte, og besvarer mange av spørsmålene som gjelder våre personlige liv — spørsmål om penger, kjærlighet og sex, Gud, helse og sykdom, mat, forhold, <<riktig arbeid>> og mange andre sider av hverdagen, som ikke blir behandlet her.

Hvis jeg skulle bedt Gud om å gjøre verden en tjeneste nå, hadde det vært at han informerte om Bok 1. Jeg selv lik (~<Selv for du spor, vil jeg ha svart>>), har Gud allerede gjort dette.

Derfor haper jeg at du veiger å lese den første boken når du er ferdig med denne (kanskje for). Det

handler om valg, akkurat som et vaig overleverte disse ordene til deg akkurat nå. Akkurat som valg har fort til alle de andre erfaringene du har gjort. (Forklaringen på dette finner du i den første boken.)

De første avsnittene i Bok 2 ble skrevet i mars 1996, og var en kort introduksjon til det som følger. Som i Bok 1, er prosessen som formidler informasjonen, sare enkel. Jeg skriver rett og slett et spørsmål, et hvilket som helst spørsmål, på et blankt stykke papir. Vanligvis det første og beste spørsmålet som faller meg inn, og ikke for spørsmålet er skrevet, faller svaret ned i hodet mitt, som om noen hvisker meg i oret. Jeg blir dikttert!

Med unntak av denne innledningen, ble alt som star i boken, satt ned på papiret fra varen 1993 til litt over et ar senere. Jeg vil gjerne presentere det for deg nå, og gir det fra meg akkurat slik det ble levert til meg.

Det er første påskedag 1993, og jeg er her, siik jeg har fått beskjed om. Jeg er her, med blyant i handen, en skriveblokk foran meg, klar til a sette i gang.

Jeg bor fortelle at Gud har bedt meg være her. Vi hadde en avtale. I dag skal vi begynne på Bok 2, den andre i en trilogi som Gud, og jeg og du skal oppleve sammen.

Jeg aner ikke hva denne boken skal handle om, eller om det er spesielle temaer vi skal berore. Det er fordi det ikke finnes noen plan over denne boken i mitt hode. Det kan det ikke være Jeg bestemmer ikke hva den skal handle om. Det gjør Gud.

Forste påskedag for ett ar siden, altsa for ett ar siden i dag — begynte Gud sin samtale med meg. Jeg vet det lyder latterlig, men det var faktisk det som skjedde. Ikke lenge etter var samtalen slutt. Jeg fikk beskjed om a hvile... men fikk ogsa beskjed a vende tilbake til disse samtalen i dag.

Du har ogsa en avtale. Og den holder du akkurat nå. Jeg er klar over at denne boken blir skrevet ikke bare for meg, men for deg gjennom meg. Antakelig har du søkt Gud — og Guds ord — lenge. Det bar jeg også.

I dag skal vi soke Gud sammen. Det er alltid den beste maten a soke Gud på. Sammen. Vi finner aldri Gud hver for oss. Det er to mater a forstå dette på. Jeg mener vi kan aldri soke Gud sa lenge vi er atskilt fra hverandre. For det første skrittet på veien nar vi søker Gud, er a vite at vi ikke er kommet bort fra hverandre, og for vi vet og forstar at vi alle er ett, kan vi ikke vite og forstå at vi er ett med Gud.

Gud er aldri borte for oss, aldri, og vi bare tror at vi har kommet bort for Gud.

Det er en vanlig feil. Vi tror også at vi kommer bort for hver andre. Derfor har jeg oppdaget at den raskeste veien til a finne Gud, er at vi finner hverandre. At vi slutter a skjule oss for hverandre. Og selvsagt slutter a skjule oss for oss selv.

Den raskeste maten vi kan slutte a skjule oss på, er gjennom a fortelle sannheten. Til alle. Hele tiden.

Begynn a fortelle sannheten nå, og hold aldri opp. Begynn med a fortelle deg selv sannheten om deg selv. sa kan du fortelle deg selv sannheten om andre.

Deretter kan du fortelle sannheten om deg selv til andre. sa kan du fortelle sannheten om andre til andre. Til slutt kan du forteile sannheten om alt til alle.

Det er De Det er fem veier til frihet. Sannheten skal frigjore deg.

Denne boken handler om sannhet. Ikke min sannhet, Guds sannhet.

Guds og min første samtale ble avsiuttet for en maned siden. Jeg antar denne vil fortsette på samme maten. Det betyr at jeg stiller spørsmål og Gud svarer. Jeg antar at jeg stopper her, og spør Gud med en gang.

Gud, er det slik det skal være?

Ja

Det var det jeg trodde.

Bortsett fra at i denne boken vil jeg behandle noen temaer på egen hand, uten at du spør. Det var ikke mye av det i den første boken, som du vet.

Nei, hvorfor gjør du det annerledes her?

Fordi denne boken blir skrevet etter mitt ønske. Jeg er den som ha deg komme hit — slik du selv har hevdet. Den første boken var et prosjekt du begynte på av deg selv.

Med den første boken hadde du en plan. Det har du ikke med denne boken, bortsett fra a følge min vilje.

Det er et godt utgangspunkt, Neale. Jeg haper du og andre ofte vil ta utgangspunkt i det.

Men jeg tenkte din vilje er mm vilje. Hvordan er det mulig ikke a følge din vilje, hvis min vilje er den samme som din?

Det er et komplisert spørsmål — og slett ikke noe dårlig utgangspunkt for a begynne samtalen. Overhodet ikke noe dårlig utgangspunkt.

La oss ga litt tilbake i tid. Jeg har aldri sagt at min vilje er din vilje.

Jo, det har du! I den forrige boken, sa du helt klart til meg:

<<Din vilje er min vilje.>>

Det er sant, men det betyr ikke det samme.

Ikke det? Slik forsto jeg det.

Nar jeg sier <<din vilje er min vilje>>, er ikke det det samme som at jeg sier min vilje er din vilje.

Hvis du fulgte min vilje hele tiden, er det ikke mer du kan gjøre for a komme til erkjennelse. Prosessen vil være ferdig. Du har kommet dit.

Hvis du brukte en dag på ikke a gjøre annet enn a føige min vilje, vil du nå erkjennelsen. Hvis du hadde fulgt min vilje alle de arene du har levd, ville du neppe hatt behov for a engasjere deg i denne boken akkurat nå.

sa det er heit klart at du ikke har fulgt min

vilje. Det faktisk slik at mesteparten av tiden har du ikke engang visst om min vilje.

Ikke?

Nei.

Det gjør jeg, men du hører ikke etter. Og når du hører etter, hører du ikke hva som blir sagt. Og når du hører tror du ikke det du hører. Og når du tror det du hører, følger du ikke budskapet uansett. Så det å si at min vilje er din vilje, er beviselig ikke riktig. På den annen side, er din vilje min vilje. Først og fremst fordi jeg kjenner den. For det andre, fordi jeg godtar den. For det tredje, fordi jeg lovpriser den. For det fjerde, fordi jeg elsker den. For det femte, fordi jeg eier den og kaller den min.

Det betyr at du har fri vilje til å gjøre akkurat som du vil — og jeg gjør din vilje til min gjennom min betingelsesløse kjærlighet.

Hvis min vilje skulle vært din, hadde du ha gjort det samme.

For det første, ville du ha visst hva den var. For det andre, hadde du ha godtatt den. For det tredje, hadde du ha lovprist den. For det fjerde, hadde du ha elsket den. Til slutt måtte du ha kunnet kalle den din egen.

I hele menneskehetens historie finnes det bare noen ganske få som noen ganger har greid å gjøre dette konsekvent. En håndfull andre har nesten alltid greid det. Mange har greid det i stor grad. Enda flere har gjort det fra tid til annen. Og nesten alle har gjort det ved sjeldne anledninger — skjønt noen har ikke gjort det i det hele tatt.

Hvilken kategori tilhører jeg?

Spiller det noen rolle? Det er hvilken kategori du ønsker å tilhøre fra nå av, som betyr noe. Er ikke det essensen i spørsmålet?

Jo.

Og hva er svaret ditt?

Jeg vil gjerne tilhøre den første kategorien. Jeg ønsker å kjenne og følge din vilje hele tiden.

Det er prisverdig, flott og sannsynligvis umulig.

Hvorfor?

Fordi du ennå trenger å vokse en hel del, før du kan kreve det. Likevel kan jeg si deg: Du kunne greie det, du kan bevege deg mot det Guddommelige i dette øyeblikk, hvis du valgte det. Din vekst trenger ikke å ta så lang tid.

Men hvorfor tar det så lang tid?

Ja, si det. Hvorfor tar det så lang tid? Hva venter du på? Du tror vel ikke jeg holder deg igjen?

Nei, jeg skjønner at jeg selv holder meg igjen.

Godt. Klarsyn er første steg på veien til å bli

mester. Jeg vil gjerne bli mester. Hvordan greier jeg det?

Fortsett å lese denne boken. Det er akkurat det jeg vil ta deg med.

Jeg er usikker på i hvilken retning denne boken utvikler seg. Jeg vet ikke riktig hvor jeg skal begynne.

Vi må ta den tid vi trenger.

Hvor lang tid trenger vi? Det har allerede tatt meg fem måneder å komme hit fra jeg begynte på første kapittel. Jeg vet at folk som leser dette tror det blir skrevet ned i en uavbrutt strøm. De skjønner ikke at det er 20 uker som skiller mellom 32. og 33. avsnitt i denne boken. De forstår ikke at det av og til kan gå et halvt år mellom de inspirerte øyeblikkene. Hvor lang tid skal vi bruke?

Det var ikke det jeg mente. Jeg mener, la oss ta <<Tid>> som utgangspunkt for vårt første tema.

Ja vel. Men når vi først snakker om det, kan du fortelle meg hvorfor det noen ganger tar flere måneder å fullføre et enkelt avsnitt. Hvorfor går det så lang tid mellom hver gang du kommer til meg?

Min kjære sønn, det går ikke lang tid mellom hver gang jeg kommer. Jeg er aldri borte fra deg. Det er rett og slett du som ikke er våken bestandig.

Men hvorfor er jeg ikke oppmerksom på deg hvis du alltid er hos meg?

Fordi du er opptatt av andre ting. Bare se det i øynene, du har hatt fem måneder travle måneder.

Ja, det er sant. Det har foregått en hel masse.

Og alt dette har du vurdert som mye viktigere enn meg.

Det er jeg ikke sikker på stemmer.

Jeg ber deg se deg tilbake på hva du har holdt på med. Du har vært svært så aktiv når det gjelder det fysiske. Sjelen din har du vært mindre opptatt av å pleie.

Det har vært en utfordrende periode.

Ja, desto viktigere er det å la sjelen vokse med i prosessen. Alt kunne gått mye lettere med min hjelp disse siste månedene. Kanskje det er en ide at du ikke mister kontakten?

Jeg forsøkte så godt jeg kunne, men jeg ble fanget — lot meg rive med, som du sier, i dramatikken rundt meg selv. Og da får jeg av en eller annen grunn ikke tid til deg. Jeg mediterer ikke. Jeg ber ikke. Og jeg skriver absolutt ikke.

Jeg vet det. Det er en skjebnens ironi at du

avbryter kontakten mellom oss hver gang du trener den mest.

Hvordan kan jeg få en slutt på det?

Slutt med det.

Det er jo det jeg sier. Men hvordan?

Du slutter med det ved å slutte med det.

Så enkelt er det ikke.

Jeg skulle ønske det var.

Da blir det virkelig slik, for ditt ønske er min vilje. Husk, min kjære, at dine ønsker er mine ønsker. Din vilje er min vilje.

Ja vel, bra. Da ønsker jeg at denne boken skal bli ferdig i mars, er det oktober. Jeg ønsker at det skal bli en slutt på det fem måneder lange oppholdet i stoffet.

Slik blir det.

Bra.

Med mindre det ikke er det.

Nei, gi deg na. Ma vi holde på slik.

Nei. Men til nå er dette måten du har bestemt deg for å leve livet ditt på. Du forandrer mening hele tiden. Husk at livet er en kontinuerlig utviklingsprosess. Du skaper selv din virkelighet hvert eneste minutt. Det du bestemmer deg for i dag, er ikke så ofte det valget du gjør i morgen. Men her får du råd fra verdensaltets herre: Gjør konsekvent de sanne valgene.

Om og om igjen? Er ikke en gang nok?

Om og om igjen til din vilje blir manifestert i din virkelighet.

For noen mennesker kan det ta år. For noen måneder. For andre igjen uker. For dem som nærmer seg full erkjennelse, dager, timer, ja til og med minutter. For mestere er skapelsen komplett i øyeblikket.

Du forstår at du er på vei til å bli mester når du ser gapet mellom vilje og erfaring lukke seg.

Du sa: «Det du bestemmer deg for i dag, er ikke så ofte det valget du gjør i morgen.» Hva med det? Sier du at vi aldri skal skifte mening?

Skift mening så ofte du vil. Men husk at for hver gang du skifter mening, blir det en forandring i hele universets retning.

Når du bestemmer deg for fløe, setter du universet i bevegelse. Krefter som overgår din fatteevne — mye mer fininnstilt og sammensatt enn du kan forestille deg — blir involvert i en prosess, den intrikate dynamikken som du akkurat nå begynner å forstå.

Disse kreftene og denne prosessen er sammen en del av det enorme nettverket av energistrømmer som virker sammen og utgjør en helhet i den eksistens som du kaller selve livet.

Kort sagt, de er Meg.

Betyr det at jeg gjør det vanskelig for deg når jeg skifter mening?

Ingenting er vanskelig for meg, men du kan gjøre det vanskelig for deg selv. Derfor skal du ha en mening og ett formål med det du gjør. Og ta ikke oppmerksomheten din fra det før du har gjennomført det. Vær konsentrert. Vær bestemt.

Ikke godta nei som et svar.

Nettopp.

Men hva hvis nei er det rette svaret? Hva hvis det vi ønsker, ikke er oppnåelig for oss — eller tilvært eget beste, eller ikke ivaretar vår interesse? Da gir du det vel ikke til oss?

Feil. Jeg gir deg alt du påkaller, enten det er bra eller dårlig for deg. Har du tenkt over livet ditt i det siste? (27)

Jeg skulle ønske det var.

Da blir det virkelig slik, for ditt ønske er min vilje. Husk, min kjære, at dine ønsker er mine ønsker. Din vilje er min

vilje.

Ja vel, bra. Da ønsker jeg at denne boken skal bli ferdig i mars, er det oktober. Jeg ønsker at det skal bli en slutt på det fem måneder lange oppholdet i stoffet.

Slik blir det.

Bra.

Med mindre det ikke er det.

Nei, gi deg na. Ma vi holde på slik.

Nei. Men til nå er dette måten du har bestemt deg for å leve livet ditt på. Du forandrer mening hele tiden. Husk at livet er en kontinuerlig utviklingsprosess. Du skaper selv din virkelighet hvert eneste minutt. Det du bestemmer deg for i dag, er ikke så ofte det valget du gjør i morgen. Men her får du råd fra verdensaltets herre: Gjør konsekvent de sanne valgene.

Om og om igjen? Er ikke en gang nok?

Om og om igjen til din vilje blir manifestert i din virkelighet. For noen mennesker kan det ta år. For noen måneder. For andre igjen uker. For dem som nærmer seg full erkjennelse, dager, timer, ja til og med minutter. For mestere er skapelsen komplett i øyeblikket.

Du forstår at du er på vei til å bli mester når du ser gapet mellom vilje og erfaring lukke seg.

Du sa: «Det du bestemmer deg for i dag, er ikke så ofte det valget du gjør i morgen.» Hva med det? Sier du at vi aldri skal skifte mening?

Skift mening så ofte du vil. Men husk at for

hver gang du skifter mening, blir det en forandring i hele universets retning.

Nar du bestemmer deg for floe, setter du universet i bevegelse. Krefter som overgår din fatteevne — mye mer fininnstilt og sammensatt enn du kan forestille deg — blir involvert i en prosess, den intrikate dynamikken som du akkurat nå begynner a forsta.

Disse kreftene og denne prosessen er sammen en del av det enorme nettverket av energistrømmer som virker sam-men og utgjør en helhet i den eksistens som du kaller selve livet.

Kort sagt, de er Meg.

Betyr det at jeg gjør det vanskelig for deg nar jeg skifter mening?

Ingenting er vanskelig for meg, men du kan gjøre det vanskelig for deg selv. Derfor skal du ha en mening og ett formal med det du gjør. Og ta ikke oppmerksomheten din fra det for du har gjenomført det. V~r konsentrert. Vxr bestemt.

Ikke godta nei som et svar.

Nettopp.

Men hva hvis nei er det rette svaret? Hva hvis det vi ønsker, ikke er oppnåelig for oss — eller til vart eget beste, eller ikke ivaretar var interesse? Da gir du det yel ikke til oss?

Feil. Jeg ~<gir>> deg alt du pakaller, enten det er bra eller dårhg for deg. Har du tenkt over livet ditt i det siste?

Men jeg har alltid lxrt at jeg ikke kan få alt jeg ønsker meg — at Gud ikke vil gi oss det som ikke er til vart aller beste.

Det er noe folk sier nar de ikke vil at du skal bli skuffet over resultatet av et eller annet.

Men la oss na~ først og fremst f~ klarhet i forholdet mellom oss. Jeg <<gir>> deg ingenting. Du fremkaller det. Bok 1 forklarer nøyaktig hvordan det foregar, i minste detalj.

For det andre, dommer ikke jeg deg for det du ønsker. Jeg kaller ikke noe for <<godt>> eller <<darlig>>. (Det vil vel ikke du heller gjøre.)

Du er et skapende vesen — skapt i Guds bilde, lik Gud. Du kan f~ det du velger. Men du kan ikke f~ alt du ønsker deg. Du ~ faktisk aidri det du ønsker hvis du ønsker det hardt nok.

Det vet jeg. Du forklarte det i Bok 1 ogsa. Du sa at selve det a ville, skyver ting bort fra oss.

Ja, og husker du hvorfor?

Fordi tanker er skapende, og tanken som ønsker seg noe, er en bekreftelse overfor universet — en sannhetserklæring — som universet pa sin side skaper i mm virkelighet.

Nemlig! Akkurat! Du har lxrt. Du forsta° virkelig. Det er flott!

Ja, akkurat slik er det. I det øyeblikket du sier <<jeg ønsker meg>> noe, sier universet <<ja, det gjør du virkelig>> og gir deg akkurat den opplevelsen, opplevelsen som består i a ønske det!

Alt du føyer til ordet jeg, er din skapende befaling. Anden i flasken — som er meg — eksisterer for a adlyde.

Jeg oppfyller dine ønsker! Dine ønsker er noyaktig det du tenker, fciler og sier. Sd enkelt er det.

Men si meg da, hvorfor tar det meg sa lang tid a skape den virkelighet jeg ønsker?

Det er flere arsaker. Fordi du ikke tror du kan f~ det du velger. Fordi du ikke vet hva du skal velge. Fordi du hele tiden forsøker a finne Ut hva som er ~best<> for deg. Fordi du på forhånd vil ha garantier for at valgene dine er <<gode>>. Og fordi du hele tiden forandrer mening!

Har jeg forstatt dette riktig? Skal jeg ikke forsøke a forestille meg hva som er til mitt eget beste?

<<Ditt beste>> er et relativt begrep, avhengig av hundrevis av faktorer. Det gjør valg veldig vansceljge Det burde bare v~re en ting a ta standpunkt til for fl~an fatter en beslutning — det er: ~<Hvem er jeg?>~ Er dette en bekreftelse pa ~<Hvem jeg ønsker a være?>

Hele livet burde være en slik bekreftelse Hele livet er faktisk det. Du kan velge om du villa dette bli bekreftet av tilfeldigheter elier om du vii foreta valg

Et liv som leves etter egne valg, er et liv i bevisst handling. Ft liv som leves etter tilfeldigheter, er et liv i ubevisst reaks/on.

Det er akkurat hva reaksjon er eli gjenta-gelse av noe du tidligere har gjort. Når du <<re-ager~>>, er du åpen for de opplysningene du tar imot, så gjennomgar du i hukommel— sen de samme eller lignende erfaringene og handler pa sannrne rndte som du gjorde forrige gang. Det er hjernen din som arbeider, ikke sjelen.

Sjelen din ønsker at du skal gjennomga dens <<hukommelse>~ for a se hvordan du kan skape en sann og ekte erfaring med ditt nye jeg i dette øyeblikket. Dette er den søkende sjel som du sa ofte har hørt om, men som du faktisk ma vxre ~<utenfor all fornuft>> for a iev med.

Nar du bruker av tiden din Pa ~ finne Ut hva som er ~<best>> for deg, er det akkurat det du gjør: Du bruker av tiden din. Det er bedre a spare sin tjd enn a kaste den bort.

Det sparer masse tid a v~re utenfor all fornuft. Man fatter raske beslutninger, dine vaig blir raskt gjennomført fordi sjeien din skaper ved øyeblikkets erfaring, uten a se seg tilbake, analysere og kritisere tidligere hendelser.

Husk dette: Sjelen skaper, fornuften reagerer.

I sin visdom vet sjelen at den opplevelsen du har i dette øyeblikket, er en opplevelse Gud sendte

deg før du ble deg den bevisst. Det er det som menes med <<forhandsbestemt>> erfaring. Den er allerede på vei til deg, samtidig som du søker etter den, eller — for du ber om det, har jeg svart. Alle øyeblikk er en vidunderlig gave fra Gud. Det er derfor de kalles forhandsbestemte.

Sjelen søker intuitivt etter den perfekte anledning og situasjon som skal til for å heibrede gale tanker og bringe deg på rett vei mot erkjennelsen av hvem du virkelig er.

Sjelen ønsker å bringe deg tilbake til Gud — å bringe deg hjem til Meg.

Det er sjelens natur å kjenne seg selv gjennom erfaringer — og således kjenne Meg. For sjelen forstår at du og jeg er ett, selv om fornuften avviser denne sannheten og kroppen handler ut fra en slik avvísning.

Derfor skal du være utenfor all fornuft i de øyeblikk du fatter avgjørende beslutninger. Gjennom søk heller sjelen din.

Sjelen forstår det fornuften ikke kan begripe.

Hvis du bruker tid på å finne ut hva som er <<best>> for deg hele tiden, vil du gjøre forsiktede valg, beslutningene vil ta lang tid og din livsferd vil seile i et hav av forventninger.

Er du ikke forsiktig, risikerer du å drukne i forventninger.

Heisann! Det var litt av et svar! Men hvordan kan jeg lytte til sjelen min? Hvordan kan jeg vite hva jeg hører?

Sjelen snakker til deg gjennom følelsene. Lytt til dine følelser. Følg dine følelser. Vis respekt for dine følelser.

Men jeg synes de største problemene oppstår nettopp hver gang jeg følger følelsene mine.

Det er fordi du kaller åndelig vekst for <<problemer>>, og det å stå på stedet hvil for <<trygghet>>.

Jeg sier deg: Følelsene dine vil aldri skape problemer, for dine følelser er din sannhet.

Hvis du vil leve et liv der du aldri lytter til følelsene dine, og hver følelse blir filtrert gjennom det maskineriet som heter fornuft, så gjør det. Ta dine beslutninger etter at fornuften har analysert situasjonen. Men let ikke etter <<glede>> i maskineriet, heller ikke etter erkjennelsen av Hvem Du i Sannhet Er.

Husk dette: Ekte erkjennelse er uten fornuft.

Hvis du lytter til sjelen, skjønner du hva som er til ditt eget <<beste>>, for det som er best for deg, er sant for deg.

Når du bare handler ut fra det som er sant for deg, er du i rask utvikling. Når du skaper en erfaring basert på <<sannheten i nået>> og ikke på <<tidligere sannheter>>, skaper du <<ditt nye jeg>>.

Hvorfor tar det så lang tid å skape den virkelighet du velger? Dette er årsaken: Fordi du ikke har levd i tråd med din sannhet.

Finn sannheten, og sannheten skal frigjøre deg.

Men når du finner en sannhet, må du ikke begynne å forandre mening om den. Fornuften forsøker å styre hva som er <<det beste>>. Stopp den! Gå fra vettet. Vend tilbake til dine sanser.

Det er det som virkelig menes med <<å vende tilbake til dine sanser>>. Det er å gi etter for sine følelser, ikke fornuften. Fornuften er rett og slett bare fornuft. Sinnets konstruksjon. Noe du lager i hjernen. Men følelsene dine — de er virkelig ekte.

Følelser er sjelens språk. Og din sjel er din sannhet.

Det var det. Finner du sammenhengen i alt dette? (31)

Betyr det at vi skal gi uttrykk for enhver følelse, uansett hvor negativ eller destruktiv den er?

Følelser er verken negative eller destruktive. De er rett og slett sannheter. Det som betyr noe, er hvordan du gir uttrykk for din sannhet.

Når du gir uttrykk for din sannhet i forbindelse med kjærlighet, vil det sjelden få negative eller ødeleggende konsekvenser, og hvis det gjør det, skyldes det ofte at en annen har valgt å oppfatte din sannhet negativt eller ødeleggende. I et slikt tilfelle er det ikke noe du kan gjøre for å påvirke resultatet.

Selvfølgelig skal du ikke la være å uttrykke din sannhet. Likevel gjør mennesker det hele tiden. Mange er til og med så redde for å stille i stand ubehageligheter at de skjuler sin sannhet hele tiden.

Husk dette: Hvordan et budskap blir mottatt, er ikke på langt nær så viktig som hvor godt det blir sendt.

Det er ikke ditt ansvar hvordan mottakeren oppfatter din sannhet. Du kan bare forsikre deg om at den blir formidlet godt nok. Og når jeg sier <<godt nok>>, mener jeg ikke bare hvor klart, men også hvor kjærlig, hvor omtenkstomt, følelsesmessig, modig og fullkomment du uttrykker deg.

Dette gir ikke rom for halve sannheter, <<rå sannheter>> eller <<nakne sannheter>>. Det betyr sannheten, hele sannheten og ikke noe annet enn sannheten, så Gud hjelpe meg.

Når jeg sier Gud hjelpe meg, er det fordi dette tilfører det et guddommelig perspektiv av kjærlighet og medfølelse, for jeg vil hjelpe deg slik at du alltid kan kommunisere på den måten, hvis du ber Meg om det.

Svaret er derfor, ja, uttrykk (det betyr, få det Ut!) det du kaller dine mest negative følelser, men ikke på en destruktiv måte.

Hvis du ikke gir uttrykk for dine mest negative følelser, forsvinner de ikke. Du beholder dem bare inni deg. Å bære på negative følelser, er skade-

lig for kroppen og en byrde for sjelen.

Men hvis en person hører alle de negative følelsene du har over-for en annen person, må jo det påvirke forholdet, uansett hvor kj~rlig disse tankene ble formidlet.

Jeg sa, få dem Ut, kvitt deg med dine negative følelser. Jeg sa ikke hvordan eller til hvem.

Det er ikke nødvendig å dde dine negative følelser med den personen det gjelder. Det er bare nødvendig å formidle slike følelser til vedkommende når fortieelse rammer din integritet, eller får andre til å tro noe sorn er usant.

Det negative er aidri et tegn på den absolutte sannhet, selv om det kan se Ut som din sannhet i øyeblikket. Det kan stamme fra en ufullkommen del av deg. Det gjør faktisk alltid det.

Det er derfor det er så viktig å slippe disse negative tankene Ut, frigjøre dem. Bare ved å gi slipp på dem — ta dem frem, legge dem foran deg, kan du se klart nok til å vite om du virkelig tror på dem.

Alle har sagt noe stygt, og opplevd at ordene ikke lenger føltes <<sanne>> idet de kom Ut.

Alle har uttrykt følelser, fra frykt og sinne til raseri, bare for å oppdage at idet de ble uttrykt, avslorte det ikke lenger hva du virkelig følte. På den maten kan følelser være vanskelige. Følelser er sjelens språk, men du må være overbevist om at du lytter til sanne følelser og ikke til en eller annen uvirkelig konstruksjon du har skapt i hodet ditt.

A, nei, betyr dette at jeg ikke engang kan stole på mine følelser. Fantastisk! Jeg trodde det var veien til sannheten! Jeg trodde det var det du skulle Ia?re meg.

Det er det. Men hør nå her, for dette er mye mer komplisert enn du forstar foreløpig. Noen følelser er sanne følelser, det betyr at det er følelser som har oppstått i sjelen. Andre foldser ligner. De blir til i hjernen din.

Med andre ord, de er ikke egentlige følelser. Tanker forkledd sorn følelser.

Disse tankene har sitt opphav i alt du tidligere har erfart og slik du har iaktatt andres erfaringer. Du ser hvordan en annen skjærer grimaser når en tann blir trukket, du skjærer grimaser når din tann blir trukket. Det behøver ikke gjøre vondt, men du skjærer grimaser likevel. Reaksjonen din har ikke noe med virkeligheten å gjøre, bare hvordan du sanser virkeligheten, ut ifra hva andre har erfart eller fra noe som har hendt deg tidligere.

Den største utfordring mennesket står overfor, er å være her nå, og holde opp å finne på ting! Du skal ikke lage deg tanker om et forhåndsbestemt øyeblikk (det øyeblikket du <<sendte>> deg selv, for du kom på tanken om det.) Vær i øyeblikket. Husk at det var du som sendte deg selv dette øyeblikket som en gave. øyeblikket inneholder frø til en enestående sannhet. Det var den sannheten du ønsket å huske. Likevel begynner du umiddelbart å lage deg tanker om det, i samme øyeblikk som du opplever det. I stedet for å vxre

i øyeblikket, stiller du deg utenfor det og dømmer det. Da reagerer du. Det betyr at du agerer slik du har gjort en gang for.

Se på disse to ordene:

REAKSJON

KREASJON

Legg merke til at ordene er nesten like. Bare 'K' har flyttet på seg. Når du forstar ting riktig, er du mer kreativ enn reagerende.

Det var snedig.

Ja. Slik er Gud.

Men poenget mitt er at når du moter hvert øyeblikk med ren uskyld, uten å ha tenkt på det på forhånd, kan du skape den du er, i stedet for å gjen-skape den du har vært.

Livet er en skapende prosess, og du fortsetter å leve det sorn om det var en prosess gjentatte hendelser!

Men hvordan kan et rasjonelt menneske overse sine tidligere erfaringer i det øyeblikket noe hender? Er det ikke normalt å hente frem alt du vet om emnet og reagere Ut fra det?

Kan hende det er normalt, men det er ikke naturlig. <<Normalt>> betyr noe man gjør vanligvis. <<Naturlig>> er slik du er når du ikke forsøker å være <<normal>>!

Naturlig og normal er ikke det samme. I ethvert gitt øyeblikk kan du gjøre det du normalt pleier å gjøre, eller du kan gjøre det som foles naturlig.

Jeg sier deg: Ingenting er mer naturlig enn kjxrligheten.

Hvis du handler i kjærlighet, handler du naturlig. Hvis du reagerer med frykt, avvising og sinne, kan det hende du reagerer normalt, men du vil aldri reagere naturlig.

Hvordan kan jeg handle med kj~rligheten når alle mine tidligere erfaringer skriker mot meg at dette betyr smerte i det bestemte <<øyeblikket>>?

Overse dine tidligere erfaringer og gå inn i øyeblikket. Vær Her Nå. Se hva du kan arbeide med akkurat nå for å fornye deg selv.

Husk, det er det du er her for.

Du er kommet til verden på denne maten, til denne tid, på dette sted for å vite hvem du er, og for å skape den du ønsker å vxre.

Dette er formålet med alt liv. Liv er en kontinuerlig, endeløs prosess av gjenfødelse. Mennesket gjenfodes stadig i bildet som følger den neste høyeste oppfatning av seg selv.

Men er ikke det på en måte det samme som med mannen som hopper ut fra en skyskraper, overbevist om at han kan fly? Han overser alle sine <<tidligere erfaringer>> og, de <<erfaringene han

har gjort ved å observere andre>>, og hopper fra taket mens han roper: <<Jeg er Gud!>> Det lyder ikke s~rlig smart.

Og jeg sier deg dette: Mange har oppnådd mye større resultater enn det å kunne fly.

Mennesket har helbredet syke.

Mennesket har vekket døde.

Det er det bare en mann som har greid.

Tror du det bare er en mann som har fått en slik makt over det fysiske universet?

Det er bare en som har vist det.

Jasa! Hvem fikk Rodehavet til å dde seg?

Gud.

— Riktig, men hvem pakalte Gud for at han skulle gjøre det.

Moses.

Nettopp. Og hvem pakalte meg for å helbrede syke og vekke de døde?

Jesus.

Ja, er det så at du tror at ikke du kan greie det Moses og Jesus gjorde?

Men det var ikke de som gjorde det! De ba deg gjøre det! Det er noe helt annet.

Ja, la oss følge opp din tankegang nå. Er det så at du tror at du ikke kan be meg om å utføre de samme mirakier?

Jeg kan kanskje det?

Og jeg ville utføre dem?

Det er forskjellen på deg og Moses! Det er det som skiller deg fra Jesus!

Mange mennesker tror at du vil oppfylle ønskene deres, hvis de ber i Jesu navn.

Ja, det er mange mennesker som tror det. De tror at de ikke selv har noen kraft, men de har sett (eller tror på andre som har sett) Jesu kraft, derfor ber de i hans navn. Selv om han sa: ~<Hvorfor er dere så forbauset? Dette og mye mer kan også dere gjøre.>> Likevel kunne ikke folk tro på det. Fremdeles er det mange som ikke gjør det.

Dere tror alle at dere ikke er verdige. Derfor ber dere i Jesu navn. Eller i Jomfru Marias. Eller en helgen av et eller annet slag. Eller Solguden, kanskje østens and. Dere bruker hvilket som helst navn, bortsett fra deres eget!

Likevel sier jeg dere: Be og du skal fci. Let og du skal finne. Bank på og det skal lukkes opp for deg.

Hopp fra taket og du skal fly.

Det finnes mennesker som har trosset tyngdekraften. Tror du det?

Jeg har hørt om det.

Og folk som har gått gjennom vegger, til og med forlatt kroppen sin.

Ja, ja, Men jeg har aldri sett noen gå gjennom vegger — og jeg vil ikke anbefale noen å gjøre det. Jeg synes ikke vi skal begynne å hoppe fra taket heller. Det er antakelig svært usunt.

Den mannen falt rett i døden, ikke fordi han ikke kunne ha fløyet hvis han hadde vært på det rette stadiet i erkjennelsen, men fordi han aldri kunne bevist sin guddommelighet ved å forsøke å skille seg ut fra dere andre.

Det må du forklare.

Mannen på taket levde i en verden av selvbedrag, der han innbilte seg at han var annerledes enn dere andre. Da han erklærte at <<jeg er Gud>>, begynte han forsøket sitt med en løgn. Han håpet å skille seg ut. Han håpet å bli noe enestående. Større. Mektigere.

Det er en egoistisk handling.

Ego — det som er atskilt, individuelt — kan aldri etterligne eller bevise det som er ett.

Ved å forsøke å demonstrere at han var Gud, greide mannen på taket bare å demonstrere at han var atskilt, ikke i ett med alle ting. På den måten forsøkte han å demonstrere guddommelighet ved å demonstrere ugudelighet, og mislyktes.

Jesus på sin side, demonstrerte guddommelighet ved å vise enhet og helhet overalt (og i alle omkring seg. Slik ble hans bevissthet og mm bevissthet ett, og i en slik tilstand ble alt han pakalte, manifestert i hans gudommelige virkelighet i Det hellige øyeblikk.

Jeg forstår. Da betyr det at det kreves <<Kristi nivå av bevissthet>> for å utføre mirakler! Det blir jo enkelt...

Faktisk gjør det det. Enklere enn du tror. Og det er mange som har nådd et slikt bevissthetsnivå. Mange er blitt kristnet, ikke bare Jesus fra Nasaret.

Du kan også bli kristnet.

Hvordan?

Ved å forsøke å være. Ved å velge å være. Men det er et valg du må gjøre hver dag, hvert minutt. Det må bli selve formålet med livet ditt.

Det er selve formålet med livet — du vet det bare ikke. Og selv om du vet det, selv om du husker den spesielle grunnen til din eksistens, virker det som om du ikke vet hvordan du skal komme dit fra det nivået du befinner deg på.

Ja, det er tilfelle. Hvordan kan jeg komme meg fra nivået jeg er på, til der jeg ønsker å være?

Enda en gang sier jeg deg: Let og du skal finne. Bank på og det skal lukkes opp for deg.

Jeg har lett og banket på i 35 år. Vil du unnskyldte meg hvis jeg er litt lei av det?

For ikke å si desillusjonert, ja? Men det skal du ha, jeg gir deg beste karakter for å ha forsøkt, men jeg er ikke enig med deg i at du har brukt 35 år på å lete og banke på.

La oss si at du jevnlig har forsøkt å lete og finne i 35 år, mesteparten av tiden har du ikke gjort det.

Da du var veldig ung, oppsøkte du meg bare når du hadde problemer, når du trengte noe. Etter som du ble eldre og mer moden, forsto du nok at dette ikke var det riktige forholdet til Gud og forsøkte å gjøre noe mer meningsfylt. Selv da var jeg bare en sporadisk forbindelse.

Enda senere, da du begynte å forstå at en forening med Gud bare kan oppnås gjennom kommunikasjon, begynte du å handle og oppføre deg slik at du fikk kontakt, men selv da var du bare halvhjertet engasjert.

Du mediterte, du utførte ritualene, du kalte på meg ved bønn og ritualer, du vekket meg i deg, men bare når det passet deg, bare når du følte behov for det.

Og til tross for at du hadde stralende erfaring med meg på det tidspunktet, brukte du 95 prosent av tiden din på illusjonen om at du var en. Du opplevde bare vage øyeblikk hvor du forsto hva den ytterste virkelighet innebærer.

Du tror fremdeles at tilværelsen din består av bilreparasjoner, telefonregninger og det du vil ha ut av forhold til andre. At det handler om dramatik som du har skapt, fremfor skaperen av disse dramaene.

Det gjenstår fremdeles at du lærer hvor for du skapte dramatik. Du er for travelt opptatt med å spille.

Du sier at du forstår meningen med livet, men du lever ikke etter det du påstår du forstår. Du sier at du vet hvordan du skal kommunisere med Gud, men du bruker det ikke. Du sier at du er på rett vei, men du går ikke fremover. Så kommer du til meg og påstår at du har lett og banket på meg i 35 år.

Jeg liker ikke å ta fra deg illusjonene, men...

Det er på tide du slutter å være skuffet over meg og begynner å se deg selv som du virkelig er. Så sier jeg deg: Vil du være en <kristen>? Da må du handle som Kristus, hvert minutt på dagen. (Det er ikke det at du ikke vet hvordan, for han har vist deg vei.) Vær som Kristus under alle omstendigheter. (Det er ikke det at du ikke kan. Han har vist deg hvordan.)

Du skal ikke være uten hjelp i dette hvis du søker hjelp. Jeg veileder deg hvert minutt, hver dag. Jeg er fremdeles den lille stemmen inni deg som du kan spørre om hvilken vei du skal gå, hvilke svar du skal gi, hvilken handling du skal utføre, hvilke ord du skal velge — hvilken virkelighet du skal skape hvis du oppriktig vil søke forbindelse og

vxre ett med meg.

Bare lytt til meg.

Kanskje jeg ikke vet hvordan jeg skal gjøre det.

Tøys! Du gjør det jo akkurat nå! Gjør det bare hele tiden.

Jeg kan ikke gå rundt med denne gule notisblokken hvert minutt på dagen. Jeg kan ikke avbryte alt jeg holder på med, og begynne å skrive beskjeder til deg, i håp om at du er rede med et av dine suverene svar.

Takk for det. De er suverene! Og her kommer ett til: Jo, det kan du!

Jeg mener, hvis noen fortalte deg at du kan oppnå direkte kontakt med Gud, en direkte forbindelse, få han rett på tråden — og det eneste som krevdes, var at du gikk rundt med blyant og papir for hånden hele tiden, ville du gjort det, da?

Ja, selvfølgelig.

Likevel så du nettopp at du ikke ville. Eller <<ikke kunne>>. Si meg, hva er det med deg? Hva prøver du å si? Hva er sannheten for deg?

Den gode nyheten er imidlertid at du ikke behøver blokk og penn. Jeg er hele tiden med deg. Jeg er ikke i pennen. Jeg bor i deg.

Det er sant, eller hva... Jeg mener, jeg kan virkelig tro på dette, ikke sant?

Selvfølgelig kan du tro på det. Det er jo det jeg har bedt deg tro på fra begynnelsen av. Det er hva alle mestre, også Jesus, har sagt til deg. Det er kjernen i læreprosessen. Det er den ytterste sannhet.

Jeg er med deg hele tiden, selv til den ytterste dag.

Tror du på dette?

Ja, nå gjør jeg det. Mer enn noensinne, mener jeg.

Bra. Da må du også bruke meg. Hvis det beste for deg er å bruke blokk og blyant (og jeg må si at det ser ut til å virke utmerket), så gå med blokk og blyant. Ofte enn du gjør. Gjerne hver dag. Hver time hvis du må.

Vær nær meg. Vær nærværende! Gjør hva du kan. Gjør hva du må. Gjør det som kreves.

Be en bønn. Kyss en stein. Knel mot øst. Syng en sang. Sving en pendel. Bruk en muskel.

Eller skriv en bok. (41)

Men gjør det som kreves.

Hver og en har sin egen oppfatning. Hver og en av dere har forstått meg — skapt meg — på sin egen måte.

Noen av dere tror jeg er en mann. Noen av

dere tror jeg er en kvinne. For andre er jeg begge deler, og for andre igjen er jeg ingen av delene.

For noen av dere er jeg ren energi. For noen den høyeste ekstase, som dere kaller kjærlighet. Og andre har ingen forestilling av hva jeg er. De bare vet at jeg ER.

Og slik er det.

JEG ER.

Jeg er vinden som rusker i haret. Jeg er solen som varmer kroppen. Jeg er regnet som renner i ansiktet. Jeg er duften av blomster og jeg er blomstene som sender Ut duften. Jeg er luften som bærer duften med seg.

Jeg er begynnelsen på din første tanke. Jeg er slutten på den siste. Jeg er den glitrende ideen som sb ned i deg i riktig øyeblikk. Jeg er wren over at den ble satt ut i livet. Jeg er følelsen som drev deg til din kjærligste følelse. Jeg er den delen av deg som lengter etter den følelsen om og om igjen.

Uansett hvordan det skjer — uansett hvilket ritual, seremoni, demonstrasjon, meditasjon, tanke, sang, ord, handling eller gjerning du trenger for å oppnå forbindelse, så gjør det som passer for deg.

Gjør dette til dere for meg.

Hvis vi nå går tilbake og oppsummerer det du har fortalt, sitter jeg igjen med disse punktene:

- Liv er en kontinuerlig, skapende prosess.
- En mesters hemmelighet er at man ikke forandrer mening. sta for de samme valgene hele tiden.
- Ikke godta nei som et svar.
- Vi pakaller selv det vi tenker, føler og sier.
- Liv kan være gjenfødelse eller gjentagelse.
- Sjelen skaper, fornuften reagerer.
- Sjelen forstår det fornuften ikke kan fatte.
- La være med å forsøke å finne Ut hva som er <<best>> for deg (hva du har mest å vinne på, tape på, og å få hva du vil), og konsentrer deg om å føle hvem du er.
- Dine følelser er din sannhet. Det som er best for deg, er sant for deg.
- Tanker er ikke følelser. De er snarere en ide om hvordan du bør føle. Når tanker og følelser blandes, overskygges sannheten, kanskje den blir borte.
- For å nå frem til dine følelser, må du <<gå fra vettet>> og vende tilbake til dine sanser.
- sa snart du vet hva din sannhet er, skal du leve den ut.

- Negative følelser er ikke følelser i det hele tatt. Snarere tvært om, de representerer tanker som har sitt utspring i dine eller andres gamle erfaringer.

- Tidligere erfaringer er ikke noe bevis på sannhet, fordi ekte sannhet skapes her og nå, i deg selv eller i andre. (43)

- Å forandre reaksjon på alt, leve i nået, det forhåndsbestemte øyeblikket, det som ble sendt og er på vei, før du engang har tenkt tanken... Med andre ord: Vær Her Nå, og ikke i fortiden eller fremtiden.

- Fortid og fremtid, kan bare eksistere i tankene. De forhåndsbestemte øyeblikker er den eneste virkelighet. Vær der!

- Let og du skal finne.

- Gjør det du må gjøre for å holde kontakten med Gud/Gud-innen/Sannheten. Ikke avbryt bønningen, ritualene, meditasjonen, fortolkningene, skrivningen — eller det du har behov for å praktisere for å være i kontakt med verdensaltet.

Hvordan synes du det var?

Storartet! Så rangt så vel. Du har forstått. Greier du nå å leve etter det?

Jeg skal prøve.

Bra.

Ja, kan vi fortsette der vi slapp nå? Fortell om tid.

Det eksisterer ingen annen tid enn den forhåndsbestemte!

Det har du hørt før, vet jeg. Men da forsto du ikke. Nå gjør du det.

Det er ingen annen tid enn nå. Det finnes ingen andre øyeblikk enn dette øyeblikket. «Nå» er alt.

Men hva med «i går» og «i morgen»?

Et produkt av din fantasi. Hjernespinn. Ikke eksisterende i den ytterste virkelighet.

Alt som noensinne har hendt, hender og fortsatt vil hende, hender akkurat nå.

Det skjønner jeg ikke.

Det kan du ikke heller. Ikke helt. Men du kan begynne å skjønne. Og begynnende forståelse er alt du trenger nå.

Så hør nå.

«Tid» er ikke noe kontinuerlig. Det er et relativt begrep som beveger seg vertikalt, ikke horisontalt.

Ikke tenk på tid fra venstre til høyre på en linje — en såkalt fra~vugge-til-grav-linje som gjelder for hver og en, eller noe som går fra ett avsluttet punkt til et annet i universet.

«Tid» er noe som beveger seg «opp og ned»! Tenk på tiden som en spiral som representerer det evige øyeblikket, nå.

Så kan du forestille deg papirblader på spiralen, det ene over det andre. Disse er tidens elementer. Hvert element atskilt og tydelig, likevel henger de alle tilsynelatende sammen med de andre. Alt papiret på spiralen samtidig! Like mye som det noensinne vil være, og like mye som det noen gang har vært...

Det er bare Ett øyeblikk — dette øyeblikket — Det evige øyeblikket Nå.

Det er akkurat nå alt hender — og jeg er i herligheten. Det finnes ikke noen ventetid på Guds Herlighet. Slik gjorde jeg det fordi jeg ikke kunne vente! Jeg var så lykkelig over å være Den jeg Er at jeg rett og slett ikke kunne vente med å uttrykke det manifestet i Min Virkelighet. Så PANG, det er her, akkurat her og nå — ALT SAMMEN!

Det er ingen begynnelse og ingen slutt på dette. Det — Verdensaltet — bare ER.

Innenfor det å være finner du dine erfaringer og dine Største hemmeligheter. Innenfor din eksistens kan du bevege deg bevisst i hvilken tid og til hvilket sted du ønsker.

Mener du at vi kan reise i tiden?

Selvfølgelig — og mange mennesker har gjort det. Alle mennesker har faktisk gjort det i den tilstanden dere kaller drømme. De fleste av dere er ikke oppmerksomme på det. Dere greier ikke å minnes etter at dere har våknet. Men energien henger ved dere, som limt på, og noen ganger er det tilstrekkelig utstråling til at andre som er følsomme for denne energien, kan fange opp elementer fra deres fortid eller fremtid. De føler eller tolker denne energien, og dere kaller det å være synsk eller å ha overnaturlige evner.

Noen ganger er det nok energi til at dere selv, selv i nedsatt bevissthetstilstand, forstår at dere «har vært her før». Hele ditt vesen blir plutselig fylt av oppdagelsen, «alt dette har du gjort før»!

Déjà vu!

Ja, eller den fantastiske følelsen det kan være når du treffer noen som du har kjent hele ditt liv. Det kjent i all evighet!

Det er en spektakulær følelse. Det er en fantastisk følelse. Og det er en sann følelse. Du har kjent den sjelen til evig tid!

Evigheten er akkurat nå!

Så du har ofte sett opp eller ned fra ditt papirblad på spiralen og sett alle de andre bladene! Og du har sett deg selv der fordi en del av deg er i alle papirbladene!

Hvordan er det mulig?

Jeg sier deg dette: Du har alltid vært, er nå og vil alltid være til. Det har aldri vært en tid hvor du ikke har eksistert — en slik tid vil heller aldri komme.

Men vent litt! Hva med det som kalles de gamle sjelene! Er ikke noen sjeler «eldre» enn andre?

Ingenting er eldre enn noe. Jeg skapte det ALT PÅ SAMME TID, og ALT eksisterer akkurat nå.

Begrepet «eldre» og «yngre» som du bruker nå, har å gjøre med en bestemt sjels erkjennelsesnivå, eller nivå i tilværelsen. Dere er alle på nivåer i tilværelsen, rett og slett en del av Det som ER. Hvert nivå har integrert bevisstheten om Helheten. Alle elementene bærer sitt særpreg.

«Gjennfødselen» er det som skjer når bevisstheten blir vakt. Den individuelle siden av ALTET blir oppmerksom på Seg selv. Den blir bokstavelig talt seg selv bevisst.

Deretter blir den gradvis bevisst alle andre, og igjen det faktum at det ikke finnes noen andre — at Alt er Ett.

Og til slutt blir den oppmerksom på Meg. Fantastiske Meg!

Du verden, du er virkelig glad i deg selv.

Er ikke du .

Jo da, jeg synes du er storartet!

Jeg er enig. Og jeg synes du er storartet! Men det er det eneste punktet du og jeg er uenige. Du synes ikke du er storartet!

Hvordan kan jeg synes jeg er storartet når jeg tenker på alle mine kompleks, alle mine feil — alt det onde jeg har gjort?

Jeg sier deg: Det finnes ingen ondskap!

Jeg skulle ønske det var sant.

Du er perfekt akkurat slik du er.

Jeg skulle ønske det var sant, det også.

Det er sant! Et tre er ikke mindre perfekt selv om det bare er en stikling. Et spedbarn er ikke mindre fullkomment enn en voksen. Det er fullkommenheten selv. Selv om det ikke kan gjøre noe, ikke vet noe, blir det ikke mindre fullkomment av den grunn.

Et barn gjør feil. Hun står. Hun stabber av gårde. Hun faller. Hun reiser seg igjen, litt ustø der hun står og klamrer seg til morens bein. Men gjør det et barn mindre perfekt?

47

Jeg sier deg, det er akkurat motsatt! Det barnet er absolutt fullkomment, fullstendig og helt vidunderlig.

Det samme er du.

Men barnet har ikke gjort noe galt! Barnet har ikke vært bevisst ulydig, eller såret en annen eller skadet seg selv.

Barnet kan ikke skille mellom riktig og galt.

Akkurat.

Ikke du heller.

Jo, det gjør jeg. Jeg vet at det er galt å drepe og at det er riktig å elske. Jeg vet at det er galt å sære og riktig å helbrede. Jeg vet at det er galt å ta det som ikke er mitt, å bruke andre og å være uærlig.

Jeg kan gi deg eksempler på hvordan hver av disse «feilene» kan være riktige.

Nå tuller du med meg.

Overhodet ikke. Jeg går rett på sak.

Hvis du forsøker å si at det er ikke er noen regel uten unntak, er jeg enig med deg.

Hvis en regel har unntak, er det ingen regel. Sier du at det ikke er galt å drepe, sære eller stjele.

Det avhenger av hva du forsøker å gjøre.

Ja vel, jeg forstår. Men det gjør ikke disse gjerningene gode. Noen ganger må man handle ondt for å få en lykkelig slutt. Og da blir det ikke «onde handlinger» i det hele tatt, eller hva? De er midler for å komme til en lykkelig slutt.

Sier du at målet rettferdiggjør midlene?

Hva synes du?

Nei. Absolutt ikke.

Så la det være med det.

Skjønner du ikke hva som skjer her? Du lager reglene etter hvert som du går.

Og skjønner du resten? Det er helt i orden.

Det er det du skal gjøre!

Hele livet er en prosess med å finne ut Hvem Du Er, for å komme til erkjennelse.

Etter hvert som du utvider din horisont, lager du nye regler som passer inn i mønsteret! Etter hvert som du utvider dine ideer om Deg Selv, lager du nye regler for hva du kan og ikke kan gjøre, ja-regler og nei-regler som bekrefter dette. Dette er begrensninger som holder tilbake noe som ikke kan holdes tilbake.

Du kan ikke holdes tilbake, fordi du er like mye uten grenser som Universet selv. Likevel kan du skape en forestilling om ditt grenseløse jeg ved hjelp av fantasien, og deretter godta begrensningene.

Dette er kanskje den eneste måten du kan finne deg selv som spesiell på.

Det som er grenseløst, er grenseløst. Det som er ubegrenset, er ubegrenset. Det kan ikke eksistere hvor som helst, for det finnes overalt. Hvis det finnes overalt, finnes det ingen bestemte steder.

Gud er overalt. Derfor er ikke Gud noen bestemte steder for hvis Gud hadde vært på spesielle steder, ville ikke Gud kunnet være til stede andre

steder — det er ikke mulig for Gud.

Det er bare en ting som «ikke er mulig» for Gud, og det er at Gud ikke er Gud. Gud kan ikke «ikke-være». Gud kan heller ikke «ugudeliggjøre» seg selv.

Jeg er overalt, og det er det. Og siden jeg er overalt, er jeg ingen steder. Og hvis jeg ikke er NOEN STEDER, hvor er jeg da?

HER OG NÅ.

Det er fantastisk! Du poengterte dette i den første boken, men jeg liker det så godt, bare fortsett.

Takk. Forstår du det bedre nå? Skjønner du hvordan du har dannet deg dine egne forestillinger om hva som er «rett» og «galt», rett og slett for å kunne definere Hvem Du Er?

Skjønner du at uten disse definisjonene — begrensningene — er du ingenting?

Skjønner du at liksom jeg, fortsetter du å forandre begrensningene etter hvert som du forandrer ideen din om Hvem Du Er?

Jo da, jeg skjønner hva du sier, men jeg synes ikke jeg har forandret grensene, mine personlige grenser, så mye. Jeg har alltid synes det er galt å drepe. Det er alltid galt å stjele. Det har alltid vært galt å sære andre. De fineste budene mennesket styrer seg selv etter, har vært der siden tidenes morgen, og de aller fleste er enige i dem.

Hvorfor har dere da krig?

Fordi det alltid vil være noen som bryter reglene. Det er ugress i alle åkrer!

Det som jeg skal si deg nå og i de følgende avsnitt, kan være veldig vanskelig for noen å forstå og godta. Det vil rykke grunnen vekk under mye av det som holdes for sannheter i dagens system. Likevel kan jeg ikke se på at dere fortsatt lever med disse forestillingene, hvis dere skal ha noe utbytte av denne samtalen. Derfor må vi nå, i denne andre boken, 50 ruske ordentlig opp i en del vante forestillinger. Det kan bli sjokkerende fremover. Er du forberedt på det?

Jeg tror det. Takk for advarselen. Hva er det du har tenkt å si som er så dramatisk eller vanskelig å forstå og akseptere?

Jeg har tenkt å si deg dette: Det finnes ikke «ugress i åkeren». Det finnes bare mennesker som er uenige i dine synspunkter på saker og ting, mennesker som har dannet seg en annen verdensmodell. Jeg sier deg dette: Ingen mennesker gjør noe galt ut fra sitt verdensbilde.

Men da har de forvrengte verdensbilder. Jeg vet hva som er rett og galt, og selv om andre ikke gjør det, er det ikke meg det er noe galt med. Det er dem det er noe galt med.

Jeg beklager å måtte si at det er akkurat slike holdninger som starter en krig.

Jeg vet, jeg vet. Jeg sa det med vilje. Jeg

gjentok bare det jeg har hørt en masse mennesker si. Men hvordan kan jeg svare folk slik? Hva kan jeg si?

Du kan fortelle dem at folks syn på hva som er «rett» og «galt» forandrer seg — og har forandret seg om og om igjen, fra kultur til kultur, fra periode til periode, fra religion til religion og fra sted til sted... selv fra familie til familie og person til person. Du kan demonstrere for dem hva som ble regnet som rett i en periode, å brenne folk på bål fordi man trodde de var hekser, for eksempel, blir regnet som galt i dag.

Du kan si dem at definisjonen av hva som er «rett» og «galt», er en definisjon, som ikke bare er avhengig av sin tid, men også av enkel geografi. Du kan påpeke at noen aktiviteter på vår jord (prostitusjon, for eksempel) er ulovlig ett sted, mens det bare noen mil unna er lovlig. Og likeledes, når en person blir dømt for å ha gjort noe «galt», er det ikke et spørsmål om hva han faktisk har gjort, men hvor han gjorde det.

Nå vil jeg gjenta noe jeg sa i den første boken, og jeg vet at det var svært, svært vanskelig for noen å fatte det, å forstå.

Hitler kom til himmelen.

Jeg er ikke sikker på om folk greier å svelge den.

Formålet med denne boken og de øvrige bøkene i trilogien vi skriver, er å gjøre folk forberedt, forberedt på et nytt paradigme, en ny forståelse, et videre syn, en utvidet tanke.

Ja, men jeg må stille de spørsmålene her som jeg vet mange mennesker grubler på og ønsker å stille. Hvordan kan en mann som Hitler komme til himmelen? Alle religioner i verden., og jeg tror alle mennesker... har fordømt og sendt ham rett til helvete.

For det første kunne han ikke kommet til helvete, for helvete eksisterer ikke. Dermed et det bare ett sted han kunne komme til. Men det reiser straks det egentlige spørsmålet, nemlig om det Hitler gjorde var «galt». Jeg har sagt om og om igjen, det er ikke noe slikt som «rett» og «galt» i universet. En gjerning er ikke i sitt innerste vesen rett eller gal. En gjerning bare er.

Men din idé om at Hitler var et monster bygger på at han drepte millioner av mennesker, ikke sant?

Ja, selvfølgelig.

Men hvis jeg sier deg at det du kaller «døden» er det største som kan hende et menneske — hva sier du da?

Det synes jeg er vanskelig å akseptere.

Tror du at livet på Jorden er bedre enn livet i himmelen? Jeg sier deg, i det øyeblikket du dør, vil du oppleve den største frihet, den største fred, den største glede og den største kjærlighet du noensinne har opplevd. Hvordan kan døden da være en straff?

Ja, men du overser den detaljen at uansett

hvor vidunderlig livet etter døden er, så skal ikke livet her på jorden ende mot vår vilje. Vi kom hit for å oppnå noe, for å erfare noe, for å lære noe, og det er ikke riktig at et liv skal bli forkortet av en stormannsgal despot med forkvaklede ideer.

For det første, dere er ikke her for å lære noe som helst. (Les Bok i om igjen!) Livet er ingen skole, og din oppgave her er ikke å lære, det er å gjenoppleve. Når det gjelder det andre poenget ditt, så forkortes liv på mange måter... i orkaner, jord-skjelv...

Det er annerledes. Du snakker om Guds vilje.

Alt som skjer, er Guds vilje.

Kan du forstille deg at ting skjer uten at jeg vil det? Tror du at du kan så mye som løfte fingeren hvis jeg bestemte meg for at du ikke skal det? Du kan ikke gjøre noe som helst hvis jeg er imot det.

Men la oss fortsette analysen av hva som er for tidlig død. Er det «galt» hvis et liv blir avbrutt av sykdom?

«Galt» er ikke det riktige uttrykket her. Det er naturlig årsak. Det er ikke det samme som at et menneske som Hitler myrdet folk.

Hva med en ulykke? En dum ulykke...?

Det er det samme. Det er uhell, en tragedie, men det er Guds vilje. Vi forstår ikke hvordan Gud tenker, og skjønner ikke hvorfor slike ting skjer. Vi bør ikke forsøke engang, for Guds vilje er ukrenkelig og ufattelig. Å forsøke å avsløre Det gudomelige mysteriet, er å gi seg i kast med noe som går over vår fatteevne. Det er syndig.

Hvordan vet du det? 53

Fordi hvis Gud ville at vi skulle forstå alt dette, forsto vi det. Når vi ikke gjør det — eller ikke kan det — er det åpenbart fordi det er Guds vilje at vi ikke skal forstå.

Jeg skjønner. Når du ikke forstår, er det et bevis på Guds vilje. Når det skjer, er det ikke et bevis på Guds vilje... Hmm...

Jeg er kanskje ikke så flink til å forklare, men jeg vet hva jeg tror.

Tror du på Guds vilje, at Gud er allmektig?

Ja.

Unntatt når det gjelder Hitler. Det som hendte da var ikke Guds vilje.

Nei.

Hvordan da?

Hitler krenket Guds vilje.

Hvordan kunne han gjøre det når min vilje er allmektig?

Du tillot ham å gjøre det.

Hvis jeg tillot ham å gjøre det, var det min vilje at han skulle.

Det virker slik..., men hvilken årsak hadde du til det? Nei. Din vilje var at han hadde et fritt valg. Det han gjorde, var hans vilje.

Du nærmer deg. Du er veldig nær nå.

Selvfølgelig har du rett. Det er min vilje at Hitler — og alle dere andre — har fri vilje. Men det er ikke min vilje at dere skal bli ubønnhørlig straffet hvis dere ikke gjør de valgene jeg vil dere skal gjøre. Hvis det var tilfelle, hvor «frie» ville da deres valg være? Er du virkelig fri til å gjøre hva du vil hvis du vet at du påføres ulidelig smerte når du ikke gjør som jeg sier? Hva slags valg er det?

Det er ikke et spørsmål om avstraffelse. Det er en naturlov. Det er rett og slett et spørsmål om konsekvenser.

Jeg forstår at du er velskolert i de teologiske teoriene som sier at jeg er en rettferdig hevgjerrig Gud — uten at du gjør meg ansvarlig for det.

Men hvem laget disse Naturlovene? Og hvis vi er enige om at jeg står bak, hvorfor har jeg laget slike lover — og så gitt dere makt til å sette dere over dem?

Og videre, hvorfor skulle jeg fortsette å friste dere, dag og natt, til å bryte de byene jeg har laget?

Du frister oss ikke. Det er djevelen.

Der har vi det igjen! Du stiller Meg til ansvar.

Skjønner du ikke at den eneste måten du kan rasjonalisere din teologi på er å holde meg for maktesløs? Skjønner du at betingelsen for at dine teorier skal være fornuftige, er at Mine ikke er det?

Kan du slå deg til ro med tanken på at Gud skaper et vesen, hvis handlinger han ikke kontrollerer?

Jeg sa ikke at Du ikke kan kontrollere djevelen. Du kontrollerer alt. Du er Gud! Det er bare det at du velger ikke å ta kontroll. Du tillater djevelen å friste oss og forsøke å vinne våre sjeler.

Men hvorfor skulle jeg det? Hvorfor skulle jeg gjøre noe slikt hvis ikke jeg ønsker å holde dere borte fra meg?

Fordi du vil at vi skal komme til deg av fri vilje, ikke fordi det ikke er noe valg. Du har laget Himmel og Hebvete slik at det kunne bli et valg. Dermed kunne vi handle på grunnlag av valg, og ikke ut fra en løsning så enkel som å følge den rette vei, fordi det ikke finnes noe alternativ.

Jeg skjønner hvordan du er kommet frem til disse tankene. Det er slik jeg har ordnet det i din verden, og så tror du at det er slik det er i Min.

I din virkelighet finnes det ingen Gud uten det onde. Derfor tror du det samme gjelder i min.

Likevel sier jeg deg: Det finnes ikke noe «galt» der jeg er. Og det finnes ikke noe Ondt. Verdensaltet er det eneste som finnes, Ertheten. Og Oppvåkning, Erkjennelsen av det.

Min er den Absolutte Virkelighet, der En Ting ikke eksisterer i forhold til en Annen, men helt uavhengig av det.

I min verden er Alt Kjærlighet.

Og alt vi tenker, sier eller gjør på jorden får ingen konsekvenser?

Jo da, det får konsekvenser. Se rundt deg.

Jeg mener etter døden.

Det finnes ingen «død». Livet fortsetter om og om igjen til evig tid. Livet er. Dere forandrer bare form.

Ja vel, du får det som du vil — men kun etter at «vi har forandret form».

Etter at dere har forandret form, opphører konsekvensene. Da vet man bare.

Konsekvenser er et relativt begrep. De hører ikke hjemme i det Absolutte fordi de er avhengige av en lineær «tid» og en rekkefølge av hendelser. Disse eksisterer ikke i den absolutte virkelighet.

I den ytterste tilværelsen finnes ikke annet enn fred, glede og kjærlighet.

I den tilværelsen vil du til slutt få vite Godt Nytt: At din djevel ikke eksisterer, at du er den du alltid trodde du var — godbet og kjærlighet. Dine forestillinger om at du har vært noe annet, skyldes påvirkning fra en gal ytre verden som fikk deg til å handle galt. En ytre verden av fordom og fordømmelse. Andre har dømt deg, og ut fra deres dom har du dømt deg selv.

Nå ønsker du at Gud skal dømme deg, og jeg vil ikke gjøre det.

Og fordi du ikke kan forstå en Gud som ikke handler som et menneske, er du fortapt.

Deres teologi er et forsøk på å finne dere selv.

Du kaller teobogien usunn — men hvordan kan en teologi virke uten at det er et system med belønning og straff?

Alt er avhengig av hvordan du oppfatter meningen med livet — og dermed selve grunnlaget i teobogien.

Hvis mennesket tror at livet er en test, en prøvetid, en periode du må igjennom for å se om du er «verdig», er tankegangen bak deres teologi på vei til å være riktig.

Hvis mennesket tror at livet skal være en slags sjanse, en prosess hvor du oppdager — husker — at du er verdig (og alltid har vært det), da er tankegangen bak teobogien tilsynelatende feil.

Hvis mennesket tror at Gud er en egoist som forlanger oppmerksomhet, beundring og kjærlighet — og at han er villig til å drepe for å få det — begynner tankegangen bak menneskets teologi å rime.

Hvis mennesket tror at Gud er uten ego el-

ler behov, men kilden til alle ting og setet for all visdom og kjærlighet, da faller tankegangen bak teologien sammen.

Hvis mennesket tror at Gud er en hevngjerrig Gud, sjalu når det gjelder kjærlighet og full av vrede når han er sint, er tankegangen bak deres teologi fullkommen.

Hvis mennesket tror at Gud er fredelig, lykkelig i sin kjærlighet og lidenskapelig i sin ekstase, da er tankegangen bak teologien ubrukkelig.

Jeg sier deg dette: Formålet med livet er ikke å tilfredsstille Gud. Formålet med livet er å vite og å gjenfødtes til Hvem Du Er.

Gjør du det, blir Gud, enten Det er mann eller kvinne, tilfreds og føler det som en ære.

Hvorfor sier du mann eller kvinne. Er du kvinne?

Jeg er verken eller. Det hender jeg bruker den feminine formen for å understreke deres trangsynte tenkemåte.

Hvis dere tror at Gud er noe bestemt, tror dere Gud ikke kan være noe annet. Og det er et stort mistak.

Hitler kom til himmelen av disse grunnene:

Det finnes ikke noe helvete, så det var ikke noe annet sted han kunne komme til.

Hans handlinger var hva dere kaller onde — en lavtstående skapnings handlinger — og feil kan ikke straffes med fordømmelse, men behandles ved å gi nye sjanser til å gjøre godt igjen gjennom evolusjon.

Feilene Hitler gjorde, skadet eller ødela ikke for dem han drepte. Disse sjelene ble revet løs fra sine jordiske bånd, på samme måte som sommerfugler slipper ut fra kokongen.

De menneskene som var igjen sørget, men det var bare fordi de ikke visste hvilken glede disse sjelene kom til. Ingen som har opplevd selve døden, vil noensinne kunne sørge over andres død.

Du sier at de døde før tiden, derfor var det feil at de ble drept, og dermed antyder du at noe kan hende til feil tid i universet. Likevel vil jeg påstå ut fra Hvem og Hva Jeg Er at det er umulig.

Alt som skjer i universet, er perfekt. Det er veldig lenge siden Gud har gjort noe feil.

Når du er i stand til å se den fullkomne sammenhengen i 58 alt ikke bare de tingene du er enig i, men også (og kanskje spesielt) de tingene du er uenig i, har du nådd erkjennelsen.

Alt dette vet jeg selvfølgelig. Vi gikk igjen om det i Bok 1, men det er viktig å ha en grunnleggende forståelse på et tidlig stadium i denne boken. Det er derfor jeg har stilt disse spørsmålene og gitt svar. Men før vi fortsetter, kunne jeg tenke meg å snakke litt mer om noen av de svært sammensatte teologiske teoriene vi mennesker har skapt. For eksempel fikk jeg som barn vite at jeg var en svnde

at alle mennesker var syndere, og at vi ikke kan hjelpe for det. Vi er født slik. Vi fødes i synd.

Det var en interessant problemstilling. Hvordan kunne noen få dere til å tro noe slikt?

De fortalte historien om Adam og Eva. De fortalte oss det i det fjerde, femte og sjette bud, vel, vi syndet kanskje ikke, og selvfølgelig syndet ikke barnet, men Adam og Eva gjorde det. Og vi er deres etterkommere og har således arvet deres skyld, like mye som deres syndefulle natur.

Som du vet, spiste Adam og Eva forbuden frukt fra kunnskapens tre og fikk vite om det Gode og Onde, og slik dømte de alle sine etterkommere til å skilles fra Gud ved fødselen. Vi er alle født med denne «Arvesynden» i våre sjeler. Hver og en av oss deler denne skylden. Derfor tror jeg at hvis alle blir gitt Fritt Valg til å forstå, vil vi gjøre det samme som Adam og Eva og Sette oss opp mot Gud, eller vi kan overvinne vår naturlige, nedarvede trang til «å handle ondt» og gjøre godt i stedet, til tross for verdens fristelser.

Og hvis dere gjør «onde gjerninger»?

Da sender du oss til helvete.

Det gjør jeg.

»~ Ja, med mindre vi angrer. 59
Jeg følger med i hva du sier.

Hvis vi angrer, gjør botsøvelser, redder du oss fra Helvete, men ikke fra all lidelse. Vi må fremdeles gjennom skjærsilden for å renses fra våre synder.

Og hvor lenge må dere være i Skjærsilden?

Det avhenger. Vi må frigjøres fra våre synder. Og det er ikke spesielt behagelig, det kan jeg bare si deg. Jo flere synder vi har begått, desto lengre tid tar det å frigjøres — desto lenger må vi være der. Det er hva jeg har fått høre.

Jeg forstår.

Men vi slipper i det minste å komme til helvete, noe som ville vare til evig tid. På den annen side kommer vi rett til helvete hvis vi dør med en dødssynd på samvittigheten.

Dødssynd?

Det motsatte av synd som kan tilgis. Hvis vi dør med en liten synd på samvittigheten, kommer vi bare til skjærsilden. Dødssyndene sender oss rett til helvete.

Kan du gi meg noen eksempler på disse forskjellige syndene du er blitt fortalt om?

Ja. Dødssynd er veldig alvorlig. Det dreier seg om store forbrytelser, teologisk vranglære, mord, voldtekt, tyveri. Synder som kan tilgis, er ikke så alvorlige. Teologiske overtramp. En liten synd kan være som å glemme å gå i kirken på søndag. Eller som i gamle dage å spise kjøtt på fredag.

Vent litt! Sendte denne guden dere til skjærsilden hvis dere spiste kjøtt på fredag?

Ja, men ikke nå lenger. Ikke siden sekstitallet. Men hvis vi spiste kjøtt på en fredag før 1960, gjaldt straffen.

Er det sant?

Helt sant.

Men hva hendte på sekstitallet som gjorde at denne «synden» ikke lenger var en synd?

Paven sa at det ikke var det.

Jeg skjønner. Og denne guden deres Han tvinger dere til å dyrke ham, til å gå i kirken på søndager? Med smerte og avstraffelse?

Å skulke unna en messe er synd, ja. Og hvis du ikke skrifter, hvis du dør med en synd på din samvittighet, er det rett i skjærsilden med deg.

Men hva med et barn? Et uskyldig lite barn som ikke kjenner til alle disse reglene rundt Guds kjærlighet?

Jo, hvis et barn dør før det er døpt i troen, kommer det til Limbo.

Hvor, sa du?

Limbo. Det er ikke noe sted hvor du soner straff, men det er ikke himmelen heller. Det er ... vel... en helvetes forgård. Du får ikke være hos Gud, men i det minste slipper du å komme til djevelen.

Men hvorfor kan ikke et vakkert og uskyldig barn komme til Gud? Barnet har da ikke gjort noe galt? 61

Det er sant, men det er ikke døpt. Uansett hvor feilfritt og uskyldig et barn er, eller hvem som helst for den saks skyld, så må du være døpt for å komme til himmelen. Ellers tar ikke Gud imot dem. Det er derfor det er så viktig å få et barn døpt like etter fødselen.

Hvem har sagt alt dette?

Gud. Gjennom kirken.

Hvilken kirke?

Den hellige romersk katolske kirke, selvfølgelig. Det er Guds kirke. Det er faktisk slik at det også er en synd hvis du som katolikk går i en annen kirke.

Jeg trodde det var synd ikke å gå i kirken!

Det er det, men det er også synd å gå i feil kirke.

Hva er «feil» kirke?

Alle kirker som ikke er romersk katolske. Du kan ikke døpes i et annet trossamfunn, du kan heller ikke gifte deg i «feil» kirke — du har ikke lov til å gå i feil kirke. Dette vet jeg sikkert fordi da jeg var ung, ble jeg bedt om å være forlover for en venn i bryllupet hans, men nonnene sa at jeg ikke måtte ta imot innbydelsen fordi det var i feil kirke.

Gjorde du som de sa?

Nonnene? Nei. Jeg forestilte meg at Gud — Du ville stille opp i den andre kirken like mye som i min, så jeg gikk. Jeg sto ved alterringen og hadde det utmerket.

Bra. Vi får se nærmere på dette. Vi har altså himmelen, vi har helvete, vi har skjærsilden, vi har limbo — vi har dodssynder og vi har tilgivelige synder — er det mer?

Ja, det er konfirmasjon og altergang og skriftemål — vi har djevleutdrivelse og salvelse. Vi har

Hold opp!

Erke-hellige helgener og helligdager.

Hver dag er hellig. Hvert minutt er hellig. Akkurat nå er et hellig øyeblikk.

Ja da, men noen dager er helligere enn andre — høytidsdagene, og på slike dager må vi også gå i kirken.

Her kommer dette «vi må» igjen. Hva skjer hvis dere ikke gjør det?

Det er synd.

Og dere kommer til helvete.

Ja, men du kommer til skjærsilden hvis du dør i den synden. Det er derfor det er så fint å skrifte. Så ofte du bare kan. Noen går hver uke. Andre hver dag.

Slik kan man holde sin sti ren i tilfelle en skulle dø

Ja vel, så vi snakker altså om å leve i konstant frykt.

Ja, det er formålet med religion, skjønner du. Å fylle oss med gudsfrykt slik at vi handler riktig og motstår fristelser.

Oj da. Men hva hvis du synder mellom skriftemålene og så utsettes for en ulykke og dør?

Det går fint. Ikke noe å være redd for. «Å, Gud, se til meg arme synder, for jeg har gjort deg vondt...»

Nei, nå må det snart være nok.

Ja, men vent litt. Dette er bare tatt fra én av verdens religioner. Vil du ikke høre om andre?

Nei, jeg tror jeg har dannet meg et bilde.

Jeg håper ikke folk tror at jeg forsøker å latterliggjøre troen deres.

Du latterliggjør ingen ved å si det som det er. Det er som den amerikanske presidenten Harry Truman pleide å si når folk ropte: «Gi dem rene helvete, Harry!» Og Harry svarte: «Jeg gir dem ikke rene helvete. Jeg bare siterer dem direkte og får dem til å føle det som helvete.»

4

Nei, nå har vi sannelig kommet ut på jordet. Vi begynte å snakke om tid og ender opp med å snakke om trossamfunn.

Ja, men slik er det å snakke med Gud. Det er vanskelig å begrense emnene.

La meg se om jeg kan oppsummere poengene du fikk frem i kapittel 3.

- Det finnes ingen annen tid enn nå. Det finnes ingen andre øyeblikk enn dette.
- Tiden er ikke kontinuerlig. Den er et aspekt ved relativitet. Tid som relativt begrep ligger i at den beveger seg opp og ned med «øyeblikk» eller hendelser lagt oppå hverandre, idet alt hender eller skjer på samme «tid».
- Vi reiser hele tiden mellom virkeligheter i denne tilværelsen — ingen tilværelse — alle tilværelser, og det skjer vanligvis i drømme. «Déjà vu» er et fenomen som gjør oss oppmerksom på dette.
- Det har aldri vært en tid da vi «ikke var» — det vil det heller aldri bli.
- Begrepet «alder» i forbindelse med sjelei har med nivå av bevissthet å gjøre, ikke tidslengde.
- Det onde finnes ikke.
- Vi er fullkomne slik vi er.
- Begrepet «galt» er unnfanget i hjernen, med røtter i erfaringen vår. 65
- Vi lager reglene mens vi går, og forandrer dem for at de skal passe inn i vår nåværende virkelighet, og det er helt riktig. Slik skal det være, ma det være hvis vi skal være skapninger i utvikling.

• Hitler kom til himmelen(!).

• Alt som skjer er Guds vilje alt. Det gjelder ikke bare orkaner, tornadoer og jordskjelv, men like mye Hitler. Forståelsens hemmelighet er a vite Formålet med alt som skjer.

• Det finnes ingen «straff» etter døden, og alle konsekvenser eksisterer bare ved relativ erfaring, ikke i Den Absolutte Virkelighet.

• De forskjellige teologiske teorier er menneskers forkvaklede forsøk på å forklare en forkvålet Gud som ikke eksisterer.

• Den eneste måte menneskers teologiske teorier er fornuftig på, er hvis vi aksepterer en Gud uten fornuft.

Hvordan gikk dette? Er det en brukbar oppsummering?

Fremragende.

Det var bra. For nå har jeg utallige spørsmål. Påstand 10 og 11, for eksempel, ber om nærmere utdyping. Hvorfor kom Hitler til himmelen? (Jeg vet at du nettopp har forklart dette, men jeg trenger

mer klargjøring.) Og hva er formålet med alt som skjer? Og hvordan står Hitler og alle andre despoter i forhold til dette større formålet med alt som skjer?

La oss ta Formålet først.

Alt som skjer alle erfaringer har som formål å gi en sjanse. Hendelser og erfaringer er sjanser. Ikke noe mer, ikke noe mindre.

Det er feil å se på det som «djevelens verk», «Guds straffedom», belønning i Himmelen» eller noe annet. Det er rett og slett hendelser og erfaringer som skjer.

Det er hva vi synes om dem, gjør med dem, hvordan vi reagerer på dem som gir dem mening.

Hendelser og erfaringer er sjanser som du tiltrekker deg gjennom bevisstheten skapt av deg som individ eller som del av en gruppe. Bevissthet skaper erfaring. Du eller dere forsøker å heve deres grad av bevissthet. Du tiltrekker deg disse mulighetene for å bruke dem som redskap i en skapelsesprosess og erkjennelsen av Hvem Du Er. Hvem Du Er er et vesen på et høyere nivå av bevissthet enn du nå er.

Fordi det er Min Vilje at du skal vite og oppleve Hvem Du Er, tillater jeg at du velger hvilken som helst hendelse eller opplevelse du trenger for at det skal skje.

Medspillere i den universelle lek kommer til dere fra tid til annen — enten som flyktige besøkende, perifere hjelpere, midlertidige samarbeidspartnere, forbindelsesledd over tid, slekt og familie, de aller kjæreste eller livsledsagere.

Disse sjelene tiltrekkes deg av deg. Du tiltrekkes dem av dem. Det er en gjensidig skapende prosess som blir uttrykt gjennom valgene og ønskene hos begge parter.

Det er ingen som kommer tilfeldig til deg. Det finnes ingen tilfeldigheter.

Det skjer ikke noe tilfeldig.

Livet er ikke noe sjansespill.

Både det som skjer og mennesker som blir trukket til deg, tiltrukket av deg, er til ditt eget beste. Større globale hendelser og utvikling er et resultat av gruppebevissthet.

Slike hendelser trekkes til din gruppe som en helhet, og er en følge av hele gruppens valg og ønsker.

Hva mener du med begrepet «din gruppe»?

Gruppebevissthet er et lite kjent begrep — likevel har det svært stor makt, og hvis du ikke er forsiktig, kan det ofte overta for den individuelle bevissthet. Derfor må du alltid strebe etter å opprette gruppebevissthet, uansett hvor du går og med hva du enn gjør, hvis du ønsker å utvide din livserfaring i større harmoni på denne planeten.

Dersom du tilhører en gruppe hvis bevissthetsnivå ikke gjenspeiler ditt eget, og du ikke er i stand til å forandre gruppens bevissthetsnivå

tilstrekkelig, er det klokt å forlate gruppen (67), ellers kan den lede deg. Den vil gå sine veier, uansett hvilke veier du vil gå.

Hvis du ikke finner tilhørighet innenfor en gruppes bevissthetsnivå, så skap din egen gruppe. Bli selv kilden. Andre på samme nivå av bevissthet vil trekkes mot deg.

Individer og små grupper må påvirke større grupper — og til sist den største gruppen av alle, Menneskeheten — for at det skal bli permanente og tydelige forandringer på jorden.

Deres verden og de forholdene som hersker der, er et speil av den totale, felles bevisstheten til alle som lever der.

Som du forstår, bare ved å se deg rundt, gjenstår mye arbeid. Hvis ikke dere er fornøyd med verden som den er, da.

Forbausende nok er folk flest det. Det er derfor verden ikke forandrer seg.

De fleste er fornøyd med en verden der forskjeller, ikke likheter, dyrkes, og uenigheter løses med konflikter og krig.

De fleste er tilfreds med en verden der den sterkeste overlever, der «makta rå», «vi vil ha et konkurransesamfunn» og «å vinne» er den største lykke.

Hvis et slikt samfunn også skaper «tapere», kan du bare håpe på at du ikke blir en av dem.

De fleste er fornøyd, selv om en slik modell skaper mennesker som ofte «drepes» fordi de tilhører «gal side», de suiter og er hjemløse fordi de er «tapere», de undertrykkes og utbyttes fordi de ikke er «sterke».

De fleste definerer «galt» som det som er forskjellig fra dem. Religiøse forskjeller er spesielt lite tolerert, likeledes mange sosiale, økonomiske og kulturelle forskjeller.

Utbytting av underklassen rettfærdiggjøres av selvforherligende erklæringer fra overklassen, som sier at alt er så mye bedre nå enn det var før. Når overklassen bruker en slik målestokk, overser de den delen som sier hvordan folk burde behandles hvis det fantes rettfærdighet. I stedet forbedrer de en fryktelig situasjon litt, samtidig som de profiterer skamløst på det.

De fleste ler hvis noen forstår et annet system enn det (68) bestående, samtidig som de sier at adferd som konkurranse og drap og «beseiring av utfordringer», er det som gjør sivilisasjonen så storartet!

De fleste tror ikke det finnes noen annen naturlig, alternativ måte å leve på, at det er menneskets natur å oppføre seg slik og at å handle på en annen måte vil drepe den indre kraft som driver mennesket til fremgang. (Ingen spør, hva slags fremgang?)

Enda så vanskelig det er å fatte for virkelig opplyste skapninger, tror de fleste på jorden på denne filosofien, og det er årsaken til at de fleste

ikke bryr seg om massene som lider undertrykkelsen av minoriteter, underklassens raseri eller hva som trengs for å overleve for andre enn dem selv og deres nærmeste familie.

De fleste ser ikke at de ødelegger Jorden den planeten som har gitt dem livet fordi deres handlinger bare går ut på å bedre egen livskvalitet. Forbløffende nok er de ikke fremsynte nok til å innse at kortsiktig gevinst kan føre til langsiktige tap. Det gjør det ofte — og slik vil det fortsette å være.

Mange mennesker føler seg truet av gruppebevissthet. De tar heller avstand fra tanken på kollektive goder, at vi er del av én verden eller at Gud lever i harmoni med alt som er skapt.

Denne frykten for det som leder til samhold og menneskenes forherligelse av alt som splitter, skaper skiller, disharmoni, ubalanse. Likevel er det mye som tyder på at dere ikke har evnen til å lære av egne erfaringer, så dere fortsetter med den samme adferd og det samme resultat.

Manglende evne til å oppleve andres lidelse som sin egen, er årsaken til at slik lidelse fortsetter.

Skiller skaper likegyldighet, falsk overlegenhet. Fellesskap skaper omsorg og ekte likhet.

Det som hender på deres planet — og som har hendt med Jevne mellomrom i 3000 år, — er som jeg har sagt, et speil-bilde av den kollektive bevisstheten i «deres gruppe» — hele den gruppen som befinner seg på planeten.

Det bevissthetsnivået kan best beskrives som primitivt. (69)

Jojo, jeg er enig i det. Men nå har vi fjernet oss fra det Opprinnelige spørsmålet.

Ikke egentlig. Du spurte om Hitler. Det mennesket erfarte i forbindelse med Hitler, ble mulig som et resultat av gruppe bevissthet. Mange mennesker vil si at Hitler forførte en gruppe — i dette tilfellet sine landsmenn — gjennom veltalenhet og manipulering. Og det som skjedde, passer det fortreffelig å la Hitler ta skylden for — noe som nettopp er det folkemassene ønsker.

Men Hitler kunne lite gjøre uten støtte og samarbeid og velvillighet fra millioner av mennesker. Den undergruppen som kaller seg tyskere, må påta seg en enorm skyld for Holocaust. Det må også, til en viss grad, den store gruppen som heter menneskeheten gjøre, som apatisk og likegyldig satt og så på at dette skjedde i Tyskland, helt til det fikk et så stort omfang at selv de mest hardhjertede ikke lenger kunne overse det.

Du må forstå at det var kollektiv bevissthet som ga frukt-bare forhold for Nazi-bevegelsen. Hitler grep øyeblikket, men han skapte det ikke.

Det er viktig å ta lærdom av dette. En gruppebevissthet som hele tiden snakker om splitting og overherredømme, skaper i stor grad manglende medfølelse, og manglende medfølelse blir ubønnhørlig fulgt av manglende samvittighet.

En kollektiv tankegang med røtter i streng nasjonalisme, overser andres problemer likevel gjør

det alle andre ansvarlig for dine, og på den måten rettferdiggjør den gjengjeldelse, «omveitninger» og krig.

Auschwitz var nazistenes løsning på — et forsøk på å «forandre» «det jødiske problem».

Erfaringene med Hitlers grusomheter var ikke bare at han påførte dem menneskeheten, men også at menneskeheten tillot ham å gjøre det.

Det forbausende er ikke bare at Hitler fikk det til, men også at så mange andre gjorde det.(70)

Skammen er ikke bare at Hitler drepte millioner av jøder, jnen også at millioner av jøder måtte drepes før Hitler ble stoppet.

Formålet med at menneskene måtte oppleve Hitler var åVise menneskehetens sanne ansikt.

Gjennom historien har dere hatt utmerkede læremestre, hver og en har gitt dere en enestående sj anse til å huske Hvem Dere Virkelig Er. Disse læremestrene har vist dere de edleste og de mest lavtstående sider av menneskets kvaliteter.

De har vist levende, førsteklases eksempler på hva det betyr å være menneske — hvordan man kan komme videre med erfaringen, hvor dere alle kan gå og vil gå, hvis dere følger deres samvittighet.

Det dere må huske er: Bevissthet er alt og skaper deres erfaringer. Gruppebevissthet er mektig og kan skape både det grusomste og vakreste resultater. Valget er alltid deres.

Hvis du ikke er fornøyd med bevisstheten i din gruppe, skal du forsøke å forandre den.

Den beste måten å forandre andres bevissthetsnivå på, er å gå foran som et godt eksempel.

Hvis ditt eksempel ikke er nok, skal du danne din egen gruppe og du blir kilden til den bevissthet som du ønsker at andre skal oppleve. Det vil de når du gjør det.

Det begynner med deg. Alt. Alle ting.ønsker du at verden skal forandres? Da må du forandre ting i din egen verden.

Hitler ga dere en gyllen sjanse til å gjøre det. Erfaringen med Hitler som erfaringen med Kristus — er enestående med sine påvirkninger og sannheter som avsløres for dere om dere. Likevel lever disse store eksemplene på vekkelse, som i tilfellene Hitler, Buddha, Djengis Khan, Hare Krishna, Atilla eller Jesus Kristus — bare så lenge deres minner om dem lever.

Det er derfor jødene bygger monumenter over Holocaust og ber deg aldri glemme. For det er litt av Hitler i dere alle og det er bare et spørsmål om hvor mye. 71

Å utslette et folk, er å utslette et folk, enten det er Auschwitz eller ved Wounded Knee.

Så Hitler ble altså sendt oss for å lære oss hvilke grusomheter mennesket kan begå, hvor lavt mennesket kan synke?

Hitler ble ikke sendt dere, Hitler ble skapt av dere. Han har sprunget ut fra deres kollektive bevissthet og hadde ikke kunnet overleve uten den. Det er lærdommen dere skal ta.

Bevisstheten om splittelse, raseskiller, overherredømme om «vi» mot «dem», av «oss» og «de andre» det er det som skapte Hitlers ugjerninger.

Bevisstheten om det guddommelige fellesskap, av forening, av enhet, av «våre» fremfor «din/min», er det som skapte Kristi gjerninger.

Når smerten er «vår», ikke bare «din», når gleden er «vår», ikke bare «min», når hele livserfaringen er «vår, da er det til sist i sannhet en hel livserfaring.

Hvorfor kom Hitler til himmelen?

Fordi Hitler gjorde ikke noe «galt». Hitler gjorde rett og slett det han gjorde. Jeg minner deg igjen om at i årevis trodde millioner på millioner av mennesker på at det han gjorde var «riktig». Hvorfor skulle han ikke tro det selv?

Hvis du sprer en vil! idé og ti millioner mennesker er enig med deg, tror du nok ikke selv at du er så gal.

Til slutt bestemte verden seg for at Hitler «tok feil». Det betyr at verdens folk dannet en ny oppfatning av Hvem De Er og Hvor De Velger Å Være i forhold til opplevelsen med Hitler.

Han ble en målestokk! Han satte en grense som vi kunne måle og begrense våre ideer om oss selv etter. Kristus gjorde det samme i den andre enden av målestokken.

Det har eksistert andre Kristuser og andre Hitlere. Og de vil komme tilbake. Vær alltid på vakt, da. For både høyt og lavt bevisste mennesker går blant dere — på samme måte som du går blant andre. Hvilken bevissthet tar du med deg?

Jeg forstår fremdeles ikke hvordan Hitler kunne komme til himmelen. Hvordan han kunne bli belønnet for det han gjorde?

For det første, må du forstå at døden ikke er en slutt, men en begynnelse. Døden er ikke frykt, men glede. Den er ikke et stengsel, men en åpning.

Det lykkeligste øyeblikket i ditt liv, vil bli det øyeblikket livet opphører.

Det er fordi det ikke opphører, men fortsetter på vidunderlige måter, så fullt av fred og visdom og glede at det er vanskelig å beskrive og umulig for dere å fatte.

Så det første dere må forstå er, som jeg allerede har forklart, at Hitler skadet ingen. På en måte på førte han ingen lidelser, han avsluttet dem.

Buddha sa at «Livet er lidelse». Buddha hadde rett.

Men selv om jeg godtar det, så visste ikke Hitler selv at hans gjerninger var gode. Han trodde selv han handlet galt!

Nei, han trodde ikke selv at han handlet «galt». Han trodde faktisk at han hjalp sitt folk. Og det er det dere ikke forstår.

Ingen gjør noe som er «galt» ut fra sitt verdensbilde. Hvis du tror at Hitler handlet som en «gal» og hele tiden visste at han var gal, da har du ikke forstått noe av det sammensatte ved menneskelige erfaringer.

Hitler trodde han handlet riktig for sitt folk. Og folket trodde også det! Det var galska pen i det hele! Størstedelen av nasjonen var enig med ham!

Du har erklært at Hitler tok «feil». Bra. Ved å bruke denne målestokken, har du kommet til et punkt hvor du definerer deg selv, vet mer om deg selv. Bra. Men døm ikke Hitler for at han har vist deg det.

Noen måtte gjøre det.

Du kan ikke vite hva kulde er, hvis du ikke vet hva varme er, du vet ikke hva opp er, hvis du ikke vet hva ned er, hva venstre er hvis du ikke vet hva høyre er. Ikke fordøm en og velsign en annen. Gjør du det, har du ikke forstått.

I århundrer har folk fordømt Adam og Eva. De sies å ha påført oss Arvesynden. Jeg sier deg dette: Det heter Arvevel signelsen. For uten denne hendelsen, hadde vi ikke hatt kunnskap om godt og ondt. Dere ville ikke engang ha visst at disse to begrepene eksisterte! Sant nok eksisterte de ikke før utdrivelsen fra Paradiset. Det fantes ikke noe «ondt». Alle og alt levde i en tilstand av fullkommen harmoni. Det var bokstavelig talt paradiset. Likevel visste dere ikke at det var paradiset — dere kunne ikke oppleve det som perfekt, for dere kjente ikke til noe annet.

Skal dere da fordømme Adam og Eva eller takke dem? Og hva sier dere at jeg skal gjøre med Hitler?

Jeg sier dere: Guds kjærlighet og Guds medlidenhet, Guds visdom og Guds tilgivelse, Guds planer og Guds vilje er store nok til å omfatte den verste forbrytelse og den verste forbryter.

Du er kanskje ikke enig i dette. Det spiller ingen rolle. Du har akkurat fått vite hva du kom hit for å oppdage.

Ja, det gjorde jeg.

Bok 1 omfattet mer personlige spørsmål, menneskets liv som et individ. Bok 2 tar for seg det kollektive livet på Jorden. Bok 3 avslutter trilogien med den største av alle sannheter: det kosmopolitiske, hele bildet, sjelens vandring. Til sammen utgjør de mine beste råd og informasjon om det meste i dagens situasjon, alt fra hvordan du skal knytte skolissen til å forstå universet. den første boken lovet du å forklare mange forskjellige problemer i Bok 2, slik som tid og rom, kjærlighet og krig, godt og ondt og globale og kosmopolitiske problemer av høyeste prioritet. Du lovet videre til en viss grad å forklare menneskets oppfatning av sex.

Har du sagt det du skulle si om tid?

Jeg har sagt det dere trenger å vite.

Det finnes ingen tid. Alt eksisterer samtidig. Alt skjer samtidig.

Denne boken blir skrevet, og ettersom den blir skrevet, er den allerede skrevet. Den er allerede. Det er faktisk der du får all informasjon fra, fra boken som allerede er. Du gir den bare en form.

Det er det jeg mener med: «Selv før du har spurt, har jeg svart.» 75

Forklaringen på hva tid er virker ... interessant nok, men temmelig spesiell. Kan du sette det i sammenheng med det virkelige liv?

En sann forståelse av hva tid er gir deg muligheten til å leve mer fredfylt i din relative virkelighet, der tid oppfattes som bevegelse, en strøm, i stedet for noe fast.

Det er dere som beveger dere, ikke tiden. Tid beveger seg ikke. Det er bare Ett øyeblikk.

Innerst inne forstår dere dette. Derfor har dere et uttrykk som «det virket som tiden sto stille», når noe viktig og fantastisk skjer i livet.

Det er det den gjør. Og når du selv gjør det, føler du det ofte som et av disse fantastiske øyeblikkene i livet.

Dette synes jeg er vanskelig å forstå. Hvordan er det mulig?

Vitenskapen har allerede bevist det matematisk. Det er allerede funnet former som viser at hvis dere er i et romskip og flyr langt nok og fort nok, kan dere fly baklengs langs Jorden og se dere selv i det øyeblikket dere tok av.

Dette beviser at tid ikke er bevegelse, men et område dere beveger dere gjennom — i deres tilfelle, romskipet Jorden.

Dere påstår at ett år består av 365 dager. Ja vel, men hva er en «dag»? Dere har bestemt, tilsynelatende helt uten fornuft, må jeg tilføye — at en dag er den «tid» det tar for romskipet Jorden å rotere en gang rundt sin egen akse.

Hvordan vet dere at den roterer slik? (Dere føler ikke at den beveger seg!) Dere har valgt et referansepunkt ute i verdensrommet, solen. Dere kaller det et «døgn», perioden fra soloppgang til solnedgang til soloppgang igjen, på den delen av romskipet dere befinner dere.

Dette «døgnet» har dere delt inn i 24 timer — enda en gang utenfor all fornuft — dere kunne like gjerne ha valgt «10» eller «73» i stedet!

Så delte dere hver «time» inn i «minutter». Dere sa at hver timeenhet inneholder 60 mindre enheter, som heter 76 «minutter» — og hvert av disse inneholder igjen 60 bitte små enheter som kalles «sekunder».

En dag oppdaget dere at Jorden ikke bare roterte, men den svevet også! Dere så at den beveget seg i verdensrommet rundt solen.

Dere regnet omhyggelig ut at Jorden brukte 365 runder på å gå rundt solen. Disse rundene kalte

dere ett «år».

Problemene oppsto virkelig da dere bestemte dere for å dele opp «året» i mindre enheter enn et år — men større enn en dag også.

Dere skapte «uken» og «månedene», og dere greide å få samme antall måneder i hver år, men ikke samme antall dager i hver måned.

Dere har ikke funnet en metode til å dele et oddetall med dager (365), så dere bestemte bare at noen måneder skulle ha flere dager enn andre!

Dere følte at dere skulle holde på tallet 12 som dividend ved inndeling av året, fordi dere gjennom observasjoner hadde merket dere at det var det antallet faser månen hadde i løpet av ett «år». For å forene disse tre observasjonene i verdensrommet — omdreininger rundt solen, Jordens rotasjon om sin egen akse og månefasene, tilpasset dere rett og slett antallet «dager» i hver «måned».

Selv ikke dette løste alle problemer fordi de tidligste teoriene om «tidsbegrepene» gjorde at «det bygget seg opp ekstra tid» som dere ikke visste hva dere skulle gjøre med. Derfor ble det bestemt at med jevne mellomrom måtte en måned ha en hel dag ekstra. Dette kalte dere skuddår, og laget en fest ut av det — og så kaller du min definisjon av tid «utrolig»!

Like tilfeldig har dere skapt «tiår» og «hundreår» (interessant nok basert på IQ-tallsystem, ikke 12) for ytterligere å måle «tidsforløpet» — og hele tiden er det dere virkelig har gjort, bare å finne en måte å måle bevegelse gjennom verdensrommet

Slik ser vi at det ikke er tiden «som går», men objekter som Passerer gjennom og beveger seg i et statisk område (77) som dere kaller verdensrommet. «Tid» er rett og slett deres måte å telle bevegelse på!

Vitenskapsmenn forstår denne sammenhengen og snakker derfor om rommets «tidløshet.»

Albert Einstein og andre innså at tid var et relativt begrep, skapt av hjernen. «Tid er hva det er i forhold til rommet som eksisterer mellom objekter. (Hvis universet utvides — og det gjør det — så tar det «lengre tid» i dag for Jorden å rotere rundt solen enn det gjorde for en milliard år siden. Det er mer «rom» å gå igjennom.)

Slik tok det disse sykliske fenomenene flere minutter, timer dager uker, månedei år, tiår og hundreår på å opptre nylig i forhold til hva det gjorde i 1492! (Når er «en dag» ikke «en dag»? Når er «ett år» ikke «ett år»?)

Nye, svært avanserte instrumenter for måling av tid, kan fastsette disse uregelmessighetene, og derfor blir klokken verden rundt stilt hvert år for å tilpasses et univers som ikke vil stå stille! Dette kalles Greenwich middeltid ... og den er «middel-mådig», fordi den er urettferdig overfor universet!

Einstein presenterte en teori som gikk ut på at hvis det ikke var «tid» som beveget seg, men han som beveget seg i rommet i en gitt fart, var alt han trengte gjøre for å «forandre» tiden, å forandre på størrelsen av rommet mellom objektene — eller

å forandre farten som han brukte på å bevege seg gjennom rommet fra et objekt til et annet.

Dette var hans relativitetsteori som ga det moderne mennesket en utvidet forståelse av sammenhengen mellom tid og rom.

Nå begynner du kanskje å forstå hvorfor du kan ha eldet ti år i løpet av en reise gjennom verdensrommet, mens dine venner på Jorden ble eldet med 30 år! Jo lenger du reiser, desto mer vil du bli fanget i Rommet og Tidens Uendelighet, og jo mindre vil sjansene dine være til å finne venner og kjente i live når du kommer tilbake til Jorden.

Men hvis vitenskapen på Jorden en eller annen gang i «fremtiden» finner en måte å bevege seg raskere på, kan de «narre» universet og være synkron med «virkelig tid» på Jorden. Da kan de komme tilbake og finne at den samme tid bar passert på Jorden som i romskipet.

Det burde til og med være mulig å komme tilbake til Jorden før man har tatt av, hvis høyere hastighet hadde vært mulig! Det er når tid på Jorden går langsommere enn tid på romskipet. Du kan komme tilbake etter ti av dine «år» og finne at Jorden bare har «eldet» med fire! Ok farten enda mer, og du vil finne at ti år i verdensrommet kanskje vil tilsvare ti minutter på Jorden.

Sett at du kommer bort i et av de «svarte hullene» i verdensrommet, (Einstein og andre trodde slike «svarte hull» eksisterte, og det gjør det!) og du slynges gjennom rommet i et umålbart «øyeblikk». Kan et slikt tid- og romfenomen bokstavelig talt kaste deg tilbake i tid?

Nå burde det ikke være vanskelig å forstå at «tid» ikke eksisterer, men bare er et produkt av hjernespinn. Alt som noensinne har hendt — og kommer til å hende — hender nå. Evnen til å se det avhenger rett og slett av ditt utgangspunkt — din «plass i rommet».

Hvis du var på mitt punkt, kunne du se alt — akkurat nå!

Fatter du?

Jøss! Jeg begynner å forstå — på et teoretisk nivå — ja!

Bra. Jeg har forklart det så grovt forenklet her at et barn bør forstå det. Det er kanskje ikke vitenskapelig korrekt, men det gir en viss forståelse.

Nå vet vi at fysiske objekter er begrenset i forhold til sin fart — men ikke-fysiske objekter — tankene mine ... sjelen ... kan teoretisk sett bevege seg gjennom rommet i utrolig fart.

Akkurat! Helt riktig! Og det er det som ofte skjer i drømme og andre utenfor-kroppen- og parapsykologiske opplevelser.

Nå forstår du déjà vu. Du har antakelig vært der før!

Men ... hvis alt allerede har hendt, må det bety at jeg ikke har makt til å forandre min fremtid. Er den forhåndsbestemt?

Nei! Tro ikke det! Det er ikke sant. Det er faktisk slik at dette «faktum» skal tjene deg, ikke arbeide mot deg!

Du befinner deg alltid på et stadium av fri vilje og selvstendige valg. Det å være i stand til å «se» inn i fremtiden (eller å få andre til å gjøre det for deg), skal oppmuntre deg til å leve det livet du ønsker ikke begrense det.

Hvordan? Nå må du hjelpe meg å forstå.

Hvis du «ser» en fremtidig hendelse som du ikke liker, så la være å velge den! Gjør et nytt valg! Velg noe annet!

Forandre din oppførsel eller styr unna for å unngå et uønsket resultat.

Men hvordan kan jeg unngå det som allerede har hendt?

Det har ikke hendt deg — ennå! Du er på et stadium i tiden og rommets bevegelighet, hvor du ikke er bevisst oppmerksom på hendelsen. Du «vet» ikke at det har «hendt». Du har ikke «husket» din fremtid!

(Denne glemselen er all tids hemmelighet. Det er den som gjør det mulig for dere å «delta» i det store spillet som er livet! Dette skal jeg forklare senere!)

Det du ikke «vet», er ikke «slik». Siden «du» ikke «husker» din fremtid, har den ikke «hendt» for deg ennå! En «hendelse» finner bare sted når den blir «erfart».

La oss si at du i brøkdelen av et sekund blir velsignet med et raskt glimt av din «fremtid». Det som da skjer er at sjelen din — den ikke-fysiske delen av deg — rett og slett reiser til et annet sted i tiden og rommets uendelighet og har brakt med tilbake rester av energi — noen bilder eller inntrykk — av øyeblikket eller hendelsen.

Dette føler du. Noen ganger kan andre med metafysiske ~evner~ «føle» eller «se» bildene eller inntrykkene som omgir deg.

Hvis du ikke liker det du «føler» angående din «fremtid», beveg deg bort fra det! I det øyeblikket forandrer du dine erfaringer — og alt i deg puster lettet ut!

Nei, stopp en hal, na

Du ma vite — na er du moden for a fa vite — at du lever pa alle nivåer i rommet og tidens uendelighet samtidig.

Det betyr at din sjel alltid har vært, alltid er og vil alltid være — for evig og alltid — amen.

«Eksisterer» jeg på mer enn ett sted?

Selvfølgelig! Du eksisterer overalt — og til alle tider!

Finnes «jeg» i fremtiden og «jeg» i fortiden?

Vel, «fremtid» og «fortid» eksisterer ikke, som vi nettopp har strevet for å forstå — men, hvis

du må bruke ordene slikdu gjør, ja.

Er det mer enn én av meg?

Det er bare én av deg, men du er mye større enn du tror!

Betyr det at hvis «jeg» som lever «nå», forandrer noe han ikke liker ved «fremtiden», kan unngå erfaringene til «meg» som lever i «fremtiden»?

I utgangspunktet, ja. Da forandres hele monstret. Men han mister aldri den erfaringen han selv har høstet. Han blir bare lettet og glad for at «du» ikke behøver å gå igjennom det samme (81) det?

På en måte, ja. Men «du» kan selvfølgelig hjelpe «ham». Kan jeg? Hvordan?

Først ved å forandre hva «du» som er for deg, erfarte, kan «du» som kommer etter deg, kanskje unngå å oppleve det samme! Det er gjennom denne mekanismen at sjelen din utvikler seg.

På samme måte fikk ditt fremtidige deg hjelp fra sin egen fremtids selv, for at du skal unngå det han ikke slapp unna.

Forsto du dette?

Ja, og dette er spennende. Men nå har jeg et annet spørsmål. Hva med livene i fortiden. Hvis jeg alltid har vært «meg» — i fortiden» og i «fremtiden» — hvordan kan jeg da ha vært et annet menneske i et tidligere liv?

Du er en guddommelig skapning som er i stand til å gjøre mer enn én erfaring «samtidig». Og du er i stand til å dele deg selv opp i så mange forskjellige «selv» som du bare ønsker.

Du kan leve «det samme livet» om og om igjen, på forskjellige måter, slik jeg nettopp har forklart. Men du kan også leve forskjellige liv til forskjellige «tider» i det uendelige.

Slik kan du også være, og har også vært, andre «selv», til andre «tider» og «steder», mens du er deg, her og nå.

Du store min! Dette blir bare mer og mer «komplisert»!

Ja, og enda har vi bare skrappt litt i overflaten.

Men du skal vite dette: Du er en skapning i en guddoiTF melig sammenheng uten grenser. En del av deg velger a kjenne deg selv ved den nåværende identitet du erfarer gjefl nom. Likevel er dette langt fra begrensningen ved ditt vesen, skjønt du tror det selv.

Hvorfor?

Du må tro det, ellers får du ikke utrettet det du har gitt deg selv dette liv for å utrette.

Og hva er det? Du har sagt det før, men si det en gang til «her» og «nå».

Du bruker hele Livet — alt fra mange liv — på å bestemme hvem du virkelig er, for å gjøre

erfaringer og fullføre ditt nåværende bilde av deg selv.

Du er den du er i et evig øyeblikk av selvutvikling og selvoppfyllelse.

Du har tiltrukket deg mennesker, hendelser og situasjoner i livet ditt, for å bruke dem som verktøy til å skape den fullkomne versjon av den største visjon du noen gang har hatt av deg selv.

Denne prosessen av skapelse og gjenskapelse er kontinuerlig, den slutter aldri og er på mange nivåer. Alt hender «akkurat nå» og på mange nivåer.

Ut fra menneskets lineære virkelighet, ser dere erfaringene som fortid, nåtid og fremtid, alt på en gang! Dere forestiller dere at dere har ett liv, eller kanskje flere, men i hvert fall bare ett av gangen!

Men hva hvis det ikke finnes noen «tid»? Da ville dere leve alle «liven» samtidig!

Det gjør dere!

Du lever dette livet, det du oppfatter som ditt nåværende liv, i fortiden, i øyeblikket og i fremtiden på en gang! Har du noen gang hatt et «merkelig varsel» om noe som kommer til å skje i fremtiden — et så sterkt varsel at det fikk deg til åombestemme deg?

På ditt språk heter det forutanelse. Slik jeg ser det, er det rett og slett bare at du plutselig ble vakt etter en opplevelse du nettopp gjorde i din «fremtid».

Ditt «fremtidige jeg» forteller deg: «Dette var ikke morsomt. Ikke gjør det!»

Du lever også andre liv — det du kaller «liv i fortiden» akkurat nå — selv om du opplever dem som «fortid» (hvis du i det hele tatt opplever dem), og det kan være like bra. Det hadde vært veldig vanskelig for dere å være med på denne vidunderlige leken som heter livet, hvis dere var fullt oppmerksomme på hva som foregikk hele tiden. Selv beskrivelsen som jeg gir her, kan ikke sørge for det. Gjorde den det, var «leken» over! Prosessen avhenger av at prosessen fullføres som den er noe som inkluderer deres mangel på fullstendig oppmerksomhet på dette stadiet.

Så dere bør velsigne prosessen, og ta imot den som den største gave fra barmhjertighetens skaper. Ta imot prosessen, og gå igjennom den i fred, visdom og glede. Bruk prosessen, og omform den fra noe du må holde ut, til noe du bruker som et verktøy i skapelsen av den mest storslagne vidunderlige opplevelse til all tid: fulibyrdselsen av ditt guddommelige selv.

Hvordan? Hvordan kan jeg best gjøre det?

Ikke kast bort de verdifulle øyeblikkene av denne, din nåværende virkelighet, på å søke etter og avsløre alle livets hemmeligheter.

Det er en årsak til at disse hemmelighetene er hemmelige. La din tvil komme Gud til gode. Bruk ditt øyeblikk nå på det høyeste av alle formål

— nemlig med å skape og uttrykke hvem du virkelig er.

Bestem Hvem Du er — Hvem du vil være, og bruk så alt som står i din makt på å være det.

Bruk det jeg har fortalt om tiden innenfor din begrensede forståelse, som en ramme hvor du plasserer din idé om din høyeste tanke.

Hvis du fornemmer noe om «fremtiden», så ta imot det. Hvis du får en idé fra et «tidligere liv», så se om du kan bruke den — ikke bare overse den. Og fremfor alt, hvis det legges ut en vei hvor du kan skape, vise, uttrykke og oppleve ditt guddommelige selv i enda større grad enn her og nå, skal du følge den veien.

Og veien vil bli vist deg, for du har spurt. Bare det åskrive denne boken, er et tegn på at du har spurt, for du kunne ikke ha skrevet den nettopp nå rett fremfor øynene dine, uten et åpent sinn, et åpent hjerte og en sjel som er klar til å ta imot visdom.

Det samme er sant for dem som leser den nå. For de har også skapt den. Hvordan kunne de ellers oppleve den nå?

Alle skaper alt som nå oppleves — noe som er en annen måte å uttrykke at jeg skaper alt som nå oppleves, for jeg er alle.

Fatter du sammenhengen her? Ser du det perfekte i systemet?

Vi kan sammenfatte det i en enkel sannhet:

DET ER BARE EN AV OSS

6

Fortell om verdensrommet.

Verdensrommet er tid ... i praksis.

Det finnes ikke noe slikt som et verdensrom — rent, «tomt» rom uten noe i. Alt er noe. Selv det «tommeste» rom er fylt med materie så tynn, så strukket ut over uendelige områder at det virker som den ikke er der.

Siden, når materien er borte, blir det energi. Ren energi. Den opptrer som vibrasjoner. Svingninger. Bevegelser av altet på en bestemt frekvens.

Usynlig «energi» er «rommet» som holder «materien sammen».

En gang, hvis jeg skal bruke oppfatningen lineær tid som modell, var all materie i universet konsentrert over et lite område. Dere kan ikke forestille dere tettheten i dette — men det er fordi dere tenker på materie som tett i nåværende former.

Det er faktisk slik at det dere i dag kaller materie, for det meste er rom. Alle «massive» gjenstander er 2 prosent «masse» og 98 prosent «luft»! Rommet mellom de minste partiklene i alle objekter er enormt. Sammenlign det gjerne med

avstanden mellom himmellegemene på nattehimmelen. Likevel kaller du disse objektene massive.

På et stadium var faktisk hele universet «materie». Det fantes ikke rom mellom partiklene i materien. All materie var uten «rom» — og uten det store «rommet», fylte materie et område som var mindre enn et knappenålshode.

Det var faktisk en «tid» for den «tiden», da det ikke fantes materie i det hele tatt — bare den reneste form for energi i høyeste vibrasjon, som dere kaller antimaterie.

Dette var tiden «før» tiden — før det fysiske universet som dere kjenner. Ingenting eksisterte som materie. Noen mennesker oppfatter dette som paradiset, eller «himmelen», fordi «ingenting var fast».

(Det er ikke tilfeldig at uttrykket «faste regler» eksisterer i språket i dag. Når mennesket er usikker på noe, bruker dere «faste regler» for å verifisere.)

I begynnelsen var det kun ren energi — Meg! — som vibrerte, med så raske svingninger at materien ble formet — all materie i universet!

Du kan også gjøre det samme. Du gjør det faktisk hver dag. Tankene dine er ren vibrasjon — og de både kan skape og skaper fysisk materie! Hvis tilstrekkelig mange av dere holder på den samme tanken, kan dere påvirke, og til og med skape, deler av et fysisk univers. Dette fikk du forklart i detalj i Bok 1.

Utvider universet seg nå?

I en fart du ikke kan forestille deg!

Vil det alltid utvide seg?

Nei. Det kommer en tid da energiene, som er drivkraften bak ekspansjonen, vil reduseres. Energiene som holder ting sammen, vil ta over — idet den drar alt sammen «tilbake» igjen.

Mener du at universet vil trekke seg sammen?

Ja. Alt vil bokstavelig talt, «falle på plass»! Og dere får tilbake paradiset. Ingen masse. Bare ren energi.

Med andre ord: Meg!

Til slutt vil alt komme tilbake til Meg. Det er opprinnelsen til uttrykket: «Når alt kommer til alt.»

Det betyr jo slutten på noe!

På en fysisk form. Men du vil alltid eksistere. Du kan ikke ikke eksistere. Du er det som er.

Hva hender etter at universet har «kollapset»?

Da begynner hele prosessen på nytt! Det vil komme et nytt såkalt Big Bang, og et nytt univers blir skapt.

Det vil utvides og trekke seg sammen. Og så

vil det samme skje om og om igjen. Og igjen. Ewig og alltid. Verden uten ende.

Det er slik Gud puster inn og ut.

Ja, alt dette er veldig interessant — men det har lite med min hverdag å gjøre.

Som jeg tidligere har sagt, er ikke det å bruke uforholdsmessig mye tid på å forsøke å avsløre universets dypeste hemmeligheter, den mest effektive måten å bruke livet sitt på. Likevel kan du høste fordeler fra disse enkle legmanns-allegoriene og beskrivelsen av den største av alle prosesser.

På hvilken måte?

Som å forstå at alt er en syklus — som livet selv.

Som å forstå at universets liv kan hjelpe deg å forstå livet i det universet du har inni deg.

Livet er en syklus. Alt er en syklus. Alt. Når du forstår det, kan du glede deg mer over prosessen — ikke bare holde den ut.

Alt beveger seg i syklus. Livet har en naturlig rytme, og alt beveger seg i den rytmen, alt flyter med den Strømmen. Derfor står det skrevet: «All ting har en bestemt tid, det er en tid for alt som skjer under himmelen.» det.

Ingen forstår dette med livets rytme bedre enn kvinnen. Kvinner lever hele sitt liv i rytme. De er i rytme med livet selv.

Kvinner er mer i stand til å «flyte med strømmen» enn menn. Menn ønsker å presse på, dra, vise motstand, styre strømmen. Kvinner opplever den — så tilpasser de seg den for å skape harmoni.

En kvinne kan høre blomstene synge i vinden. Hun ser skjønnheten i det ubetydelige. Hun føler livets skiftninger, dragninger og behov. Hun vet når det er tid for å stresse, tid for å hvile; tid for å le, tid for å gråte, tid for å leve videre og tid for å slippe taket.

De fleste kvinner forlater sin kropp i takknemlighet. Menn kjemper imot. Kvinner behandler kroppen sin penere mens de bor i den. Menn behandler sin redselsfullt. På samme måte behandler de selve livet.

Selvfølgerlig finnes det unntak, som ved alle regler. Jeg snakker nå generelt. Jeg snakker nå om hvordan det har vært til nå. Jeg snakker i svært generelle vendinger. Men hvis du ser på livet, hvis du innrømmer overfor deg selv det du ser, har sett, hvis du godtar dette, kan det hende du finner en generell sannhet i dette.

Likevel får det meg til å bli trist til sinns. Det får meg til å føle det som om kvinner er mer høytstående vesener. Som om de har mer av det «rette stoffet» enn menn.

En del av livets vidunderlige rytme er Yin og Yang. En side ved en skapning er ikke «mer perfekt» eller «bedre» enn en annen. Begge sider er to sider ved samme sak. Ganske enkelt og fantastisk nok.

Menn har tydeligvis andre ideer om hva Guddommen er, noe kvinner betrakter med den samme misunnelse.

Likevel blir det sagt at å være mann er et forsøksstadium, en prøvetid. Når du har vært mann lenge nok, når du har lidd nok gjennom egen dumhet; når du har forårsaket nok smerte gjennom små endringer du selv har skapt; når du har såret andre nok, så du kan slutte med denne adferden — og erstatte aggresjon med fornuft, forakt med medlidenskap, alltid å strebe etter å vinne, men ingen er taper — da kan du bli en kvinne.

Da er jo kvinnen bedre enn mannen.

Nei! ikke «bedre» — annerledes! Det er du som feller en slik dom. Det eksisterer ikke noe slikt som «bedre» eller «verre» i en objektiv virkelighet. Det finnes bare det som er — og hva du ønsker å være.

Varmt et ikke bedre enn kaldt, opp er ikke bedre enn ned — disse poengene har jeg påpekt tidligere. Således er ikke feminin «bedre» enn maskulin. Det er bare det det er. Akkurat slik du er det du er.

Likevel påhviler det ingen av dere restriksjoner begrensninger. Du kan bli det du ønsker å bli, velge hva du vil oppleve. I dette livet eller i neste, eller det neste etter der igjen — akkurat som du gjorde i en tidligere tilværelse. Hver og en står alltid overfor valg. Hver og en av dere har sprunget ut fra altet. Det er mann og kvinne i hver og en av dere. Uttrykk og opplev det aspektet av deg som du har glede av å uttrykke og oppleve. Likevel skal du vite at alt er åpent for hver og en.

Jeg har ikke lyst til å slippe temaet ennå. Jeg vil gjerne dvele ved denne mann-kvinne teorien litt til. Mot slutten av den forrige boken lovet du å diskutere mer inngående hele det seksuelle aspektet ved denne dualismen.

Ja, jeg tror det er på tide at du og jeg snakker om sex.

Hvorfor skapte du to kjønn? Var det den eneste måten vi skulle kunne gjenfødtes på? Hvordan skal vi forholde oss til denne utrolige opplevelsen som kalles seksualitet?

I hvert fall ikke med skam. Og heller ikke med skyld eller med frykt.

For skam er ingen dyd, og skyld er ikke godhet og frykt er ikke ære.

Og ikke med lyst, for lyst er ikke lidenskap; og ikke med forsakelse, for forsakelse er ikke frihet; og ikke med aggresjon, for aggresjon er ikke iver.

Og selvsagt ikke for å kontrollere eller utøve makt eller dommere; for dette har ingenting med kjærlighet å gjøre.

Men ... kan sex brukes rett og slett som et enkelt uttrykk for selvtilfredsstillelse? Det forbausende svaret er ja — fordi «selvtilfredsstillelse» bare er et uttrykk for egenkjærlighet.

Selvtilfredsstillelse har fått en dårlig klang gjennom årene, noe som igjen er hovedårsaken til at det er så mye skyldfølelse forbundet med sex.

Du blir fortalt at du ikke skal bruke selvtilfredsstillelse som middel for å oppnå nettopp det som virkelig skaper intens selvbekreftelse. Dette er åpenbart selvmotsigende, men du vet ikke hvordan du skal forstå denne konklusjonen! Derfor får du skyldfølelse for at selve akten og stunden etterpå føles velgjørende. Bare slik vil det være riktig.

Det er ikke så forskjellig fra en av de berømte sangerinnene som tjener millioner på millioner av dollar ved å synge. Hun ble en gang spurt om hvordan det føltes å bli så rik på å synge, og hun svarte: «Jeg føler meg nesten skyldig fordi jeg er så glad i jobben min.»

Tankegangen er klar. Hvis du elsker det du gjør, hvorfor skal du ikke i tillegg kunne belønnes med penger? De fleste tjener penger på noe de hater å gjøre — eller på hardt arbeid, ikke endeløs glede!

Med dette sier menneskene: Det du har negative følelser rundt, kan du nyte.

Mennesket bruker ofte skyldbegrepet for å skape negative følelser rundt noe dere egentlig flyter. På den måten tror dere at dere holder dere inne med Gud ... som om dere ikke tror Han titiner dere å være lykkelig over noe som helst!

Dere tror det er spesielt forbudt å nyte kroppens gleder. Man skal i hvert fall ikke glede seg over (som din bestemor ville ha hvisket) «S-E-X...»

Vel, den gode nyheten er at det er tillatt å like sex!

Det er også helt tillatt å elske seg selv!

Det er faktisk en betingelse.

Det som ikke er bra for deg, er at du blir avhengig av sex (eller av hva som helst annet). Men det er helt i orden å være forelsket i det!

Øv deg på å si dette ti ganger hver dag:

Jeg liker sex

Øv deg på å si dette ti ganger:

Jeg liker penger

Vil du ha en virkelig vanskelig en? Prøv å si dette ti ganger:

Jeg liker meg selv!

Her er en del andre ting du ingen forventer at du skal like. Øv deg i å like dem:

Makt

Ære

Berømmelse

Suksess

Å vinne

Er det noe mer du ønsker? Prøv dette. Du burde virkelig føle skyld hvis du liker dette:

Å SE OPP TIL ANDRE

Å VÆRE BEDRE

Å HA MER

Å VITE HVORDAN

Å VITE HVORFOR

Holder det? Vent litt! Her kommer den verste av all skyldfølelse. Du burde føle den aller største skyld hvis du føler at du:

KJENNER GUD

Er det ikke interessant? Hele livet har du lært å føle skyld for

DET DU NYTER ALLER MEST.

Likevel sier jeg deg: elsk, elsk, elsk det du begjærer, for din kjærlighet trekker dem til deg.

Disse tingene er livets substans. Når du elsker dem, elsker du livet! Når du innrømmer at du begjærer dem, erklærer du at du har valgt de gode livet tilbyr!

Så velg sex — all den sex du kan få! Og velg makt — all den makt du kan mestre. Og velg berømmelse — all den berømmelse du kan få! Og velg suksess — all den suksess du kan oppnå! Og velg å bli en vinner — vinn så mye du kan!

Men du skal ikke velge sex i stedet for kjærlighet, men som en bekreftelse på den. Og velg ikke makt for å stå over, men for å styre sammen. Velg ikke berømmelse som et mål i seg selv, men som et middel til å nå et større mål. Og velg ikke suksess på bekostning av andre, men som et redskap til å hjelpe andre. Søk ikke å vinne for enhver pris, men vinn uten at det går på bekostning av andre, sørg heller for at det kanskje også tjener dem.

Gå fremover og bli et forbilde for andre — men se alle andre som skapninger som du kan beundre, og gjør det!

Gå fremover og velg å bli bedre — men ikke bedre enn andre; men bedre enn du var før.

Gå fremover og velg å eie mer, men bare så du har mer å gi.

Og ja, velg å «vite hvordan» og å «vite hvorfor» — så du kan dele din kunnskap med andre.

Og for all del, velg å kjenne Gud. Velg det først, og alt det andre vil bli en naturlig følge.

Hele livet har du lært at det er bedre å gi enn å motta. Men du kan ikke gi det du ikke har.

Derfor er selvtilfredsstillelse så viktig — og derfor er det så trist at det har fått en så negativ klang.

Du skjønner selvfølgelig at vi ikke snakker om selvtilfredsstillelse på bekostning av andre her. Dette handler ikke om å overse andres behov. Men livet skal altså ikke behøve å dreie seg om å overse dine egne behov.

Unn deg all mulig glede, og du vil kunne gi stor glede til andre.

Mestrene i tantrisk sex vet dette. Det er derfor de oppmuntrer til onani, noe som mange mennesker faktisk kaller synd.

Onani? Bevare meg vel, nå tøyser du grensene her. Hvordan kan du få deg til å ta opp noe slikt — hvordan får du deg til å si det, i et budskap som skal forestille å komme fra Gud?

Jeg forstår at du har fordommer når det gjelder onani.

Ikke akkurat jeg, men mange av leserne kan ha det. Og jeg trodde vi skrev denne boken for at andre skulle lese den.

Det gjør vi.

Hvorfor støter du dem da med overlegg?

Jeg «støter ingen med overlegg». Folk kan selv velge om de vil bli «støtt» eller ikke. Likevel tror du altså at det er mulig for oss å snakke åpent og ærlig om menneskenes seksuelliv uten at en eller annen velger å bli «støtt»?

Nei, men det er noe som heter å gå for langt. Jeg tror faktisk ikke folk flest er forberedt på å høre Gud snakke om onani.

Hvis denne boken skulle begrenses til hva «folk flest» er forberedt på å høre Gud snakke om, ville det bli en svært liten bok. De fleste er ikke forberedt på å høre hva Gud har å si når Gud snakker om noe. De venter vanligvis i 2000 år.

Ja vel, kom igjen. Vi er kommet over det første sjokket.

Bra. Jeg brukte bare dette eksemplet fra livet (som dere alle for øvrig har vært med på, men som ingen ønsker å snakke om) for å illustrere et større poeng.

Det poenget kommer her i reprise: Unn deg selv de største gleder, og du vil kunne glede andre.

Lærerne i det dere kaller tantrisk sex — som er en svært bevisst uttrykksform for sex — vet at den som kommer utsultet på sex til akten, i stor grad reduserer sin mulighet til å tilfredsstille sin partner og oppleve en virkelig langvarig og gledesfylt forening av kropp og sjel. Dette er jo det vesentligste formålet med et seksuelliv.

De som praktiserer tantrisk elskov, tilfredsstiller derfor ofte seg selv før de tilfredsstiller andre. Dette gjøres ofte i hverandres påsyn, og ofte med hverandres hjelp og kjærlige veiledning. Deretter, når den første sulten er tilfredsstilt, kan den dypeste trangen, trangen til ekstase i en forlenget forening, bli lykkelig tilfredsstilt.

Den gjensidige selvtilfredsstillelsen er bare en del av seksualitetens fullt uttrykte lek og omtanke. Det er en av mange sider. Den opplevelsen dere kaller coitus, eller samleie, kan komme først etter en to timers lang kjærlighetsopplevelse. Ellers kanskje ikke. For de fleste er det svært nær det eneste målet etter tjue minutters øvelse. Det betyr tjue minutter i heldigste fall!

Jeg visste ikke at dette skulle bli en seksuell veiledning.

Det er det ikke. Men ville det være så ille om det var? De fleste har mye å lære om seksualitet og seksualitetens mest forunderlige og velgjørende betydning.

Men det jeg forsøkte, var å illustrere en større sammenheng. Jo større glede du gir deg selv, desto større glede kan du gi andre. På samme måte som du har mer makt å dele med andre, i år du gir deg selv gleden av å ha makt. Det samme gjelder for berømmelse, rikdom, ære, suksess og alt annet som får deg til å føle velvære.

Når vi snakker om det, tror jeg det er på tide å se nærmere på årsaken til at enkelte ting får deg til å føle «vel-være».

Ja vel. Jeg gir opp. Hvorfor?

«Velvære» er sjelens måte å rope: «Dette er den jeg er!»

Har du noen gang vært i et klasserom hvor læreren roper opp hver enkelt etter navnelisten og du måtte rekke opp hånden og si «her» når turen kom til deg?

Ja.

Slik er det. «Velvære» er sjelens måte å si «her» på!

Men det finnes mange mennesker som latterliggjør hele tanken på å skape «velvære». De sier det er veien til helvete. Men jeg sier det er veien til himmelen!

Mye avhenger selvfølgelig av hva slags «velvære». Med andre ord, hva slags opplevelser synes du gir velvære? Da sier jeg deg dette: Ingen utvikling har noen gang skjedd gjennom avvisning. Hvis du vil utvikle deg, skjer ikke det fordi du har nektet deg det du vet gir velvære, men nettopp fordi du har unnet deg disse gledene — og til og med funnet noe som er enda større. For hvordan kan du vite at det finnes noe større, når du aldri har smakt på det som er «mindre»?

Religionen ønsker at du bare stoler på den. Det er derfor all religion mislykkes til slutt.

Den åndelige tro, derimot, vil alltid lykkes.

Religion ber deg om å lære av andres erfaringer. Åndelig lære bønnfaller deg å gjøre dine egne.

Religion kan ikke fordra det åndelige. Den tåler det ikke. For gjennom det åndelige finner du kanskje andre svar enn gjennom en bestemt religion. Og dette er det ingen religion som kan godta.

Religion oppmuntrer deg til å utforske andres tanker og godta dem som dine egne. Åndelighet ber deg kaste andres tanker over bord og danne deg dine egne.

«Velvære» er din måte å si til deg selv at din siste tanke var sann, at ditt siste ord var visdom og at din siste handling var kjærlighet.

For å se hvor mye du har vokst åndelig, for å måle hvor høyt du har nådd, trenger du bare å se på hva som får deg til å føle «velvære».

Derfor skal du ikke forsøke å presse frem din vekst — å nå målet raskere, ved å nekte deg det som føles godt, eller å trekke deg unna det.

Selvfornektelse er seivdestruktivt.

Likevel vet du dette — selvregulering er ikke selvfornektelse. Den som regulerer atferden sin, gjør et aktivt valg for å gjøre, eller la være å gjøre, noe som er grunnfestet i vedkommendes oppfatning av hvem han er. Hvis du sier at du respekterer andres rettigheter, er det neppe noen selvfornektelse å bestemme seg for ikke å stjele, rane, voldta eller plyndre dem. Det er en seivbekreftelse. Det er derfor det sies at målet for åndelig vekst vises gjennom det som gir deg velvære.

Hvis du handler uansvarlig, hvis du handler slik at du vet du skader andre, eller forårsaker smerte og det får deg til å føle velvære, har du ikke nådd noen særlig grad av åndelig vekst.

Bevissthet er nøkkelen her. Og det er de eldre i familiene og i samfunnet som har som oppgave å spre denne bevisstheten blant de unge. På samme måte er det Guds budbringere som har til oppgave å øke bevisstheten blant alle folkeslag, slik at de forstår at det som gjøres mot en av dere, gjøres mot dere alle — for vi er alle Ett.

Når mennesket skjønner at «vi er ett», er det av naturlige grunner umulig å synes at det å såre andre «gir velvære». Såkalt «uansvarlig oppførsel» vil forsvinne. Det er innenfor denne målestokken at skapninger i åndelig vekst søker å oppleve livet. Det er innenfor denne målestokken at jeg sier gi deg selv lov til å ta for deg av alle livets goder — og du vil oppdage at det har mer å tilby enn du noensinne hadde kunnet forestille deg.

Du er hva du erfarer. Du erfarer det som uttrykkes. Du uttrykker det du må uttrykke. Du får det du unner deg.

Dette liker jeg, men kan vi gå tilbake til det opprinnelige spørsmålet?

Ja. Jeg skapte to kjønn av samme grunn som jeg laget «yin» og «yang» i alle ting — i hele universet! De er en del av yin og yang, dette mannlige og kvinnelige. De er menneskenes høyeste, levende uttrykk for nettopp det.

De er yin og yang i fast form. I en av mange fysiske former.

Yin og yang, her og der ... dette og hint ... opp og ned, varmt og kaldt, stort og lite, fort og langsomt — materie og antimaterie...

Alt dette er nødvendig for at dere skal oppleve livet slik dere kjenner det.

Men hvordan kan vi best gi uttrykk for dette som heter seksuell energi?

Vær full av kjærlighet. Åpenlyst.

Lekende. Glade.

Stormende. Lidenskapelige. Ærbødige. Romantiske.

Humoristiske. Spontane. Rørende. Skapende. Skamløse.

Sensuelle.

Og naturligvis, vær alt dette ofte.

Det finnes dem som sier at det eneste formålet med seksualitet er reproduksjon av mennesket.

Tullprat. Reproduksjon er det lykkelige resultatet, ikke den logiske forutsetningen for av de fleste menneskers seksuelle erfaringer. Tanken på at sex kun praktiseres for å lage barn, er naiv, og den etterfølgende tanke at sex derfor må opphøre når siste barn er født, er verre enn naiv. Det er et overgrep mot den menneskelige natur — og det er den naturen jeg ga dere.

Uttrykk for seksualitet er det uunngåelige resultat av en evig prosess av tiltrekning og rytmisk energistrøm som er drivkraften i alt liv.

Jeg har gitt alle ting en energi som sender signaler gjennom hele universet. Alle personer, alle dyr, planter, steiner, trær — alle fysiske gjenstander — sender ut energi, på samme måte som en radiosender.

Akkurat nå sender du ut energi — varmende energi — i alle retninger fra sentrum av deg selv. Denne energien, som er deg, beveger seg utover i bølgemønster. Energien forlater deg, går gjennom vegger, over fjell, forbi månen og inn i Evigheten. Den stanser aldri, aldri.

Hver eneste tanke du noen gang har tenkt, farger denne energien. (Når du tenker på noen, kan vedkommende kjenne det, hvis han eller hun er følsom nok.) Hvert eneste ord du noen gang har uttalt, former energien. Alt du har gjort, påvirker den.

Vibrasjoner, antallet svingninger, bølgelengden, hyppigheten i energimengden som strømmer ut fra deg, skifter og forandrer seg hele tiden i pakt med tankene dine, stemningene, følelsene, ordene og handlingene.

Har du hørt uttrykket at noen «har god utstråling»? Akkurat slik er det.

Nå vel, alle gjør selvfølgelig det samme. Og på den måten blir eteren — «luften» mellom dere — fylt av energi, av sammenflettete, sammenvevde personlige «vibrasjoner» som danner et mønster, mer komplisert enn du kan forestille deg.

Denne veveri er det sammenfallende energifeltet som dere lever innenfor. Det er kraftfullt og påvirker alt. Deg selv inkludert.

Så sender du ut nye «vibrasjoner», mens du er under påvirkning av de vibrasjoner som du har mottatt, og disse på sin side legges til og forandrer mønsteret — som i sin tur påvirker alle andres energifelt, som påvirker vibrasjonene de sender ut, som påvirker mønsteret — som påvirker deg osv.

Nå tror du kanskje at dette bare er en fantasi-full illusjon, men har du noen gang kommet inn i et rom og «følt at spenningen var til å ta og føle på»?

Eller har du hørt om to vitenskapsmenn som uten å vite om hverandre, har forsket på samme problem, og begge kommer til det samme resultatet samtidig, uavhengig av hverandre?

Slike ting skjer ofte og er noen av de mest synlige manifestasjonene av Matriksen.

Matriksen er det samlede, løpende energifeltet innenfor et gitt parameter, altså en kraftig vibrasjon. Den kan direkte berøre, påvirke og skape fysiske objekter og hendelser.

(«Alle steder hvor to eller flere er samlet i Mitt navn... »)

Populærpsykologien kaller denne energimatriksen for «kollektiv samvittighet». Den kan påvirke, og gjør det faktisk, alt på planeten deres. Utsiktene til krig, sjansene til fred, store geofysiske omveltninger eller utarming av jorden; epidemier eller verdensomspennende velvære.

Alt dette er et resultat av bevissthet.

Det samme er de mer konkrete hendelser og omstendigheter i ditt personlige liv.

Dette var interessant, men hva har det med sex å gjøre?

Vær tålmodig. Jeg kommer til det.

Hele verden utveksler energi hele tiden.

Din energi tvinger seg ut og påvirker alt annet. Alt og alle rører ved deg. Men nå skjer det noe interessant. På et eller annet punkt mellom deg og alt annet, møtes energistrømmingene.

For å bruke en mer levende beskrivelse kan vi forestille oss to mennesker i et rom. De befinner seg i hver sin ende av rommet. La oss kalle dem Tom og Mary.

Toms personlige energistrømmer sender ut signaler fra ham i en 360 graders sirkel i universet. Litt av den energi-strømmen treffer Mary.

Samtidig er Mary omgitt av sine egne energistrømmer og litt av dem treffer Tom.

Men denne energien møtes ikke der du skulle tro. Den møtes midtveis mellom Tom og Mary.

Her forenes de to energistrømmene (husk nå at denne energien er et fysisk fenomen. Den kan måles, føles.), og danner en ny form som vi kan kalle «tomary». Det er en sammensmelting av Toms og Marys energistrømmer.

Tom og Mary kan godt kalle denne energien «legemet mellom oss» — for det er akkurat det det er: Et energilegeme som de begge er knyttet til, som begge fortsetter å forsyne med sine energistrømmer, og som sender energi tilbake til sine to «kraftstasjoner» langs en tråd, eller en ledning som alltid er til stede i Matriksen. (Denne «ledningen» er faktisk Matrik sen.)

Det er denne opplevelsen av «tomary» som er sannheten om Tom og Mary~ Det er denne Helige Forening de begge blir trukket mot. For langs ledningen føler de den overjordiske gleden fra legemet mellom seg, av tilhørighet, av en velsignet forening.

Tom og Mary som står langt fra hverandre, føler, fysisk, hva som skjer. Begge blir ubønhørlig trukket mot denne opplevelsen. De vil bevege seg mot hverandre! øyeblikkelig!

Nå kommer «oppdragelsen» deres inn. Omverdenen har lært dem å ta det rolig, å undertrykke følelsen, å være på vakt for ikke å bli såret, å holde igjen.

Men sjelen ... ønsker å bli kjent med «tomary» — nå!

Er de to heldige, vil de være fri nok til å sette frykten til side og stole på at dette er kjærlighet.

De er ugjenkallelig tiltrukket nå, disse to, til legemet mellom dem. TOMARY blir allerede opplevd meta fysisk, og Tom og Mary ønsker å oppleve den fysisk. Derfor beveger de seg nærmere hverandre. Ikke for å komme til hverandre. Det ser slik ut for den som tilfeldigvis ser på. Men for å komme til TOMARY. De forsøker å nå frem til stedet for guddommelig forening som allerede eksisterer mellom dem. Stedet der de vet at de allerede er Ett — og skjønner hva det betyr å være Ett.

Så dras de til denne «følelsen» som de opplever, og etter hvert som avstanden mellom dem minskes, «ledningen reduseres», blir avstanden mellom energistrømmene de begge sender til TOMARY, redusert og dermed enda mer intens.

Fremdeles beveger de seg nærmere. Jo kortere avstand, desto større intensitet. Enda en gang øker intensiteten.

Nå står de bare en halv meter fra hverandre. Legemet mellom dem gløder av varme. Det oppstår enorme vibrasjoner. Forbindelsen til og fra TOMARY blir tykkere, videre, lysere og brenner med overføring av utrolig energi. Man sier at de to «er fylt av brennende begjær». Det er de!

Fremdeles går de nærmere hverandre.

Nå rører de ved hverandre.

Følelsen er nesten ikke til å bære. Enestående. Idet de berører hverandre, føler de hele TOMARYS energi — hele den kompakte, intensiverte forente substansen av deres felles vesen.

Hvis du åpner opp for din dypeste følsomhet, kan du føle denne fine, sublime energien som en kribling når du berører noen — noen ganger vil «kriblingen» gjennomstrømme deg —eller den kan

føles som varme — en varme som du kanskje føler i hele kroppen, men som egentlig er konsentrert i ditt nederste chakra, eller energisenter.

Der «brenner» det spesielt intenst — og Tom og Mary sies nå å ha «tent» på hverandre!

Nå omfavner de hverandre, og de lukker ytterligere avstanden mellom seg, slik at Tom og Mary og TOMARY til sammen nesten fyller det samme rom. Tom og Mary føler «tomary» mellom seg, og de ønsker å komme enda tettere sammen. De vil bokstavelig talt smelte sammen med «tomary». Å bli «tomary» i fysisk form.

Jeg har i kvinnen og mannens kropp skapt en måte å gjøre dette på. I dette øyeblikket er Toms og Marys kroppere rede til å gjøre det. Toms kropp er bokstavelig talt klar til å trengre inn i Marys. Marys kropp er bokstavelig talt klar til å ta imot Tom inni seg.

Kriblingen, ilden blir nå mer enn intens. Den er ... ubeskrivelig. De to fysiske kroppene forenes. Tom og Mary og «tomary» blir ett i kjødet.

Fremdeles flyter energistrømmer mellom dem. Intenst. Lidenskapelig.

De beveger seg rytmisk. De beveger seg. De kan ikke få nok av hverandre, kan ikke komme nær nok. De forsøker å komme nærmere. Nærmere. NÆRMERE.

Så ekspoderer de bokstavelig talt — og hele den fysiske skikkelsen skjelver. Vibrasjonene når helt ut i fingertuppene. I foreningens eksplosjon har den enheten de nå utgjør, følt Gud og Gudinnen, Alfa og Omega, Alt og Intet — livets mening — opplevelsen av Det Som Er.

Det er fysisk kjemi også. De to er blitt En — og de to skaper ofte et tredje vesen i fysisk form.

Slik blir et utvendig bilde av TOMARY skapt. Kjød av deres kjød. Blod av deres blod.

De har bokstavelig talt skapt liv!

Har jeg ikke sagt at dere er guder?

Dette er den vakreste beskrivelsen av menneskers seksualitet jeg noen gang har hørt.

Du ser skjønnhet der du ønsker å se det. Du ser det stygge, der du er redd for å finne skjønnhet.

Det vil forskrekke deg hvis du visste hvor mange mennesker som synes dette jeg nettopp har forklart, er stygt.

Nei, det gjør det ikke. Jeg har allerede sett hvor mye frykt og stygge tanker verden ser på sex med. Men du åpner for en rekke spørsmål.

Jeg er her for å besvare dem. Men la meg få fortsette historien min litt til, før du begynner å spørre.

Ja, vær så god.

Denne ... dansen som jeg nettopp har beskrevet

vet, denne utvekslingen av energi, skjer hele tiden ... i og med alle ting.

Din energi som stråler ut fra deg som et gyllent lys — blander seg hele tiden med alt og alle. Jo nærmere du er, desto mer intens er energien. Jo større avstand, desto skjørere er den. Men du er aldri uten kontakt med noe.

Det er et punkt mellom deg og alle personer, steder eller ting som eksisterer. Det er der energistrømmene møtes og former en tredje, ikke så tett, men faktisk like virkelig, energienhet.

Alle og alt på planeten og i universet, sender ut energi i alle retninger. Denne energien blander seg med andre energier, på kryss og tvers i mønstre som er så sammensatt at det ligger langt over fattevnen til de mest avanserte datamaskiner å kunne analysere dem.

Disse kryssende, sammenblandede, sammenfittede energistrømmene som raser mellom alt du kan kalle fysisk, er det som holder det fysiske sammen.

Dette er matriksen som jeg har fortalt deg om. Det er langs denne matriksen dere sender signaler til hverandre — budskap, setninger, helbredelse og andre psykiske fenomener — som noen ganger skapes av individer, men for det meste av massebevissthet.

Denne umålbare energimengden er, som jeg har forklart, sammenfiltret. Det kalles Tiltrekningslov. I denne loven tiltrekker likheter hverandre.

Like tanker tiltrekker seg like tanker langs matriksen — og når tilstrekkelig mange av disse like energistrømmene «samler seg», blir deres vibrasjoner tyngre. De sakker av, og noen blir materie.

Tanker skaper fysisk form, og når mange nok mennesker tenker den samme tanken, er det stor sannsynlighet for at deres tanker vil forme en Virkelighet.

(Det er derfor utsagnet «vi skal be for deg,» er en slik kraftfull uttalelse. Det finnes så mange vitner på at felles bønn blir hørt at det kan fylle en bok.)

Det er også sant at tanker som ikke er bønn, kan skape «resultater». En verdensomspennende bevissthet om fare, for eksempel, eller sinne, eller mangler, eller utilstrekkelig-het, kan skape det resultatet — tvers over jordkloden eller i et gitt distrikt der disse kollektive tankene er sterkest.

Den jordiske nasjon som dere kaller De forente stater, for eksempel, har lenge tenkt på seg selv som en nasjon «under Gud, ukrenkelig, udeelig, med frihet og rettferdighet for alle». Det er ingen tilfeldighet at denne nasjonen utviklet seg til å bli en av verdens mest fremgangsrike. Det er heller ikke forbausende at denne nasjonen gradvis mister alt den har arbeidet så hardt for å oppnå — for denne nasjonen ser ut til å ha mistet sin visjon.

Begrepet «under Gud, ukrenkelig», betyr akkurat det — de uttrykker den universelle sannheten

om forening; Enhet: en matriks som er veldig vanskelig å ødelegge. Men matriksen er svekket. Religiøs frihet er blitt kamp for religiøse rettigheter, tuftet på religiøs intoleranse. Individuell frihet har mer eller mindre forsvunnet etter som individuelt ansvar er blitt borte.

Betydningen av individuelt ansvar har etter hvert fått betydningen «hver mann sørger for seg». Dette er den nye filosofien med røtter i den tidligste amerikanske tradisjon da individualismen sto i sentrum.

Men den opprinnelige betydningen av individuelt ansvar, den som den amerikanske visjon og drøm ble bygget på, fant sin dypeste mening og sitt høyeste uttrykk i det som kalles nestekjærlighet.

Det som gjorde Amerika enestående, var ikke at hvermann kjempet for selv å overleve, men at hver og en tok ansvar for at alle skulle overleve.

Amerika var en nasjon som ikke vendte ryggen til den som sultet, som aldri ville si nei til den trengende, som ville åpne sine dører for den slitne og hjemløse og dele sin overflod med verden.

Men da Amerika ble stor, ble amerikanerne grådige. Ikke alle, men mange. Og etter hvert som tiden gikk, stadig flere.

Da amerikanerne oppdaget hvor godt det var mulig å ha det, søkte de etter å få det enda bedre. Men det var bare en måte å få det bedre, og bedre, og bedre på. Noen måtte få det verre, og verre og verre.

Da grådigheten erstattet storheten i den amerikanske mentalitet, ble det mindre rom for medlidenhet for de dårligst stilte. De som hadde vært mindre heldige, ble fortalt at det skyldtes, «deres egen dumhet», når de ikke hadde oppnådd mer. Amerika var «mulighetens land», ikke sant? Ingen andre enn de som var minst heldige, innså at mulighetene var begrenset, institusjonalisert av dem som allerede var «kommet inn i varmen». Og der var det begrenset plass for mange minoriteter, særlig for dem med annen hudfarge enn hvit.

Amerikanerne ble også arrogante på det internasjonale plan. Mens millioner av mennesker sultet på Jorden, kastet de mat nok til en hel nasjon hver dag. Amerika var sjenerøs mot noen, ja — men etter hvert kom landets utenrikspolitikk i stadig større grad til å bli en utvidelse av egne økonomiske interesser. Amerika hjalp andre når det tjente Amerika. (Det betyr, når det tjente Amerikas maktstruktur — Amerikas rikeste elite, eller militær-maskinen som beskyttet denne eliten — og deres kollektive formål.)

Amerikas grunnleggende ideal, nestekjærligheten, smuldret opp. Nå blir alt snakk om å «sørge for de små», møtt med en ny slags amerikanisering — et skarpt sinn for å holde på det som er sitt, en skarp replikk til de mindre heldig stilte som tør be om en liten rettferdig skjerv, for gjøre opp for den urettferdige fordeling av godene.

Alle mennesker må ta ansvar for seg selv — det er unektelig sant. Men Amerika og verden for øvrig, kan bare fungere når hver og en er villig til å være ansvarlig for alle som en Helhet.

Derfor danner kollektiv bevissthet kollektive resultater.

Akkurat, og dette har skjedd om og om igjen, til alle tider gjennom hele historien.

Matriksen drar seg selv til seg selv — akkurat på samme måte som vitenskapen beskriver de såkalte «svarte hull». Det trekker lik energi til lik energi, den drar til og med fysiske objekter mot hverandre.

Disse objektene må enten frastøte hverandre — bevege seg bort — eller så vil de smelte sammen for evig, noe som betyr at de forsvinner i sin nåværende form og oppstår i ny form.

Alt som befinner seg på et åndelig nivå av bevissthet, vet dette intuitivt, og derfor beveger bevisste skapninger seg bort fra den permanente sammensmelting for å opprettholde sin forbindelse med alle andre skapninger. Gjorde de ikke det, vil de smelte sammen med alle andre skapninger og oppleve evighetens forening.

Det er fra denne tilstand vi har oppstått.

Etter at vi har beveget oss bort fra denne tilstanden, blir vi hele tiden trukket mot den igjen.

Denne flo og fjære, «til og fra»-bevegelsen, er den grunnleggende rytmen i universet og alt som er der. Dette er sex — utveksling av synergisk energi.

Dere blir hele tiden tiltrukket, tvunget til sammensmelting med hverandre (og med alt som er i matriksen), for så i sammensmeltingens øyeblikk å bli forenet ved bevisst åvelge dere bort fra enheten. Ditt valg er å forbli fri, slik at du kan erfare det. For idet du smelter sammen med enheten og blir der, kan du ikke vite at det er en enhet, siden du ikke lenger vet hva det vil si å være atskilt.

Sagt på en annen måte: For at Gud skal vite at han er alle ting, må Gud kjenne seg selv som ikke alle ting. (107) I deg, og i alle andre energiheter i universet, kjenner Gud seg selv som «delene» av Altet, og således gir han seg selv muligheten til å kjenne seg selv som Altet i Altet i sin egen erfaring.

Jeg kan bare erfare hva jeg er ved å erfare hva jeg ikke er. Likevel er jeg clet jeg ikke er — og slik forstår du den guddommelige tvetydighet. Derfor utsagnet: Jeg er at jeg er.

Som jeg sa, denne naturlige flo og fjære, denne naturlige rytmen i universet, karakteriserer alt liv, inkludert selve de bevegelsene som skaper liv i din virkelighet.

Mennesker blir trukket mot hverandre, som av voldsomme krefter, for så å løsrive seg og dele seg, for så igjen å bli trukket til hverandre, deles enda en gang og til sist sultent søke total forening gjennom lidenskapelig og sterkt behov.

Sammen-atskilt, sammen-atskilt, sammen-atskilt danser kroppene deres, i en bevegelse så grunnleggende, så instinktiv at dere ikke lenger oppfatter det som en bevisst handling. Når dere kommer til et punkt, handler dere automatisk. Ingen behøver

fortelle kroppene deres hva dere skal gjøre. De gjør det bare, med alt livs behov.

Dette er selve livet som uttrykker seg som selve livet.

Og dette er selve livet som produserer nytt liv i skjødet av sin egen opplevelse.

Alt liv arbeider i en slik rytme, alt liv er rytmen.

Og på den måten er alt liv i takt med Guds gode rytme — det dere kaller livssyklus.

Mat vokser i slike rytmer. Arstider kommer og går. Planeter roterer og sirkler rundt. Solen eksploderer og trekker seg sammen igjen, og eksploderer på nytt. Universet puster inn og ut. Alt, absolutt alt hender i sykler, i rytmer, i vibrasjoner som er tilpasset Guds/Gudinnens frekvenser — Altet.

For Gud er Altet, og Gudinnen er alle ting, og det finnes ikke noe mer som er; og alt som noensinne var, er nå, og for alltid skal være, deres verden uten ende.

Amen.

8

Det mest interessante med å snakke med deg, er at du alltid etterlater flere spørsmål enn svar. Nå har jeg politiske spørsmål i tillegg til dem om sex.

Mange sier at det går ut på det samme, at i politikken er alt du noensinne får

Stopp en hal! Du har ikke tenkt å si noe stygt nå?

Ja, jeg tenkte jeg skulle sjokkere litt.

Nei, nei, nå får du gi deg! Gud skal ikke snakke slik! Hvorfor gjør dere det, da?

De fleste av oss gjør det ikke.

Ikke det?

De gudfryktige gjør det ikke!

Aha, jeg skjønner. Dere må frykte Gud for ikke å fornærme ham.

Og hvem har sagt at jeg blir fornærmet av et enkelt, lite ord, forresten?

Og dessuten, synes du ikke det er rart at et ord som dere bruker for å beskrive høydepunktet av vellykket sex, også er et ord som brukes til den dypeste fornærmelse? Sier det deg noe om hva slags forhold dere har til seksualitet?

Jeg tror du blander begrepene. Folk bruker ikke det uttrykket for å beskrive et u-trolig romantisk seksuelt øyeblikk.

Ikke det? Hvor lenge siden er det du har vært på soveværelset?

En stund, og du?

Jeg er i dem alle — hele tiden.

Ja, da burde vi føle velvære.

Hva? Sier du at du gjør ting på soverommet som du ikke kan gjøre i Guds åsyn?

Det fleste liker dårlig å ha tilskuere, enda mindre Gud.

Likevel er det slik i flere kulturer, blant annet hos aboriginerne og noen polynesiere, at elskov foregår helt åpenlyst.

Ja, men de fleste er ikke kommet så langt i sin frigjøring. Antakelig ville de betrakte slik oppførsel som et tilbakeskritt, til et primitivt villmannssamfunn.

Disse folkene, som du kaller villmenn, har en enorm respekt for livet. De kjenner ikke til voldtekt, og det finnes faktisk ikke drap i deres samfunn. Ditt samfunn dyrker sex — en svært så naturlig menneskelig aktivitet — under teppet, så snur dere dere rundt og dreper andre, helt åpenlyst. Det er obscønt!

Dere har gjort sex til noe så skittent, skammelig, tabubelagt at dere er flau over å drive med det!

Tull. De fleste har rett og slett en annerledes — kanskje finere — mer anstendig innstilling til sex. De ser på det som en privat handling; for noen, en hellig del i et forhold.

Mangel på privatliv er ikke lik mangel på noe hellig. De fleste av menneskets helligste ritualer foregår i full offentlighet. De fleste av deres verste handlinger foregår privat, og dere sparer den beste oppførselen til offentlige anledninger.

Dette er ikke noe argument for sex i full offentlighet. Jeg vil bare gjøre oppmerksom på at privatliv ikke nødvendigvis er det samme som noe hellig — og offentlighet tar det ikke fra dere.

Og når det gjelder moral, det enkle ordet og den oppførsel som ligger bak, har det gjort mer for å legge restriksjoner på menns og kvinners største glede enn noe annet menneskelig påfunn, bortsett fra det med Guds straffedom, som er toppen av kranssekaken.

Du tror åpenbart ikke på moral?

Problemet med moral er at noen må sette malen. Dette betyr automatisk at deres adferd blir begrenset, styrt og diktert av andres ideer om hva som gir dere glede.

Når det gjelder seksualliv — og alt annet — kan dette bli mer enn «begrenset»: Det kan bli ødeleggende.

Jeg kan ikke tenke meg noe sørgeligere enn at menn og kvinner som føler at de har lyst til å gjøre noe spesielt, holder tilbake fordi de tror at det de drømmer om og fantaserer om, vil være å gå for langt i forhold til «moralsk standard»!

Og merk deg, det er ikke noe som de ikke ville gjøre — det er noe som bryter «moralen»!

Ikke bare når det gjelder seksuallivet, men på alle livets områder, skal du aldri, aldri la være å gjøre noe fordi det kan bryte med andres oppfatning av moral.

Hvis jeg hadde hatt et klistremerke på bilen min, skulle det stått: (111)

BRYT MORALEN

Jeg ville i hvert fall sørget for en slik plakat på alle soverom.

Men det er jo vår oppfatning av «rett» og «galt» som holder samfunnet sammen. Hvordan kan vi leve sammen hvis vi ikke har noen regler for d~t?

«Moral» har ingenting å gjøre med deres relative begrep om hva som er «rett» og «galt». Alle kan være enige om at det er «galt» å drepe, men er det «galt» å løpe naken i regnet? Alle kan være enig i at det er «galt» å forføre sin nabos kone, men er det «galt» å forføre sin egen kone — eller at din kone forfører deg — på en spesielt deilig måte?

«Moral»~riser sjelden til lovbestemte begrensninger, men for det meste til enkle oppfatninger av hva som «sømmer seg».

«Det som sømmer seg» er ikke alltid den oppførselen som stemmer overens med det du oppfatter som «til ditt beste». Det er sjelden det som gir deg den største g!eden.

Tilbake til seksualitet, det du sier er at all oppførsel er godkjent oppførsel så lenge det er enighet mellom alle dem som er med på leken?

Burde ikke det gjelde for alt i livet?

Men noen ganger vet vi ikke hvem som blir påvirket eller hvordan

Du må føle deg frem. Du m~ være uhyre oppmerksom. Og i de tilfellene du ikke kan vite eller gjette, må du feile når det gjelder kjærlighet.

Det sentrale spørsmål ved enhver beslutning er: «Hva vil kjærligheten gjøre nå?»

Det gjelder egenkjærlighet og din nestekjærlighet som omfatter alle dem som blir påvirket eller innblandet.

Hvis du elsker en annen, vil du ikke gjøre noe som du tror vil eller kan såre det mennesket. Hvis det finnes snev av tvil eller ubesvarte spørsmål, vil du vente til du har fått klarhet i det.

Men det betyr at andre kan bruke deg som «gissel». Alt de trenger si, er at enkelte ting «sårer» dem, og dermed blir dine handlinger begrenset.

Bare av deg selv. Vil ikke du selv ønske å begrense dine handlinger til det som ikke er hemmende overfor din elskede?

Men hva hvis du føler deg hemmet av noe du ikke gjør?

Da må du fortelle din elskede din sannhet — at du føler deg såret, frustrert, redusert ved at du ikke får lov til å gjøre bestemte ting; at du

har lyst å gjøre dette; at du ønsker at din elskede skal være enig i at dere gjør det.

Du må strebe etter en slik enighet. Jobbe for å få i stand et kompromiss; strebe etter en handlingsplan der alle kan være vinnere.

Og hvis en slik handlingsplan ikke finnes?

Da må jeg gjenta hva jeg har sagt før:

Svikter
du deg selv
i streben etter ikke å svikte en annen, svik ter du like fullt. Det er det største svik.
Forfatteren Shakespeare sa det på en annen måte:

Vær tro mot deg selv,
Og som dag etter natt vil det følge,
at du ikke kan være falsk
mot noe menneske.

Men mennesket som alltid skal ha sin vilje igjen, blir en stor egoist. Jeg kan ikke tro at du forkynder dette.

Du går ut fra at mennesket alltid gjør det du kaller et «egoistisk valg». Jeg sier deg dette: Mennesket er i stand til å gjøre de edleste valg.

Likevel sier jeg deg også dette:
Det edleste valg er ikke alltid det valget som ser ut til å tjene andre.

Med andre ord, noen ganger må vi først og fremst tenke på oss selv.

Å, du skal 2~alltid først og fremst tenke på deg selv! Deretter, avhengig av hva du forsøker å gjøre, eller hvilken erfaring du vil høste, skal du foreta ditt valg.

Når ditt formål — ditt formål med livet — er svært høyt, vil også valgene dine bli det.

At du først og fremst tenker på deg selv, betyr ikke at du nødvendigvis er hva dere kaller «egoist» — det betyr at du er selvbevisst.

Du gir oss temmelig frie grenser for å utøve våre menneskelige gjerninger.

Det er bare gjennom utøvelse av den største frihet at den største veksten kan oppnås — eller kanskje til og med være mulig.

Hvis alt du gjør er å følge andres regler, har du ikke vokst, du har bare vært lydig.

Stikk imot din oppfatning, er det ikke lydighet jeg ønsker fra dere. Lydighet er ikke vekst, og vekst er det jeg ønsker.

Og hvis vi ikke «vokser», sender du oss til helvete, ikke sant?

Feil. Men det diskuterte vi i Bok 1, og vi kommer tilbake til det i detalj i Bok 3.

Greitt nok. Kan jeg stille deg noen siste spørsmål om sex innenfor de rammene du har lagt opp til, før vi forlater temaet?

Fyr løs.

Hvorfor er det så mange åndelige predikanter som preker avholdenhet, hvis sex er en så vidunderlig del av menneskelig erfaring? Og hvorfor levde så mange mestre åpenbart i sølibat?

Av samme grunn som de fleste av dem har følt det riktig å leve enkelt. De som har utviklet et høyt bevissthetsnivå, sørger for å avbalansere sine kroppslige behov mot sinn og sjel.

Dere er tredelte skapninger, og de fleste oppfatter seg som en kropp. Selv intellektet er glemt etter 30-årsalderen. Ingen prøver å forstå lenger. Ingen skriver. Ingen underviser. Ingen lærer. Intellektet er glemt. Det blir ikke pleid. Det blir ikke utvidet. Får ikke tilført noe nytt. Det stilles et minimum av krav. Sjelen får ikke næring. Den blir ikke vakt. Den slumrer, omtåket. Du engasjerer deg i alt du ikke behøver å engasjere deg i: TV, kino, dårlige romaner. Alt dere gjør, dreier seg om følgende: ikke tenk, ikke tenk, ikke tenk!

Derfor lever de fleste på et fysisk nivå. Gi kroppen mat, kle på kroppen, fyll kroppens behov. De færreste har lest en «god bok» på flere år, da mener jeg en bok de kan lære noe av. Men de kan ramse opp hele ukens TV-program. Det er noe forferdelig trist over det.

Sannheten er at de fleste ønsker ikke å tenke. De velger ledere, de støtter regjeringer de bekjenner seg til religioner som ikke ønsker en eneste selvstendig tanke.

«Gjør det enkelt for meg. Fortell meg hva jeg skal gjøre.»

Det er hva folk flest ønsker. Hvor sitter jeg? Når står jeg? Hvordan skal jeg hilse? Når betaler jeg? Hva vil du jeg skal gjøre?

Hva er reglene. Hvor går mine grenser? Fortell, fortell, fortell. Jeg skal gjøre det hvis bare noen forteller meg det!

Så føler de avsky, blir desillusjonerte. De har fulgt alle regler, slik de ble bedt om. Hva gikk galt? Når ble alt surt? Hvorfor falt alt fra hverandre? Det falt fra hverandre i det øyeblikket du sluttet å bry deg om sjelen din — det fineste skapende instrumentet du har eid.

Det er på tide å bli venn med sitt intellekt igjen.

Plei intellektet — det er utsultet.

Noen av dere, en liten minoritet, har forstått at dere har både kropp og sjel. Dere har behandlet intellektet bra. Likevel er det slik at til og med dem av dere som har lært å verd-sette intellektet og åndelige aktiviteter, i liten grad har lært å bruke mer enn ti prosent av hjernens kapasitet. Hvis dere visste hva hjernen kunne klare, ville dere aldri slutte å ta del i dens undre — og kraft.

Men om det bare er en liten del av dere som har forstått å balansere livet mellom kropp og sjel, så er den delen av dere som ser dere selv som en tredelt skapning — kropp, sjel og ånd — minimal.

Likevel er det nettopp tredelte skapninger dere er.

Dere er mer enn kroppen deres og mer enn en kropp med en hjerne.

Pleier du sjelen din? Legger du noen gang merke til den? Pleier du den eller sårer du den? Vokser du eller svinner du bort?

Er sjelen din like ensom som intellektet? Er den kanskje enda mer forsmådd? Og når var siste gang du følte at du uttrykte din ånd? Når var siste gang du gråt av glede? Skrev dikt? Komponerte musikk? Danset i regnet? Bakte en kake? Malte noe? Reparerte noe som var ødelagt? Kysset en baby? Holdt en katt i tett inntil deg? Klattret opp et fjell? Svømte naken? Gikk tur i soloppgangen? Spilte munnspill? Snakket til daggry? Elsket i timevis ... på stranden, i skogen? Var ett med naturen? Søkte Gud?

Når var siste gang du satt alene i stillhet og utforsket det innerste av deg selv? Når var siste gang du var i kontakt med sjelen din?

Når du lever som en endimensjonal skapning, blir du fanget av kroppens behov: Penger. Sex. Makt. Eiendom. (116)

Fysisk stimulans og tilfredsstillelse. Sikkerhet.

Berømmelse. økonomisk gevinst.

Når du lever som en todimensjonal skapning, utvider du ditt interesseområde til å omfatte intellektuelle ting: vennskap, kreativitet, stimulering av nye tanker, nye mål, nye utfordringer, personlig vekst.

Når du lever som en tredelt skapning, kommer du til slutt i balanse med deg selv. Dine interesser dreier seg også om sjelelige saker: åndelig identitet, mening med livet, forhold til Gud, veier for utvikling, åndelig vekst, det endelige mål.

Etter hvert som du utvikler høyere og høyere bevissthetsgrad, oppnår du full erkjennelse av alle sider ved ditt vesen.

Likevel betyr ikke utvikling at du skal forsake noen sider av selvet til fordel for andre. Det betyr bare rett og slett å forandre fokus ved at man går fra det å konsentrere seg utelukkende om én side, til ekte kjærlighet og verdsetting av alle sidene.

Men hvorfor er det så mange læremestre som forkynner fullstendig avholdenhet fra sex?

Fordi de ikke tror at mennesker kan oppnå balanse. De tror den seksuelle energien — og de energistrømmene som omgir andre verdslige erfaringer — er for kraftfull til å kunne reduseres, eller bringes i balanse. De tror at avholdenhet er den eneste veien til åndelig vekst, fremfor at det rett og slett er ett mulig resultat av det.

Likevel er det ikke sant at skapninger som har oppnådd et høyt åndelig nivå, har «sluttet med sex»?

Ikke i den klassiske forstand av ordene «sluttet med». Det er ikke noen tvang å slutte med noe du fortsatt har lyst på. Det går mer på en enkel losrivelse, en bevegelse bort fra — på samme måte som du lar være å forsyne deg av desserten to ganger. Ikke fordi desserten ikke var god. Ikke engang fordi du ikke har godt av den, men rett og

slett fordi du er mett uansett hvor god den er.

Når du kan slutte med sex av den grunnen, ønsker du kanskje å gjøre det. Eller du kan fortsette. Det kan hende du aldri bestemmer deg for at du «er mett», du vil kanskje alltid ha denne opplevelsen, i balanse med de andre erfaringene i ditt samlede vesen.

Det er ingenting i veien for det. Seksuelt aktive er ikke mindre kvalifisert for åndelig vekst, ikke mindre åndelig vakt, enn seksuelt passive.

Det åndelig vekst og utvikling kan få deg til å gjøre, er å la være å hen falle til sex, eller å gi etter for dine drifter

Det samme gjelder trang til pengei~makt, sikkerhet, eiendom og andre verdslige behov — de vil forsvinne. Men din ekte glede over dem forsvinner ikke, og skal ikke forsvinne. Det er viktig å verdsette alle livets sider. Det er da du viser at du setter pris på den prosessen jeg har skapt. Avvisning av livet eller noen av livets gleder, selv de mest grunnleggende fysiske, er forakt for Meg, Skaperen.

For når du sier at mitt skaperverk ikke er hellig, hva sier du da om meg? Men når du holder mitt skaperverk hellig, opphører du din erfaring av det, og av meg.

Jeg sier deg dette: Jeg har ikke skapt noe nedrig, og som deres Shakespeare sa, ingenting er «ondt» med mindre tanken gjør det til noe ondt.

Det fører meg til et annet, siste spørsmål om sex. Er alle former for sex mellom ansvarsbevisste voksne god tatt?

Ja.

Jeg mener uvanlige former for sex også. Som kjærlighetsløs sex eller homoseksualitet?

For det første, la meg nok en gang understreke at det finnes ikke noe som Gud ikke liker. 117
Jeg sitter ikke her og dømmer en handling som god og en som ond.

(Som du vet gikk vi igjennom dette til en viss grad i Bok 1.)

Innenfor rammene av det som tjener deg eller ikke tjener deg på vei mot erkjennelsen, er det bare du som kan bestemme om det.

Det finnes imidlertid en slags enighet, en veiledning, blant de høyest utviklede sjelene.

Ingen handling som på fører andre smerte, leder til rask erkjennelse.

Det finnes et annet råd også.

Ingen handling som involverer et annet menneske, må utføres uten at den andre har godkjent og tillatt det.

La oss se nærmere på spørsmålene dine ut fra disse betingelsene.

Seksuelle avarter? Ja, hvis det ikke går ut over

noen og alle er med på det, er det ingen grunn til å kalle det «galt».

Kjærlighetsløs sex? Sex for sexens skyld har vært diskutert siden tidenes morgen. Ofte når jeg hører dette spørsmålet, har jeg tenkt på at jeg kunne ha lyst til å gå inn i et rom fullt av mennesker og spørre. «Vil alle som aldri har hatt sex uten inderlige, dype og ekte følelser, rekke opp en hånd!»

La meg bare si dette: Alt som er kjærlighetsløst er ikke den raskeste veien til Gud.

Enten det er kjærlighetsløs elskov eller kjærlighetsløs spaghetti eller kjøttboller, hvis du har stelt i stand til fest og nyter den uten kjærlighet, går du glipp av den mest enestående delen av opplevelsen.

Er det galt å gå glipp av den? Enda en gang, «galt» er ikke det rette ordet. «Uheldig» er bedre, under forutsetning av at ~lu ønsker å utvikle deg til et høyere åndelig nivå så fort som mulig.

Homoseksualitet? Det er så mange som ønsker at jeg skal si at jeg er imot homoseksualitet — eller praktiseringen av det. Men jeg dømmer verken dette eller noen andre av de valgene dere gjør. 118

Folk ønsker å dømme alle slags verdinormer — om alt mulig, og jeg ødelegger kanskje for dem når jeg sier at jeg ikke vil være med på å dømme, spesielt ikke når det gjelder dem som sier at det var jeg som skapte fordømmelse.

Jeg ser dette: Det var en gang en tid da mennesker mente at ekteskap mellom personer av forskjellig rase ikke bare var utilrådelig, men mot Guds vilje. (Sjokkerende nok finnes det fremdeles dem som tror det.) De viste til Bibelen som kilde for sin mening, på samme måte som de gjør for å fremheve det syndige i homoseksualitet.

Mener du at ekteskap på tvers av raseskillene er i orden?

Spørsmålet er absurd, men ikke like absurd som svaret fra de menneskene som sier «nei».

Er spørsmålet om homoseksualitet like absurd?

Det er opp til deg å avgjøre. Jeg dømmer ikke, verken det eller noe annet. Jeg vet at mennesket ønsker at jeg gjorde det. Det ville gjøre livet mye enklere. Da slapp dere å bestemme noe. Ingen harde tak å ta. Alt er bestemt for dere. Ikke noe annet å gjøre enn å adlyde. Det ville ikke være noe særlig til liv, i hvert fall ikke hva kreativitet og selvutvikling angår, ikke ville dere bli utsatt for noe stress heller.

La meg stille noen spørsmål om sex og barn. Hvor gammelt bør et barn være før det kan få vite at seksualitet er en del av livets erfaringer?

Barn er oppmerksom på seg selv som seksuelle vesener — som mennesker — helt fra begynnelsen av livet. Det som mange foreldre på Jorden forsøker å gjøre, er å undertrykke dette når de oppdager det. Hvis hånden til en baby kommer på «avveie», tar dere den bort. Hvis et lite barn begynner å tilfredsstille seg selv i uskyldig lek med sin egen kropp, reagerer dere med avsky, og overfører avskyen til barnet. 120 Barnet undrer

seg: Hva har jeg gjort, hva har jeg gjort? Mamma er sint på meg, hva har jeg gjort?

Når det gjelder skapninger som mennesket, er det ikke spørsmål om når dere skal informere avkommet deres om sex, men når dere skal slutte å forlange at de avviser sin egen identitet som seksuelle vesener. Et eller annet sted mellom 12 og 17 år gir de fleste av dere opp kampen og sier: «Okay, nå ser du at du har seksuelle kroppsdelene og kan gjøre seksuelle handlinger med dem.» (Skjønt dere sier ikke det med ord, for dere snakker ikke om disse tingene.)

Men i den alderen er skaden allerede skjedd. Barna deres har i årevis fått høre at de skal skamme seg over disse legemsdelene. Noen får ikke engang vite de riktige navnene på dem. De hører alt fra «tissetass» til «enden>», til ord som må ha kostet mye strev å finne på, for å unngå å si noe så enkelt som «penis» eller «vagina».

Slik blir barn veldig oppmerksom på at alt som har å gjøre med disse delene, skal skjules, ikke snakkes om, avvises, og barnet slynges ut i puberteten uten at de vet hvordan de skal forholde seg til det som foregår med dem. De er overhodet ikke forberedt. Selvfølgelig reagerer de da med usikkerhet overfor disse nye, undertrykte behovene. De tror kanskje til og med at det er usømmelig.

Dette er helt unødvendig, og jeg greier heller ikke se det som formålstjenlig for barna; altfor mange av dem går inn i voksenlivet med så mange seksuelle tabuer, restriksjoner og «fy-fy» at det kan slå en mann til jorden.

Barn i opplyste samfunn blir aldri advart, bebreidet eller «rettet på» når de tidlig begynner å finne gleder i naturen av sitt vesen. Heller ikke blir foreldrenes seksualitet — med det menes deres identitet som seksuelle vesener — spesielt skjult. Nakenhet, enten det er barna, foreldrene eller slektninger, blir betraktet og behandlet som helt naturlig, helt vidunderlig og helt i orden, ikke som noe man bør skamme seg over.

Seksuelle handlinger blir også sett på som fullstendig naturlige, fullstendig vidunderlige og helt i orden.

I noen samfunn har foreldrene samleie foran øynene på 121 sine barn, og hva kan gi barna et bedre inntrykk av skjønnheten, underet og den rene gleden ved seksualakten enn dette? For det er foreldrene som hele tiden signaliserer «hva som er rett» og «hva som er galt» i all adferd, og barn plukker opp disse fine og mindre fine signalene om alt, gjennom foreldrenes tanke-ord og gjerninger.

Som tidligere sagt, kan du kalle slike samfunn «primitive». Likevel er det verdt å merke seg at voldtekt eller forbrytelser i affekt praktisk talt ikke eksisterer i slike samfunn. Prostituasjon blir ledd av som et absurd fenomen og seksuelle avvik og impotens er ukjente begreper.

Men deres samfunn er ikke helt klar for en slik åpenhet ennå. Likevel er tiden inne for at den såkalte moderne sivilisasjon på Jof~len gjør noe for å forandre på undertrykkelsen, skyldfølelsen og skammen som altfor ofte omgir og karakteriserer deres seksuelle uttrykk og opplevelser.

Andre forslag? Tanker?

Slutt å lære barna fra starten av at alt som har med de naturlige delene av kroppen deres å gjøre, er skammelige og gale. La være å demonstrere for barna at alt som har med det seksuelle å gjøre, skal skjules. Tillat barna å se den romantiske siden ved dere. La dem se dere gi hverandre en klem, omfavne hverandre — la dem se at foreldrene elsker hverandre og at å vise fysisk kjærighet er noe naturlig og vidunderlig. (Du ville bli forbausset hvis du visste hvor mange familier som aldri snakker om slike enkle ting.)

Når barna begynner å verdsette sin egen seksualitet, nysgjerrighet og behov, skal dere få dem til å knytte denne nye og utvidede opplevelsen av seg selv med en indre glede og takknemlighet, ikke skyld og skam.

Og for himmelens skyld, ikke skjul kroppene deres for barna. Det er helt i orden at de ser dere svømme nakne, enten det er i et skogsvann eller et svømmebasseng. Ikke få anf all om de skulle få et glimt av den nakne kroppen din på vei fra badet til soverommet uten morgenkåpe. Få en slutt 122 på all denne tilsløringen, utestengingen og avvísningen av muligheter, uansett hvor uskyldige, la ditt barn få se at du har din egen seksuelle identitet. Altfor ofte tenker barn på foreldrene sine som kjønnsløse, fordi foreldrene har stått frem slik for dem. Så forestiller de seg at det må være på denne måten, fordi alle barn imiterer sine foreldre. (Psykoanalytikere kan fortelle deg at enkelte mennesker langt inn i voksen alder har problemer med å tro at foreldrene faktisk «gjorde det», og de skjønner ikke hva som er galt med dem.

Derfor skal du snakke om sex med barna, le av sex med barna, lære dem, tillate dem og minne dem på og vise dem hvordan de skal bli fortrolig med sin egen seksualitet. Det er det dere kan gjøre for barna. Og dette skal du gjøre fra den dagen de blir født, med det første kysset, den første omfavnelsen, den første berøringen som du gir dem, og som de ser dere får av hverandre.

Takk. Takk. Jeg håpet så inderlig at du ville tilføre diskusjonen noe fornuftig. Men et siste spørsmål. Når er tiden moden for å gi barna en spesiell innføring eller diskutere eller beskrive seksuallivet?

De sier selv ifra når tiden er inne. Ethvert barn vil umiskjennelig gjøre det klart, bare du passer på og lytter. Det kommer faktisk i små porsjoner. Det kommer gradvis. Og du vil skjønne hvordan du skal behandle den økende nysgjerrigheten vedrørende ditt barns seksualitet i forhold til alderen, forutsatt at du er klar, at du er ferdig med dine egne «uløste problemer» om dette.

Hvordan kommer vi dit?

Gjør det du må gjøre. Gå på kurs. Gå til terapeut. Bli med i en gruppe. Les en bok. Mediter. Lær hverandre å kjenne. Og mest av alt, oppdag hverandre som mann og kvinne igjen; oppdag, vinn tilbake, gjør krav på din egen seksualitet. Dyrk den. Nyt den. 123) Ei din egen gledesfylte seksualitet, så kan du tillate og oppmuntre dine barn til å eie sin.

Takk igjen. Men fra omtanke for barna tilbake til det store temaet om menneskers seksualitet. Jeg må

stille et spørsmål til. Det kan virke imp~rtinent og kanskje også overfiatisk, men jeg kan ikke avslutte denne samtalen uten å ha spurt.

Slutt å unnskyldte deg, spør.

Fint. Finnes det noe slikt som «for mye» sex?

Nei, selvfølgelig ikke. Men det finnes noe slikt som for stort behov for sex.

Jeg foreslår følgende:

Nyt alt.

Ha ingen behov.

Ikke engang andre mennesker?

Ikke engang andre mennesker. Spesielt mennesker. Å ha behov for andre, er den raskeste veien til å ødelegge et forhold.

Men alle liker at det er behov for oss.

Hold opp med det. Begynn og nyt følelsen av at det ikke er behov for dere i stedet — for den største gave du kan gi noen, er den styrke og makt det ligger i ikke å trenges, å trenge deg for ikke noe. 124

Ja, nå er jeg klar til å gå videre. Du lovet å snakke om noen av de større aspektene ved livet på Jorden, og jeg har hatt lyst til å snakke mer om dette helt siden kommentarene dine om USA.

Det er bra. Jeg har lyst til å la Bok 2 ta for seg noen av de store problemene Jorden står overfor. Og det er ikke noe viktigere tema enn utdannelsen av barna deres.

Vi gjør ikke det særlig bra, eller hva ... Det høstes slik på måten du sa det på.

Alt er naturligvis relativt. Relativt i forhold til det du sier dere forsøker å gjøre, nei, dere gjør det ikke bra.

Alt jeg sier her, alt jeg har tatt med i denne diskusjonen til nå og har sørget for å få med i dette dokumentet, må settes i den sammenhengen. Jeg dømmer ikke «galt» eller «riktig», «godt» eller «ondt». Jeg merker meg bare forholdet mellom det du sier dere forsøker å gjøre, og hva dere faktisk gjør.

Jeg skjønner det.

Jeg vet at du sier det, men den tid kan komme — kanskje før denne samtalen er slutt — at du vil anklage meg for å være fordømmende. 125

«Å vite bedre enn som så», har ikke hindret menneskene i å kalle meg en fordømmende Gud tidligere.

Ikke jeg.

Vi får se.

Du ville snakke om utdanning.

Ja, gjerne. Jeg har merket meg at de fleste av dere har mis-forstått meningen, formålet og nytten av utdanning, for ikke å snakke om måten å legge den opp på.

Det var litt av en salve. Du må forklare nærmere.

De fleste mennesker har bestemt at meningen og formålet med utdanning er å formidle kunnskap — at det å utdanne noen, er å overlevere kunnskap — generelt sett den oppsamlede kunnskap om familien, klanen, stammen, samfunnet, nasjonen og verden.

Likevel har utdanning lite med kunnskap å gjøre.

Å? Har jeg ikke forstått noe?

Helt klart ikke.

Hva handler det da om?

Visdom.

Visdom.

Ja.

Jeg gir opp. Hva er forskjellen? 126

Betyr det at vi ikke skal gi barna våre kunnskap? Vil du at vi skal prøve å gi dem visdom i stedet?

For det første, ikke «prøv» å gjøre noe som helst. Gjør det. For det andre, ikke fortrenge kunnskap for å finne visdom. Det kan bli katastrofalt. På den annen side, ikke fortrenge visdom for å finne kunnskap. Det kan også bli katastrofalt. Det vil ta livet av all utdanning. På Jorden er det i ferd med å skje.

Fortrenger vi visdom til fordel for kunnskap?

I de fleste tilfeller, ja.

Hvordan gjør vi dette?

Dere lærer barna deres hva de skal tenke i stedet for hvordan.

Kan du forklare nærmere?

Selvfølgerlig. Når dere overleverer kunnskap til barna, forteller dere dem hva de skal tenke. Det betyr at dere forteller dem hvilke kunnskapskrav som stilles dem, hva dere vil ha dem til å tro er sant. Når dere tilfører barn visdom, forteller dere dem ikke hva dere forventer at de skal vite, eller hva som er sant, men hvordan de skal finne sine egne sannheter.

Men ingen visdom uten kunnskap.

Enig. Det er derfor jeg sier at du kan ikke fortrenge kunnskap for å finne visdom. En del grunnleggende kunnskap må overleveres fra en generasjon til den neste. Utvilsomt. Men så liten kunnskap som mulig. Jo mindre, desto bedre. 127 La barnet oppdage selv. For du skal vite: Kunnskap kan tapes. Visdom blir aldri glemt. Vil du at skolene skal undervise så lite som mulig? Skolene burde vektlegge på en annen måte. Akkurat nå er fokus sterkt rettet mot kunnskap, og det er lite oppmerksomhet som vies visdom. Mange foreldre betrakter undervisning i kritisk tenkning, problemløsning og logikk for truende. De vil ikke ha slik undervisning. Det kan de sikkert få til, hvis

de ønsker å beskytte sin livsstil. For det er svært sannsynlig at barn som får lov til å utvikle sin egen kritiske tankeprosess, gir slipp på sine foreldres moral, normer og livsstil.

For å beskytte menneskets livsstil, har dere bygget et utdannelsesystem som baserer seg på å utvikle et barns hukommelse, ikke dets muligheter. Barn lærer opp til å huske fakta og fiksjon — fiksjon som alle samfunn har skapt om seg selv — i stedet for å få mulighetene til å oppdage og skape sine egne sannheter.

Undervisningsopplegg som går ut på å la barn utvikle sine naturlige muligheter og evner fremfor hukommelsen, blir latterliggjort av dem som tror de vet hva barn trenger å lære. Til tross for dette har den kunnskap dere har gitt barna, ført dere ut i mer uvitenhet, ikke fjernet den.

Mmm. Skolene våre underviser ikke i fiksjon. De underviser i fakta.

Nå lyver du for deg selv, akkurat som dere lyver for barna deres.

Lyver vi for barna?

Selvfølgerlig gjør dere det. Ta frem en hvilken som helst historiebok og få det bekreftet. Historien skrives av folk som ønsker at barn skal se verden fra et bestemt synspunkt. Alle

forsøk på å se historiske hendelser i et bredere perspektiv, blir frest mot og kalt «revisjonistisk». Dere ønsker ikke å fortelle barna om fortiden, i frykt for at de skal se dere som dere virkelig er.

Størstedelen av historien deres er sprunget ut fra det seg-mentet i samfunnet som dere kaller hvite, anglosaksiske, protestantiske menn. Når kvinnei svarte eller andre minoriteter sier: «Hei, vent litt. Det var ikke slik det hendte. Dere har hoppet over en stor del her,» viker dere unna og brøler og forlangt at «revisjonistene» skal holde opp med forsøkene på å forandre lærebøkene. Dere vil ikke at barna skal vite hvordan det virkelig skjedde. Dere vil at de skal vite hvordan dere rettferdiggjør at det skjedde, ut fra deres synsvinkel. Vil du ha et eksempel?

Ja takk.

I USA får ikke barna undervisning i alt de burde vite når det gjelder nasjonens beslutning om å slippe atombomber over to japanske byer, noe som drepte og ødela hundre tusener av mennesker. Dere foretrekker å servere dem fakta, slik dere selv ser dem — og slik dere vil at barna skal se dem.

Hvis noen forsøker å sette dette synspunktet opp mot andres — i dette tilfellet japanernes — hylar dere i avmektig raseri, spretter opp og ned og truer med at skolene ikke engang bør forsøke å tenke på å presentere en slik fremstilling av noe så historisk viktig. På den måten underviser dere ikke i historie, men i politikk.

Historie skal forestille å være en nøyaktig oppsummering av hva som faktisk skjedde. Politikk handler aldri om det som faktisk skjedde. Politikk er alltid et synspunkt på hva som skjedde.

Historie avslører, politikk rettferdiggjør. Historie avdekker, forteller alt. Politikk tilslører, viser bare én side av saken.

Politikere hater sann historie. Og sann historie forteller ikke så mye positivt om politikerne heller. 129

Slik er dere kledd i keiserens nye klær, for barna vil til sist gjennomskue dere. Barn som er lært opp til å tenke kritisk, ser på historiefremstillingen deres og sier: «Jøss, som mine foreldre og de gamle har bedratt seg selv.» Dette tåler dere ikke, så banker dere det ut av dem med spanskrør. Dere ønsker ikke at barna skal kjenne de mest grunnleggende fakta. Dere vil ha dem til å godta deres fakta.

Nå tror jeg du overdriver litt. Du tøyer dette argumentet i lengste laget.

Gjør jeg? De fleste i ditt samfunn vil ikke engang at barna skal ha den mest grunnleggende faktakunnskap om livet. Enkelte gikk helt i spinn da skolene rett og slett begynte å undervise i kroppslære. Nå er det krefter i gang for at dere ikke skal fortelle barn hvordan AIDS smitter, eller hvordan man skal unngå å bli smittet. Med mindre du forteller dem hvordan de skal unngå AIDS ut fra en bestemt synsvinkel. Da er det i orden. Men rett og slett å gi dem fakta på bordet og la dem vurdere selv? Aldri i livet!

Barn er ikke modne nok til å avgjøre disse tingene. De må ha skikkelig veiledning.

Har du sett på verden rundt deg i det siste?

Hvordan det?

Slik ga mennesket barna veiledning tidligere.

Nei, slik villedet vi dem. Hvis verden i dag er rådden, og det er den på mange måter, skyldes ikke det at vi har forsøkt å overlevere våre barn gamle verdier, men fordi vi har tillatt at de fikk lære alt dette «nye» vis-vaset!

Og dette tror du virkelig på? 130

Ja, te~J(jeg gjør det! Dette tror jeg på! Hvis vi bare hadde holdt OSS ~ ~ lære barna å lese, skrive og regne fremfor å føre dem medsil denne forsøplende «kritiske tenkningen», ville vi hatt det mye bedre i dag. Hvis vi holdt seksualundervisningen utenfor ~asserOmmet og innenfor hjemmets fire vegger hvor den hører hjemme, hadde vi sluppet gravide tenåringer og enslige mødre på 17 som søker sosialhjelp. Hvis vi forlangte at ungdom~en levde etter våre moralnormer, fremfor å la dem løpe av sted og lage sine egne, ville ikke vår sterke, levende nasjon falt~mmen til en ynkelig etterligging av seg selv.

Jeg skjønner.

Ogea ting til. Stå ikke der og fortell meg at vi plutselig skal se på det vi gjorde i Hiroshima og Nagasaki som «feil». Vi stanset krigen, for guds skyld! Vi reddet tusener av menneskeliv. På begre sider. Det var krigens pris. Ingen likte denne beslutningen, men det måtte gjøres.

Jeg skjønner.

Duskjønner, ja. Du er akkurat som de andre røde kommunisten~Du vil ha oss til å revidere historien, det er greitt. Du vil at vi skal revidere oss rakt ut av tilværelsen. Så får liberalerne det endelig som de vil; ta over verden; skape deres dekadente verdeli;omfordele godene. All makt til folket og alt det sprøytet. Rert bortsett fra at det aldri har ført til noe godt. Det vi trenger, erigå tilbake til det som var; til våre forfedres verdier. Det er detum skal til!

ferdig nå?

Ja, Jeg er ferdig. Hva synes du om det jeg sa? Ganske bra. Det var virkelig bra.

Ja, når du har opptrådt i radio noen år kommer det av seg selv.

Det er slik folk på jorden tenker, ikke sant ?
Det er det, ja. Og ikke bare i Amerika. Jeg mener, du kan ta et hvilket som helst land, en hvilken som helst militær operasjon fra et hvilket som helst land til en hvilken som helst tid i historien. Det spiller ingen rolle. Alle tror de har rett. Alle vet at den andre parten Lar feil. Glem Hiroshima. Ta Berlin i stedet. Eller Bosnia.

Alle vet at det er de gamle verdiene som betyr noe. Alle vet at verden går til helvete. Ikke bare Amerika. Overalt. Det lengtes og ropes etter å vende tilbake til de gamle verdiene å vende tilbake til nasjonalisme overalt på Jorden.

Jeg vet det.

Og det jeg nå har prøvd, er å forsøke å uttrykke den følelsen, den bekymringen, det raseriet.

Du gjorde det bra. Jeg ble nesten overbevist.

Gjorde du? Hva sier du til dem som virkelig tenker slik som dette?

Jeg sier, tror du virkelig at det var så mye bedre for 30 år siden, 40 år siden, 50 år siden? Jeg sier at hukommelsen har dårlig gangsyn. Dere husker det gode, men ikke det verste. Det er naturlig, det er normalt. Men la dere ikke bedra. Tenk kritisk, og ikke bare memorer hva andre vil at du skal huske.

For å holde oss til ditt eksempel, innbiller du deg at det virkelig var nødvendig å slippe atom-bomben over Hiroshima? Hva sier amerikanske historikere om de mange rapportene fra dem som hevder de vet noe mer om det som virkelig hendte, de som sier at Japan i fortrolighet hadde sagt at de var villige til å få en slutt på krigen for bomben ble sluppet? Hvor mye hevnløst etter overfallet på Pearl Harbor tror du virkelig å gå i dybden med sine undersøkelser før de trakk sine egne konklusjoner?

Hvorfor var det nødvendig å slippe en bombe til?

Det kan selvfølgelig hende at dine synspunkter er helt riktige. Det kan hende at det amerikanske synspunktet virkelig var måten det skjedde på. Men det er ikke poenget med diskusjonen. Poenget vårt er at undervisningssystemet ikke åpner for kritisk tenkning rundt disse spørsmålene — og mange andre spørsmål, for den saks skyld.

Kan du forestille deg hva som ville skjedd hvis en lærer i sosialkunnskap eller en historielærer i Iowa stilte klassen disse spørsmålene, og oppmuntret elevene til virkelig å gå i dybden med sine undersøkelser før de trakk sine egne konklusjoner?

Det er poenget! Dere vil ikke at ungdommen skal trekke egne konklusjoner. Dere vil at de skal komme frem til de samme konklusjonene som dere selv.

På den måten dommer dere dem til å gjenta deres egne feil — de feilene dere gjorde som en følge av deres konklusjoner.

Men hva med alle disse påstandene om gamle verdier og dagens oppløsning av samfunnsnormene, som så mange snakker om? Hva med den utrolige økningen i fødsler blant tenåringer, eller enslige mødre på sosialstøtte, eller verden som går amok?

Menneskenes verden har gått amok. Det er jeg enig i. Men verden har ikke gått amok på grunn av det dere har latt skolene lære barna. Den har gått amok på grunn av alt dere ikke har tillatt dem å undervise i.

Dere har ikke tillatt skolene å lære bort at kjærlighet er det viktigste. Dere har ikke tillatt skolene å snakke om betingelsessløs kjærlighet.

Men det tillater vi ikke engang religionene våre å snakke om.

Det er riktig. Og dere vil ikke tillate at deres etterkommere lærer å sette pris på seg selv og kroppen sin, sin menneskelighet og sitt vidunderlige seksuelle selv. Og dere vil ikke at barna skal vite at de først og fremst er åndelige vesener som har tatt bolig i en kropp.

I de samfunn som snakker åpent om, diskuterer fritt og som med glede forklarer og opplever seksualitet, finnes det faktisk ingen seksuelle forbrytelser bare et lite antall uventede fødsler, men ingen «uekte» eller uønskede barn. I høytstående samfunn er alle fødsler en velsignelse, og det blir tatt godt vare på både mor og barn. Samfunnet vil ikke ha det på noen annen måte. I samfunn der historien ikke er vridd til den sterkeste og mektigste rett, blir fortidens feilsteg åpenlyst erkjent og aldri gjentatt, og handlinger som klart er selvdestruktive, får bare lov til å skje en gang.

I samfunn hvor man underviser i kritisk tenkning og problemløsning og kunnskap om livet, i stedet for å memorere opplysninger, blir såkalte «rettfærdiggjorte» handlinger i fortiden holdt frem for nærmere granskning. Ingenting blir ukritisk godtatt.

Men hvordan kan det fungere? La oss bruke eksemplet fra annen verdenskrig. Hvordan kan et samfunn som underviser i livsvisdom, fremfor nakne fakta, behandle en historisk hendelse som Hiroshima?

Lærerne burde beskrive for elevene nøyaktig hva som hendte. De tar med alle fakta — absolutt alle — som førte til at det skjedde. De leter etter historikernes synspunkter på begge sider, idet de vet at enhver sak har mer enn én side. Deretter ber de ikke elevene om å memorere de opplysningene de har fått. De kommer heller med en utfordring. De sier: «Nå har dere hørt alt om det som skjedde. Dere vet alt som skjedde forut og alt som kom etter. Vi har gitt dere så mye informasjon om dette temaet som vi har kunnet skaffe til veie. Nå når dere vet alt dette: Hva tror dere vi kan lære av det? Hvis dere skulle ha funnet en løsning på disse problemene som ble løst ved bombing den gangen det skjedde, hva ville dere ha gjort? Kan dere komme på en bedre løsning?»

Ja vel, ja. Det er for lettivint. Alle kan komme

med et svar på den måten — være etterpåklok. Alle kan se seg over skulderen og si: «Jeg ville ikke ha gjort det slik.»

Hvorfor gjør dere ikke det, da?

Unnskyld?

Jeg sa, hvorfor gjør dere ikke det, da? Hvorfor har dere ikke sett dere over skulderen og lært av fortiden og handlet annerledes? Jo, det skal jeg si deg. Fordi hvis dere tillater barna å se på deres fortid og analysere den kritisk — ja, til og med forlange at de skal gjøre det som en del av utdannelsen — ja, da risikerer dere at de blir uenige i løsningene deres.

De vil være uenige uansett, forresten. Men dere vil bare ikke ha for mye av det i klasserommene. Så de må trekke ut på gatene. Gjøre hærverk. Brenne BHer og flagg. De gjør alt for å tiltrekke seg de voksnes oppmerksomhet, for å få dere til å se. Ungdommen skriker til dere: «Det må finnes bedre alternativer!» Likevel hører dere dem ikke. Dere vil ikke høre. Og dere vil i hvert fall ikke ha dem til å tenke kritisk over de opplysningene dere serverer på skolen.

Bare lær det, sier dere. Kom ikke her og fortell oss at det vi har gjort er galt. Dere må begripe at det vi har gjort er riktig.

Slik utdanner dere barna deres. Det er det dere kaller utdanning.

Men det er mange som hevder at det er ungdommen med sine sprø, merkelige, liberale ideer som fører til denne nasjonens undergang. De sender den rett til helvete. Tøyer grensene altfor langt. ødelegger vår kulturs verdinormer og erstatter dem med gjør-akkurat-hva-du-vil, følg-dine-lyster-moral, noe som er en trussel mot hele vår livsstil.

Ungdommen ødelegger faktisk deres livsstil. Det har ungdom alltid gjort. De voksnes jobb er å oppmuntre til det, ikke hindre dem.

Det er ikke ungdommen som har ødelagt regnskogene. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som har skapt et tynnere ozonlag. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som utbytter de fattige i tekstilbransjen over hele verden. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som beskatter dere til ruin, og bruker pengene på krig og oppbygging av krigsmaskiner. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som gir blaffen i de svake og undertrykte problemer, som lar hundrevis av mennesker på Jorden dø av sult hver dag når det finnes mat nok til å fø alle. De ber dere holde opp med det.

Det er ikke ungdommen som er involvert i politisk bedrag og manipulasjon. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som er seksuelt tilbakestående, som skammer seg og føler seg brydd over sine egne kropp, og som overfører skammen og sjenansen til sitt avkom. De ber dere holde opp med det. Det er ikke ungdommen som har skapt verdinormer som sier at «makt er riktig» og skaper en verden som løser problemene med vold. De ber dere holde opp med det.

Nei, de ber dere ikke... de trygler.

Jamen, det er ungdommen som er voldelig! Unge mennesker danner gjenger og dreper hverandre! Ungdommen gir blaffen i lov og orden — enhver form for orden. Ungdommen driver oss til vanvidd!

Når ungdommens skrik og bønn om å forandre verden ikke blir hørt og aldri blir verdsatt; når de ser at de taper sin sak — at dere får det som dere vil uansett, vil ungdommen som ikke er dum, gjøre det nest beste. Hvis de ikke kan vinne, er de med dere.

Ungdommen oppfører seg som dere. Er de voldelige, skyldes det at dere er voldelige. Er de materialistiske, skyldes det at dere er materialistiske. Hvis de oppfører seg som gale, skyldes det at dere oppfører dere som gale. Hvis de bruker sex for å manipulere, uten ansvar og i skam, er det fordi dere gjør det samme. Den eneste forskjellen på ungdom og eldre, er at ungdommen gjør det de gjør åpenlyst.

Voksne skjuler seg. De voksne tror at ungdommen ikke ser. Likevel ser ungdommen alt. Ingenting kan skjules for dem. De ser de voksnes hykleri, og de forsøker desperat å forandre på det. Når de har prøvd og feilet, ser de at de ikke har noe annet valg enn å gjøre det samme. De tar feil i dette, men de har aldri lært noe annet. De har ikke fått lov til å analysere kritisk det de voksne har utført. De har bare fått lov til å lære det.

Det du lærer selv, pådytter du andre.

Men hvordan skal vi undervise ungdommen?

Først av alt skal dere behandle dem som sjeler. De er sjeler som har tatt bolig i en fysisk kropp. Det er ikke så enkelt for en sjel å gjøre det — ikke så enkelt for en ånd å venne seg til det. Det er så innestengt, så begrensende. Så barnet vil skrike fordi det plutselig blir så begrenset. Hør dette skriket. Forstå det. Og gi barnet ditt så liten følelse av «begrensning» som overhodet mulig.

Deretter skal du vise dem den verden dere har skapt. Vær full av omsorg — og forsiktig med hva du fyller hukommelsen deres med. Barn husker alt de ser, alt de opplever. Hvorfor klasker dere barna på baken i samme øyeblikk som de blir født? Tror dere virkelig at det er den eneste måten å starte maskineriet deres på? Hvorfor fjerner dere babyen fra moren bare noen minutter etter at det er blitt revet bort fra den eneste livsform det til da har kjent? Kan ikke måling, veiing, vask og stell vente et øyeblikk mens den nyfødte får føle tryggheten og omsorgen fra den som har gitt det liv.

Hvorfor tillater dere at noen av de første inntrykkene et barn får, er et inntrykk av vold? Hvem har sagt at det er bra for barnet? Og hvorfor glemmer dere bort kjærligheten?

Hvorfor lærer dere barna å skamme seg over kroppen og kroppsfunksjonene ved å skjermes deres egen kropp fra dem,

og ved å si at de aldri må berøre seg selv slik at det tilfredsstiller dem? Hva slags budskap gir dere dem om tilfredsstillelse? Hva lærer dere dem om kroppen?

Hvorfor plasserer dere barna på skoler der konkurranse tillates og oppmuntres, der det å være «best» blir «høyest» belønnet, hvor «resultater» blir gradert og det å bevege seg i sitt eget tempo så vidt kan tåles? Hvordan oppfatter et barn dette?

Hvorfor lærer dere ikke barn bevegelse og musikk og om gledene ved kunst og eventyrenes mystikk og livets undre? Hvorfor vekker dere ikke det som naturlig bor i et barn fremfor å fylle barnet med noe som er unaturlig for det?

Hvorfor lærer dere ikke ungdommen logisk og kritisk tenkning og problemløsning gjennom egen intuisjon og indre viten, fremfor å bruke regler, hukommelsessystemer og konklusjoner fastsatt av et samfunn som allerede har bevist at det ikke er i stand til å bevege seg mot en oppvåkning ved disse metodene, men likevel fortsetter å bruke dem?

Til slutt, undervis i tanker, ikke emner.

Skap en ny dagsorden og bygg den rundt tre grunnverdier:

Bevissthet

Ærlighet

Ansvar

Lær barna disse begrepene fra første stund. Få dem til å gjennomgå grunnverdiene så lenge de lever. La hele undervisningsmodellen være basert på slike grunnverdier. La all instruksjon springe ut fra dem.

Jeg skjønner ikke hva det betyr.

Det betyr at alt dere lærer bort, skal ha sitt utspring i dette konseptet.

Det må du forklare. Hvordan kan vi undervise i de grunnleggende disipliner lesing, skriving og regning kun basert på dine grunnverdier?

Alle fortellinger, historier og emner som blir tatt opp, burde ha sitt utspring i grunnverdiene. Fra første stund av. Det betyr at det burde være fortellinger om bevissthet historier som handler om ærlighet og om ansvar. Barna vil bli kjent med verdien av selve grunnverdien.

Stiloppgaver burde på samme måte utgå fra disse grunnverdiene og det som er beslektet med dem, etter hvert som barnet lærer å uttrykke seg.

Selv regneferdighet kan læres innenfor disse rammene. Aritmetikk og matematikk er ikke abstrakter, men det mest grunnleggende verktøy i universet for levende liv. Undervisning i alle matematiske grener burde settes i sammenheng med en videre livserfaring slik at det trekker oppmerksomheten mot og fokuserer på grunnverdiene og de tilhørende verdier.

Hva er disse «tilhørende verdiene»?

For å bruke et uttrykk som er populært i mediabransjen, det er spin offs, det vil si noe som er en naturlig videreføring av grunnverdiene. Hele utdanningsmodellen kan bygges rundt disse spin offs og erstatte fagene i den nåværende modellen,

som bygger undervisningen på fakta.

Slik som?

La oss bruke fantasien. Hvilke verdier er viktig for ditt liv?

Tja ... kanskje ærlighet, som du har sagt.

Ja, fortsett. Det er en grunnverdi.

Og, la meg se ... rettferdighet. Det er viktig for meg.

Bra. Annet?

Å vise respekt for andre. Det er viktig. Jeg vet ikke hvordan jeg skal få det til å bli en verdinorm.

Fortsett. Bare la tankene strømme på.

Å komme meg videre. Å være tolerant. Ikke såre andre. Se på alle mennesker som likeverdige. Alt dette er noe som jeg håper å kunne lære mine barn.

Fint. Utmerket! Fortsett.

M-m-m ... å tro på seg selv. Det er viktig. Og, nå skal vi se ... en ting til ... jo, å vise verdighet. Ja. Det tror jeg det heter, å vise verdighet. Jeg vet ikke hvordan jeg skal beskrive det bedre, men det har å gjøre med måten man lever sitt livene på, måten man respekterer andre og andres livsvalg på.

Dette er bra. Virkelig bra. Nå nærmer du deg. Og det er mange andre slike verdinormer som alle barn må forstå fullt ut hvis de skal utvikle seg og bli hele mennesker. Likevel underviser dere ikke i disse temaene på skolene. Det er de viktigste sakene i livet, dette vi nå snakker om. Men dere underviser ikke i det. Dere underviser ikke i hva det vil si å være ærlig. Dere underviser ikke i hva det vil si å ta ansvar. Dere underviser ikke i hva det betyr å være oppmerksom på andre menneskers følelser og vise respekt for andres valg i livet.

Du sier at det er opp til foreldrene å undervise i disse tingene. Men foreldre kan bare formidle videre det som er blitt formidlet dem. Og fedrenes synder går i arv til sønnen. Derfor lærer du hjemme bare det samme som dine foreldre lærte i sine hjem.

Hva så? Hva er galt med det?

Som jeg har sagt om og om igjen, har du sett hvordan verden ser ut i det siste?

Du maler og maler på det. Du tvinger oss til å se på det. Men alt det er ikke vår feil. Vi kan ikke bebreides hvordan resten av verden er.

Det er ikke spørsmål om å bebreide noen, det er et spørsmål om valg. Og hvis dere ikke er ansvarlig for de valgene menneskeheten har gjort og fortsetter å gjøre, hvem er det da?

Men vi kan ikke ta ansvar for alt!

Jeg sier deg dette: Dere kan ikke forandre på noe før dere er villige til å ta ansvar.

Dere kan ikke fortsette å si, de gjorde det, de gjør det og hvis bare de kunne ordne opp! I en tegneserie laget av Watt Kelly, er det en figur som heter Pogo. Han sa i en sammenheng følgende uforglemmelige ord: « Vi har møtt fienden, og fienden det er oss. »

Vi har gjentatt de samme feilene i hundrevis av år, ikke sant

I tusenvis av år, min sønn. Dere har gjort de samme feilene i tusenvis av år. Menneskeheten har ikke utviklet sine grunnleggende nevnverdige sider den befant seg på huleboerstadiet. Likevel blir ethvert forsøk på å forandre på det, møtt med mistro. Enhver utfordring til å se nærmere på verdiene deres og kanskje revurdere dem, blir møtt først med frykt og så raseri. Men her kommer i hvert fall et forslag fra meg om hvordan dere kan legge opp undervisning i høyere verdier i skolen. Antakelig fører det oss begge ut på glattisen.

Likevel er det akkurat slik det gjøres i høyt opplyste samfunn.

Men problemet er at ikke alle mennesker er enige om disse verdinormene og hva de står for. Derfor kan vi ikke undervise i dem. Foreldrene blir helt ville når man forsøker å sette disse tingene på dagsordenen. De sier at du lærer bort «verdiene», og at skolen ikke er rette stedet for slik opplæring.

De tar feil! Enda en gang med utgangspunkt i at dere sier at dere forsøker å gjøre som en gruppe mennesker — nemlig å skape en bedre verden — dere tar feil. Skolen er nettopp stedet for slik opplæring. Nettopp fordi skolen er beskyttet mot foreldres fordommer. Nettopp fordi skolen er atskilt fra foreldres fastlåste oppfatninger. Dere har sett hva resultatet på Jorden blir når verdinormer går i arv fra foreldre til barn. Jorden er i en tilstand av bare rot.

Dere forstår ikke de mest grunnleggende verdier i et sivilisert samfunn.

Dere vet ikke hvordan dere skal løse en konflikt uten vold. Dere vet ikke hvordan dere skal leve uten frykt.

Dere vet ikke hvordan dere skal handle, bortsett fra til eget beste.

Dere vet ikke hvordan dere skal elske betingelsesløst.

Det er de grunnleggende — grunnleggende — forståelser, og dere har ikke engang greid å nærme dere en forståelse av dem, enda mindre å bruke dem som et verktøy — etter så mange tusener av år.

Men finnes det en vei ut av dette uføret?

Ja! Gjennom skolene. Den går gjennom utdanning av ungdommen! Deres håp ligger i neste generasjon, og den etter der igjen! Men dere må holde opp med å pådytte dem fortidens metoder. Det har aldri fungert. Det har ikke ført dere dit dere ønsker å være. Derfor blir dere liggende som dere har redd, hvis dere ikke er forsiktige!

Så stopp nå! Snu! Sett dere sammen og sam-

le tankene. Skap den høyeste visjon av den største visjon dere noen gang har hatt om dere selv som mennesker. Deretter skal dere ta for dere de verdier og konseptene som gjør dere i stand til å skape en slik visjon og undervise i dem i skolene.

Hvorfor ikke ha fag som

- Hva er makt?
- Fredelige konfliktløsninger
- Hva er et ekte vennskap
- Personlighet og selvutvikling
- Samspillet mellom kropp, sjel og ånd
- Bruk din kreativitet
- Selverkjennelse og verdsetting av andre
- Seksuallivets gleder
- Rettferdighet
- Toleranse
- Forskjeller og likheter
- Etikk og økonomi
- Kreativ bevissthet og hjernens makt
- Bevissthet og våkenhet
- Ærlighet og ansvar
- Synlighet og gjennomskuelighet
- Vitenskap og ånd

Mye av det er allerede på undervisningsplanen. Vi kaller det sosialfag.

Jeg snakker ikke om et valgfag noen dager i uken. Jeg snakker om hvert av disse emnene som eget fag. Jeg snakker om en total reform av skolenes undervisningsplan. Jeg snakker om en undervisningsplan basert på verdinormer. Nå underviser dere etter en faktaplan.

Jeg snakker om å fokusere barnas oppmerksomhet på like mye forståelse for de grunnleggende verdier og teorier som de kan bygge sitt eget verdisystem ut fra, som dere bruker på opplysninger, fakta og statistikk i dag.

I galaksen og universets høyt utviklede samfunn (som vi skal behandle mer inngående i Bok 3) blir det undervist i livsfilosofi i veldig ung alder. Det dere kaller «fakta», som blir betraktet som mindre viktig i disse samfunnene, det får de undervisning i mye senere.

På Jorden har dere skapt et samfunn der lille Per har lært å lese i førskolen, men han har ikke lært å slutte med å slå broren sin. Og Kan har lært seg multiplikasjonstabellen og å bruke kalkulator på et tidlig stadium, men hun har ikke lært at det ikke finnes noe flaut eller skammelig ved kroppen sin. Akkurat nå er skolene deres bare opptatt med å finne svar. Det ville vært mye mer formålstjenlig om hovedoppgaven var å stille spørsmål. Hva betyr ærlighet, ansvar eller rettferdighet? Hva er følgene? Eller for den saks skyld, hva betyr det at $2 + 2 = 4$? Hvorfor blir det det? Høyt utviklede samfunn oppmuntrer barna til å oppdage og finne svarene på dette selv.

Men ... men det vil føre til kaos!

I motsetning til den ikke-kaotiske tilværelsen dere nå lever ...?

Ja da, ja da ... men det vil lede til mer kaos.

Jeg foreslår ikke at skolene deres aldri skal dele med barna det dere har lært eller bestemt. Snarere tvert om. Skolene tjener elevene når de deler

med ungdommen det de gamle har lært, hva de har bestemt og valgt i fortiden. Så kan elevene tenke over hvordan det har virket. Men på skolene nå presenterer dere disse fakta for elevene som det som er riktig, mens dere burde presentert det som hva det er: nemlig fakta.

Det som var sant i fortiden, burde ikke være grunnlaget for dagens sannheter. Fakta fra tidligere tider eller hendelser burde alltid og bare være et grunnlag for nye spørsmål. Verdien burde alltid være i spørsmålet, ikke i svaret.

Og spørsmålene er alltid de samme: Er dere enig eller uenig i de fakta fra fortiden som vi har vist dere? Hva synes dere selv? Det er alltid nøkkelspørsmålet. Det skal alltid være i fokus. Hva synes dere? Hva synes dere? Hva synes dere?

Selvfølgelig vil et barn ta opp spørsmålet om verdier med foreldrene sine. Foreldre skal fortsatt ha en sterk rolle — hovedrollen — i barnets verdiskapning. Skolens oppgave og formål skal være å oppmuntre elevene fra de laveste klassetrinn til avsluttet utdanning å utforske disse verdiene, lære hvordan de skal brukes, utvide dem, sette dem i system og — ja — til og med sette spørsmålsteget ved dem. Foreldre som

ikke ønsker at barna skal sette spørsmålsteget ved verdiene, elsker ikke sine barn, men elsker seg selv gjennom sine barn.

Jeg skulle ønske — å, som jeg skulle ønske — at det fantes slike skoler som du nå beskriver!

Det finnes dem som forsøker å nærme seg denne modellen.

Gjør det?

Ja. Les skriftene til en mann som heter Rudolf Steiner. Undersøk hvilke metoder Steinerskolen bruker.

Ja, selvfølgelig, jeg kjenner til disse skolene. Er dette reklame? Det er en observasjon.

Fordi du visste at jeg kjente til Steinerskolen. Du visste det.

Selvfølgelig visste jeg det. Jeg kjenner til alt du har lært i livet, alt som har brakt deg til dette øyeblikket. Jeg begynte ikke samtalen med deg i begynnelsen av denne boken. Jeg har snakket med deg i årevis, gjennom alle dine assosiasjoner og opplevelser.

Mener du at Steinerskolen er best?

Nei. Jeg sier at det er en modell som virker, forutsatt retningen dere ønsker å gå som mennesker, forutsatt det dere hevder å ville gjøre, forutsatt at dere ønsker å være det dere sier. Jeg sier at dette er et eksempel — et av mange eksempler på hvordan utdanning kunne vært lagt opp slik at den fokuserer på «visdom» fremfor enkel «kunnskap» — skjønt det er få slike skoler på jorden og i deres samfunn.

Men jeg verdsetter denne modellen svært høyt. Det er store forskjeller mellom Steinerskolen og andre skoler. La meg komme med et eksempel. Det er enkelt, men viser

tydelig poenget.

På Steinerskolen har elevene samme lærer på alle klassetrinn i den første og grunnleggende læreprosessen. Elevene forholder seg til samme lærer, i stedet for mange forskjellige. Kan du forestille deg hvilke bånd som knyttes på denne måten? Ser du verdien idet?

Læreren blir like godt kjent med eleven som om det var hans eller hennes eget barn. Barnet utvikler seg til et nivå av tillit og kjærlighet i forhold til læreren, som åpner dører som tradisjonelle skoler aldri ville ha drømt om eksisterte. Når disse skoleårene er kommet til veis ende, begynner læreren forfra igjen med ny første klasse som blir fulgt til veis ende. En engasjert Steinerskolelærer kan oppsummere hele sin karriere etter å ha arbeidet med fire, kanskje fem grupper barn. Men vedkommende har betydd noe for disse barna, noe som overgår alt det en tradisjonell skole kan tilby.

Denne utdanningsmodellen anerkjenner og hevder at medmenneskelighet, gjennom de bånd og den kjærlighet som utvikler seg innenfor denne modellen, er minst like viktig som de tørre fakta en lærer formidler.

Ja, det er en god modell.

Finnes det andre gode modeller?

Ja, det skjer ting på Jorden når det gjelder utdanning, men det går veldig langsomt. Selv forsøk på å innføre målorienterte, spesialiserte fagplaner på privatskoler har møtt enorm motstand. Folk ser det som en trussel, eller som lite effektivt. De vil at elevene skal lære fakta. Det gjenstår mye å gjøre.

Og dette er bare en liten del av den menneskelige erfaring som trenger fornyelse, hvis det stemmer det du sier om at mennesket søker åndelig vekst.

Ja, jeg vil tro at politikken trenger til forandringer også.

10

Dette har jeg gledet meg til. Nå begynner vi å nærme oss det jeg trodde du lovet da du sa at Bok 2 vil omhandle problemer på jorden i et globalt perspektiv. Kan vi begynne å se på den politikk vi mennesker driver, med et spørsmål som du antakelig synes er helt elementært?

Det finnes ingen overflødige eller dumme spørsmål. Spørsmål er som mennesker.

Fint. Da spør jeg: Er det galt å drive utenrikspolitikk med utgangspunkt i sitt eget lands særinteresser?

Nei. Mitt standpunkt er at det finnes ikke noe som er «galt». Men jeg forstår hva du mener, der-

for skal jeg svare med din terminologi. Jeg bruker ordet «galt» i betydningen: «det som ikke tjener dere, sett ut fra hva og hvem dere velger å være». Dette er alltid hva jeg legger i begrepene «riktig» og «galt» overfor mennesket. Det er alltid den betydningen, for, i sannhet sier jeg: Det finnes ikke noe riktig og galt.

Ut fra dette svarer jeg nei. Det er ikke galt å basere sin utenrikspolitikk på særinteresser. Det som er galt, er å late som man ikke gjør det.

Det er det de fleste land gjør selvfølgelig. De handler — eller lar være å handle — av en grunn, for så å rasjonalisere denne begrunnelsen gjennom en rekke andre grunner. 147

Hvorfor? Hva får et land til å gjøre dette?

Fordi en regjering vet at hvis folk forsto hva som virkelig ligger bak de fleste utenrikspolitiske beslutninger, ville de ikke støtte dem.

Dette gjelder regjeringer overalt i verden. Det er svært få regjeringer som ikke villeder folket med overlegg. Bedrageri er en del av makten, for det er få mennesker som ville valgt å bli styrt slik de faktisk talt styres. Få ville i det hele tatt valgt å bli styrt, hvis ikke myndighetene hadde overbevist dem om at beslutningene de tar, er til folkets eget beste.

Det er vanskelig å overbevise folk, for de fleste gjennomskuer det tåpelige ved styring. Derfor må regjeringen lyve for i det minste å forsøke å fri til folks lojalitetsfølelse. En regjering er det perfekte bildet på hvor sann denne påstanden er: Hvis du lyver grovt nok og lenge nok, blir løgnen «sannhet».

Maktmennesker tør aldri la offentligheten få vite hvordan de kom til makten. Heller ikke la dem få vite alt det de har gjort og er villige til å gjøre for å holde på den.

Sannhet og politikk verken kan eller er forenlig, fordi politikk er kunsten å si bare det nødvendige — og å si det på den riktige måten for å oppnå et ønsket resultat.

Ikke all politikk er dårlig, men politikken kunst er av kynisk natur. Den vurderer med stor treffsikkerhet de fleste menneskers psykologi. Den noterer seg rett og slett at de fleste handler i egeninteresse. Derfor er politikk maktmenneskers forsøk på å overbevise deg om at deres interesser er dine interesser.

En regjering forstår egeninteresser. Det er derfor de er så flinke til å presentere partiprogrammer som gir folk fordeler.

Opprinnelig hadde en regjering svært begrensede oppgaver. Den skulle rett og slett «bevare» og «beskytte». Så tilføyde en eller annen at regjeringen skulle sørge for folk. Da regjeringen begynte å sørge for folk, samtidig som den var beskytter, begynte den å bygge opp et samfunn, i stedet for å bevare det.

Men gjør ikke en regjering stort sett det folk ønsker? Er det ikke slik at en regjering bare sørger for at mekanismene som gjør at fdlk kan sørge for seg selv i en samfunnsmessig målestokk, fungerer?

I Amerika, for eksempel, setter vi menneskelivets verdighet, individuell frihet, alles rett til å være sin egen lykkes smed og barns ukrenkelighet veldig høyt. Derfor har vi laget lover og bedt regjeringen lage programmer som sørger for pensjon til de eldre, så de kan bevare sin verdighet etter yrkesaktiv alder; og åsikre lik rett til sysselsetting og husvære for alle — selv dem som ikke er lik oss, eller de som har en livsstil vi er uenige i; og ågarantere mot bruk av barnarbeidskraft, slik at nasjonens barn ikke blir nasjonens slaver — og til slutt, ingen barnefamilier skal behøve å leve under et eksistensminimum når det gi elder mat, klær og husly.

Slike lover virker imponerende. Likevel må dere, når dere hjelper de trengende, være forsiktige så dere ikke fratar folk den viktigste verdigheten, slik som utøvelse av personlig makt, individuell skapertrang og folks målrettede evne til å greie å forsørge seg selv. Det er en hårfin balanse. Mennesket later bare til å vite hvordan man går fra det ene ytterpunkt til det andre. Enten vil dere at regjeringen skal «gjøre alt» for folket, eller så forkaster dere alle regjeringsprogrammer og alle regjeringens lover i morgen.

Ja, og problemet er at det er så mange som ikke kan sørge for seg selv i et samfunn som gir de beste levevilkårene til dem som allerede har de «riktige» akkreditiver (eller kanskje ikke har de «gale»); det er så mange som ikke greier seg selv i en nasjon der huseiere nekter å leie ut til store familier, der bedrifter nekter å forfremme kvinner, der rettferdighet er avhengig av status, der forebyggende helsearbeid bare er et tilbud til dem som har råd til det, og der mange andre former for diskriminering og ulikhet er utrolig utbredt.

Da må regjeringen gjøre noe med folkets samvittighet.

Nei, regjeringen er folkets samvittighet utad. Det er gjennom regjeringen folket søker, håper og bestemmer seg for å gjøre noe med samfunnets skyggesider.

Det er godt sagt. Likevel gjentar jeg at dere må være forsiktige, så dere ikke blir kvalt av lover som forsøker å garantere folk retten til å puste!

Dere kan ikke lovfeste moralsk oppførsel. Dere kan ikke kommandere likhet.

Det dere trenger, er en forandring i den kollektive bevisstheten. Ikke en forsterket kollektiv samvittighet.

Adferd (og alle lover og alle politiske programmer) må springe ut fra det å være til, å eksistere må være en sann avspeiling av hvem dere er.

Men vårt samfunns lover er en avspeiling av hvem vi er! De forteller alle: «Slik er det her i Amerika. Dette er amerikanerne.»

I de mest positive tilfellene, kanskje. Men det vanligste er at lover er et resultat av hvordan maktmenneskene synes folket bør være, men ikke er.

Den «lille eliten» instruerer «de uvitende

massene» ved hjelp av lovverket.

Nettopp.

Hva er galt i det? Er det ikke til det beste for alle at en liten gruppe av de skarpeste og beste blant oss er villig til å ta seg av samfunnsproblemene, verdensproblemene og fatte beslutninger?

Det avhenger av disse få menneskenes motiver. Og deres redelighet. Generelt sett er det ikke noe som tjener «massene» bedre enn å la massene styre seg selv.

Anarki. Det har aldri lyktes.

Du kan ikke utvikle deg åndelig og bli et bedre menneske når myndighetene hele tiden forteller deg hva du skal gjøre.

Man kan hevde at myndighetene — definert som byene som vi selv har valgt å bli styrt etter — er en gjenspeiling av hvor godt et samfunn er (eller hvor dårlig), at velorganiserte samfunn vedtar velorganiserte lover.

Og svært få lover. For i høytstående samfunn er det bare nødvendig med noen få lover.

Men virkelig bovløse samfunn er primitive, der rår den sterkeste rett. Lover er menneskets forsøk på å heve nivået på sameksistensen; å sikre at det som virkelig er riktig blir ivaretatt uansett svakhet eller styrke. Vi kan ikke leve sammen uten regler for en adferd som vi alle godtar.

Jeg foreslår ikke en verden uten regler for adferd, eller avtaler. Jeg foreslår at deres avtaler og regler bygges på en høyere forståelse og en utvidet definisjon av egeninteresser.

Det de fleste lover faktisk sier, tilsvarer makttinteressene til de mektigste av dere.

La oss se på et tilfelle, røyking.

Loven sier at du ikke har lov til å dyrke og bruke en spesiell hamplante, fordi den ikke er bra for deg. Det har myndighetene bestemt.

Likevel sier de samme myndighetene at det er helt i orden å dyrke og bruke en annen plante, tobakksplanten. Ikke fordi den gjør deg noe godt (selv regjeringen innrømmer at den er helseskadelig), men antakelig fordi dere alltid har gjort det.

Den virkelige årsaken til at den første planten er ulovlig og den andre ikke er det, har ikke noe med helse å gjøre. Det har med økonomi å gjøre. Og da er det med andre ord makt.

Derfor reflekterer ikke byene hva samfunnet mener om seg selv og hvilket nivå det ønsker å være på — byene deres reflekterer hvor makten er.

Det er urettferdig. Du valgte et tilfelle der selvmotsigelsen er åpenbar. Det er ikke slik i de fleste tilfeller.

Tvert om. Det er nettopp det det er.

Men hvordan kan vi løse det?

Ved å ha så få lover — som egentlig er grenser — som mulig. Årsaken til at den første planten

er svartelistet, er tilsynelatende bare helsemessig. Sannheten er at den første planten faktisk ikke er mer vanedannende eller utgjør større helsemessige enn sigaretter og alkohol, som begge beskyttes av loven. Hvorfor er den da ikke tillatt? Fordi hvis man dyrket den, ville halvparten av verdens bomullsdyrkere, nylon- og rayonfabrikker og trevareprodusenter gå konkurs.

Hamp er tilfeldigvis en av de nyttigste, sterkeste, seigeste, varigste råvarene på jorden. Dere kan ikke få bedre fibre til klær, sterkere materiale til tauverk eller et enklere råmateriale å dyrke. Dere hugger hundre tusener av trær hvert år for å få en søndagsavis, der dere kan lese om utarming av verdens skoger. Hamp kunne gitt dere millioner av søndagsaviser, uten at det behøvde å felles et eneste tre. Det kunne virkelig erstatte så mange råstoffer for en tidel av prisen.

Og det er poenget. Noen vil tape penger hvis denne fantastiske planten — som også har utmerkede medisinske egenskaper — ble tillatt. Og det er årsaken til at marihuana er ulovlig i ditt land.

Det er samme grunn til at det har tatt så lang tid å masseprodusere elektriske bilei~ sørge for å skaffe et rimelig, fornuftig helsevesen eller å bruke solenergi i alle hjem.

Dere har hatt midler og teknologi til å produsere alle disse tingene i årevis. Men hvorfor gjør dere det ikke? Finn frem til dem som taper penger hvis det blir gjort. Da finner du svaret.

Er dette det gode samfunnet du er så stolt av? Det «gode samfunnet» som må lirkes med, sparkes, skrikes til for i det hele tatt å vurdere felles goder. Hver gang felles goder eller kollektive goder nevnes, skriker alle «kommunisme»! Når samfunnet deres vil sørge for det felles beste, produseres ingenting uten at det gir stor profitt til noen få, og når det gjelder massene, blir felles goder oftere ignorert enn sørget for.

Dette gjelder ikke bare i deres land, men hele verden. Det grunnleggende spørsmålet som menneskene da står overfor er: Kan egeninteresser noensinne erstattes av menneskers fellesinteresser? I tilfelle hvordan?

I USA har dere forsøkt å sikre de felles interessene, det felles beste ved lovgivning. Dere har mislykkes noe alldeles forferdelig. Denne nasjonen er den rikeste og mektigste på Jorden, og den ligger nesten på verdenstoppen når det gjelder spedbarnsdødelighet. Hvorfor? Fordi de fattige ikke har råd til god svangerskapskontroll og spedbarnskontroll — og samfunnet drives etter et pro fittpriussipp. Jeg bruker dette bare som et eksempel på hvor feil dere har tatt. Det burde plage dere at dere har høyere spedbarnsdødelighet enn de fleste andre industrialiserte land i verden. Men det gjør det ikke. Og det sier noe om hva dere som samfunn prioriterer. Andre land sørger for syke og trengende, gamle og uføre. Dere sørger for de rike og mektige, de innflytelsesrike og vel-etablerte. 85 prosent av USAs pensjonister er fattige. Mange av disse eldre amerikanerne og mange lavtlønte bruker sykehusenes akuttmottak som «familielege», og de søker bare medisinsk hjelp når det er absolutt nødvendig. De får heller ingen tilbud om forebyggende helsetiltak.

Det er ikke noe å tjene på folk som har lite å betale med, skjønner du ... de har brukt opp sin brukbarhet

Og dette er deres gode samfunn — Du får det til å høres temmelig ille. Men Amerika har likevel gjort mer enn de fleste andre land for de dårligst stilte og de uheldige — både her og utenlands.

Amerika har gjort mye, det er uten tvil sant. Men visste du at Amerika i forhold til bruttonasjonalproduktet gir en mye lavere prosentandel til u-hjelp enn mange mye mindre land?

Poenget er at dere kanskje burde ta en titt på verden omkring dere før dere synker hen i selvtilfredshet. For hvis dette er det beste dere kan gjøre for de dårligst stilte, har dere alle mye å lære.

Dere lever i en torn verden av moralsk forfall. Dere har sørget for at praktisk talt alt dere produserer, er det ingeniørene kaller «bruk og kast». En bil koster tre ganger så mye og varer en tredjedel av tiden. Klær faller fra hverandre etter kortvarig bruk. Dere tilsetter maten kjemiske stoffer så den kan stå lenger i butikkhyllene, selv om det betyr at dere får en kortere jordisk tilværelse. Dere støtter, oppmuntrer og medvirker til at idrettsklubber betaler uanstendige beløp for latterlige aktiviteter — mens lærere, ministre og forskere må tigge om penger for å finne behandlingsmåter for de sykdommene som dreper dere. Supermarkedene, restaurantene og hjemmene deres kaster mer mat hver dag enn det som trengs for å fo halve verden.

Likevel er ikke dette en bebreidelse, bare en observasjon. Og det gjelder ikke bare USA, for hjerteskjærende holdninger sprer seg med epidemisk fart, verden over.

Overalt må de dårligst stilte fornede seg og underkaste seg for å holde seg i live. Men de få som har makt, beskytter og øker pengeflommen, sover på silkelaken og skrur på gullkraner på badet hver morgen. Og mens hungersrammede barn som bare består av skinn og bein, dør i gråtende mødres armer — er landets politikere opptatt av korrupsjon for å holde tilbake matforsyningene til de sultende massene.

Ingen later til å ha makt til å endre disse forholdene, likevel er sannheten at makt er ikke problemet. Ingen ser ut til å ha viljen.

Og slik vil det alltid være så lenge ingen ser sin nestes nød som sin egen.

Men hvorfor gjør vi ikke det? Hvordan kan vi se på disse grusomhetene daglig og tillate at det fortsetter?

Fordi dere ikke bryr dere. Det er mangel på evnen til å bry seg. Hele Jorden står overfor en samvittighetskrise. Dere må bestemme dere for om dere rett og slett bryr dere om hverandre.

Dette lyder som et patetisk spørsmål, men hvorfor kan vi ikke være glad i alle vi er beslektet med?

Dere er glad i alle dere er beslektet med. Dere har bare et veldig begrenset syn på hvem dere er beslektet med.

Dere ser dere ikke som en del av hele men-

neskeheten, derfor er ikke menneskehetens problemer deres.

Hvordan kan verdens folk forandre sitt verdensbilde?

Det avhenger av hva dere vil forandre det til?

Hvordan kan vi kvitte oss med mer av smerten, mer av lidelsen?

Ved å kvitte dere med det som splitter dere. Ved å lage en ny verdensmodell. Ved å holde den innenfor rammene av en ny idé.

Som er?

Som kommer til å bli en radikal avskjed med dagens verdensbilde.

Nå betrakter mennesket verden — i forbindelse med utenrikspolitikk — som en samling nasjonale stater, hver og en er suveren, selvstendig og uavhengig av andre.

De interne problemene i disse uavhengige statene blir stort sett ikke betraktet som problemer for gruppen som helhet, før det rammer gruppen som helhet (eller de mektigste i denne gruppen).

Gruppen som helhet reagerer ut fra sine egne særinteresser når det gjelder forhold og problemer i enkeltstater. Hvis ingen i den større gruppen har noe å tape, kan enkeltstaten gå til helvete uten at noen gidder bry seg.

Tusener kan suite i hjel hvert år, hundrevis kan dø i borgerkrig, despoter kan rasere landområder, diktatorer og deres uniformerte lakeier kan voldta, plyndre og myrde, regimer kan frata folk alle grunnleggende menneskerettigheter — og resten av verden vil ikke løfte en finger. Det er som dere vil si, et «internt problem».

Men når deres interesser blir truet der, når investeringene, sikkerheten og deres livskvalitet er truet, løper dere til og forsøker å få omverdenen med dere mot nasjonen og styrter inn der selv engler er redd for å gå.

Da kommer dere med den store løgningen og sier at det dere gjør, gjøres av humanitære grunner for å hjelpe de undertrykte i verden. Mens sannheten rett og slett er at dere beskytter deres egne interesser.

Beviset på dette er at der dere ikke har noen interesser, viser dere heller ingen omsorg.

Verdens politiske maskin styres ut fra egeninteresser. Hva annet er nytt?

Noe nytt må komme hvis dere vil at verden skal forandres. Dere må begynne å se andres interesser som deres egne. Dette kan bare skje når dere forandrer dagens globale virkelighet og styrer dere selv etter det.

Snakker du nå om en verdensregjering?

I Bok 2 har du lovet å se nærmere på større geografiske og politiske motsetninger som Jorden står overfor i motsetning til de grunnleggende personlige problemene i Bok 1, men jeg trodde ikke du ville gi deg ut på denne debatten!

Det er på tide verden holder opp å narre seg selv og våkner opp og innser at menneskehetens eneste problem er mangel på kjærlighet.

Kjærlighet avler toleranse, toleranse avler fred. Intoleranse fører til krig og ser med likegyldighet på utålelige forhold.

Kjærlighet kan ikke være likegyldig. Den vet ikke hva det er.

Den raskeste vei til kjærlighet og omsorg for hele menneskeheten, er å begynne å se på menneskeheten som en familie.

Den raskeste veien til å se hele menneskeheten som en familie, er å slutte og isolere seg. Hver nasjonal stat som i dag til sammen utgjør jorden, må forenes.

Vi har De forente nasjoner.

Som er uten makt og styrke. Hvis den organisasjonen skal fungere, må det en fullstendig reorganisering til. Kanskje ikke umulig, men vanskelig og tungt.(157)

Ja vel – men hva foreslår du ?

Jeg har ikke noe «forslag». Jeg forteller bare hva jeg observerer. I denne samtalen er det du som forteller meg hva menneskets nye valg er, og jeg tilbyr synspunkter på hvordan problemene kan løses. Hva vil du velge, med tanke på det nåværende forhold mellom folk og mennesker på jorden?

Jeg vil bruke dine ord. Hvis jeg fikk det som jeg ville, ville jeg valgt at vi kom til det stadiet der «kjærlighet og omsorg for hele menneskeheten» rådet.

På den betingelse ser jeg at det som trengs, kan være utforming av en helt nytt verdenssamfunn, der hver nasjonale stat har lik stemmerett i verdensanliggender og en like stor del av verdens ressurser i forhold til størrelsen.

Det er umulig. De som «har», vil aldri dele sin suverenitet, rikdom og sine ressurser med dem som «ikke har». Og ærlig talt, hvorfor skulle de det?

Fordi det er til deres eget beste.

Det vil de ikke skjønne — og jeg er heller ikke sikker på at jeg gjør det.

Hvis du et år kunne legge milliarder av dollar til din nasjons økonomi — penger som kunne blitt brukt til å gi mat til de sultne, klær til de trengende, hus til de fattige, sikkerhet til de gamle, bedre helse og skape en akseptabel levestandard for alle — ville ikke det vært til beste for hele nasjonen?

Tja, i Amerika er det folk som ville påstå at det er å hjelpe de fattige på bekostning av de rike

og middelklassens skattebetalere. I mellomtiden fortsetter landet å åke utforbakke, kriminaliteten skader nasjonen, infiasjon stjeler sparepengene fra folk,

arbeidsløsheten fyker til vær, regjeringen blir større og mektigere og på skolene deler de ut kondomer.

Nå lyder du som en radiotale.

Ja, men dette er problemene til mange amerikanere.

Da er de korttenkte. Skjønner du ikke at milliarder av dollar i ett år — det er flere millioner i måneden, hundretusener i en uke, utenkelige summer hver dag — kunne flyte tilbake til systemet ... hvis det var så at dere kunne bruke disse pengene til å gi mat til de sultne, klær til de trengende, sikkerhet til de gamle og sørge for helsetilbud og verdighet til alle. Da ville dere fjerne årsaken til all kriminalitet for alltid. Skjønner du ikke at nye jobber ville yngle penger tilbake til det økonomiske systemet? At regjeringen kunne reduseres fordi den fikk mindre å gjøre?

Jeg tror nok noe av dette kunne skje — bortsett fra at jeg ikke kan forestille meg at en regjering noen gang kan reduseres!

— men hvor skulle disse milliardene komme fra? Skatter som blir pålagt oss av din nye verdensregjering? Eller ved å ta mer fra dem «som arbeidet for å få noe igjen», for å gi det til dem som «ikke klarer seg selv» så de kan skaffe seg det de trenger?

Er det slik du ser det?

Nei, men det er slik veldig mange mennesker ser det, og jeg synes det er rettfærdig at deres synspunkter kommer frem.

Jeg har lyst til å snakke om akkurat det senere. Nå vil jeg ikke avspores — men jeg skal komme tilbake til det.

Fint.

Men du spurte hvor disse nye tilskuddene skulle komme fra. De behøver ikke komme fra flere skatter som det nye verdenssamfunnet pålegger dere (skjønt individuelle borgere under et opplyst styre vil selv ønske å betale 10 prosent av inntekten sin for å sørge for samfunnets samlede behov). De kan eller vil ikke kunne skaffes ved at lokale regjeringer pålegger folk nye skatter. En del lokale regjeringer ville faktisk være i stand til å redusere skattene.

Alt dette — som vi kan kalle velferdstiltak — vil rett og slett bli et resultat av en enkel forandring i menneskets verdens-bilde, en enkel modell etter at verdenspolitikken er reorganisert.

Hvordan da?

Pengene dere sparer på forsvarssystemer og angrepsvåpen.

Å ja, jeg forstår! Du vil avskaffe forsvaret!

Ikke bare deres. Alle i verden.

Jeg mener ikke avskaffe, bare redusere det drastisk. Intern orden vil bli menneskets eneste behov. Dere kunne styrke det lokale politi — noe dere

påstår dere vil, men hyler over at dere ikke kan gjøre ved budsjettbehandlingen hvert år. Samtidig kunne dere kutte budsjettene dramatisk ti! våpen og krigsforberedelser; det vil si angreps- og forsvars-våpen beregnet på masseødeleggelse.

For det første, tror jeg de tallene dine er en overdrivelse når det gjelder hvor mye som kan spares på det. For det andre, tror jeg det blir vanskelig å overtale folk til å oppgi mulighetene til å forsvare seg.

La oss se på tallene. I dag bruker verdens regjeringer rundt en trillion dollar pr. år på forsvarstiltak. Det er en million dollar i minuttet på verdensbasis.

De landene som bruker mest, kunne overføre mesteparten til slike tiltak som jeg har nevnt. Så ville store, rike nasjoner forstå at det er til deres eget beste å gjøre dette hvis de trodde det var mulig. Men store, rike nasjoner kan ikke tenke seg å være uten forsvar. De frykter aggresjon og angrep fra nasjonene som misunner dem og vil ha det samme som de har.

Det er to måter å eliminere denne trusselen på.

1. Fordel all verdens rikdom og ressurser likt på alle verdens folk, slik at ingen ønsker seg eller trenger noe som andre har, da kan alle leve i verdighet og frigjøre seg fra frykten.

2. Skap et system som avskaffer forskjellene, og dermed eliminerer behovet for krig — og mulighetene for krig.

Dette vil verdens folk sannsynligvis aldri gå med på. Det har de allerede gjort.

Har de det?

Ja. Akkurat nå foregår et stort eksperiment som nettopp forsøker å skape en slik politisk orden. Det eksperimentet heter Amerikas Forente Stater.

Som du nettopp sa mislyktes totalt.

Det er riktig. Det er langt igjen til det kan kalles vellykket. (Som jeg tidligere har lovet, vil jeg ta for meg dette og holdningene som hindrer gjennomføringen, senere.) Likevel er dette det beste forsøket som er i gang.

Det er som Winston Churchill sa: «Demokrati er det verste systemet, bortsett fra alle de andre.»

Deres nasjon var den første som organiserte seg i en sammenslutning av frie stater, og lyktes i å forene dem i en gruppe hvor hver og en er underlagt en sentral myndighet.

Den gangen det ble gjort, var det ingen av statene som ønsket dette. De kjempet innbitt imot noe de trodde ville frata dem deres individuelle suverenitet. De var overbevist om at en slik union ikke ville tjene enkeltstatens interesser.

Det kan være illustrerende å sette seg inn i hva som skjedde i de enkelte statene den gangen.

De sto sammen i en løs sammenslutning,

men det fantes ikke noen virkelig USA-regjering, og de hadde derfor ikke noen makt til å gjennomføre Articles of Confederation som statene hadde samtykket i.

Hver stat førte sin egen utenrikspolitikk, flere av dem gjorde egne handelsavtaler og andre avtaler med Frankrike, Spania, England og andre land. Statene handlet også med hverandre, og selv om konføderasjonens artikler forbød det, påla noen stater avgifter på handel mellom statene, på samme måte som de gjorde for oversjøiske varer! Handelsmenn hadde ikke noe annet valg enn å betale i havnen, hvis de ville kjøpe eller selge varer, fordi det ikke fantes noen sentral myndighet. Likevel var det undertegnet en avtale som forbød slike skatter.

De enkelte statene kriget med hverandre. Hver stat så på sitt forsvar som en stående hær. Ni stater hadde forsvarsflåte, og mottoet «Ikke prøv deg på meg», gjaldt alle statene i konføderasjonen.

Over halvparten av disse statene trykket sine egne pengesedler. (Skjønt konføderasjonen hadde bestemt at det var ulovlig!)

I korthet, de opprinnelige statene oppførte seg like uavhengig som dagens selvstendige nasjoner, til tross for at de hadde undertegnet konføderasjonens artikler.

Selv om de kunne se at avtalene føderasjonen bygget på, ikke ble fulgt (slik som garantien som ga Kongressen alene myndighet til å trykke penger), motarbeidet de trassig forsøket på å danne, og underkaste seg, en sentral myndighet som kunne tvinge avtalene igjennom og få satt dem ut i livet.

Men akkurat i rett tid begynte noen progressive ledere å handle. De overbeviste de ansvarlige om at det var mye mer å vinne enn å tape på en slik føderasjon.

Handelsmenn kunne spare penger og øke profitten, fordi enkeltstatene ikke lenger kunne avgiftsbelegge hverandres varer.

Lokale regjeringer ville spare penger og få mer å bruke på velferd og tjenester som virkelig var til gagn for folk, fordi ressursene nå ikke lenger ble brukt på å forsvare statene mot hverandre.

Folk ville få større sikkerhet og trygghet — større velstand også hvis man samarbeidet fremfor å motarbeide hverandre.

Uten å miste noe av sin uavhengighet, kunne hver stat bli enda sterkere.

Og det var selvfølgelig akkurat det som skjedde.

Det samme kunne i dag gjøres med verdens 160 nasjonale stater hvis de ville gå sammen i en føderasjon. Det kunne bety slutt på all krig.

Hvordan det? Det vil fortsatt oppstå uenigheter.

Så lenge mennesket er opptatt av materielle ting, er det sant. Det finnes en metode til virkelig å få slutt på krig — og alle opplevelser som gjelder uro og mangel på fred — men det er en åndelig løsning. Det vi her har drøftet, er en kosmopolitisk

løsning.

Løsningen er faktisk en kombinasjon av disse to. Åndelig sannhet må etterleves i det praktiske liv for å forandre hver dags erfaringer.

Før denne forandringen skjer, vil det fortsatt være uenighet. Du har helt rett. Likevel behøver det ikke være krig. Det behøver ikke være drap.

Krigger California og Oregon om retten til vann? Eller Maryland og Virginia om retten til fiske? Er det krig mellom Wisconsin og Illinois, Ohio og Massachusetts?

Nei.

Hvorfor ikke? Har det ikke vært mange diskusjoner og uenigheter mellom dem?

Opp igjennom årene, ja, det vil jeg tro.

Vær du sikker på det. Men disse individuelle statene har frivillig gått med på — det var enkelt, frivillig gått med på — å rette seg etter bestemte lover og rette seg etter visse kompromissløsninger i saker som angår dem. Samtidig har de opprettholdt retten til å vedta separate lover for interne saker.

Og når det oppstår diskusjoner mellom statene som en følge av forskjellige tolkninger av føderale lover, eller at noen har brutt loven, kommer saken for retten ... som enkeltstatene selv har gitt myndighet til å finne løsning på problemet.

Og hvis dagens lovgivning ikke dekker, eller finner presedens som gir en tilfredsstillende løsning på saken gjennom rettsvesenet, har statene representanter i den sentrale regjeringen. De kan foreslå og vedta nye lover som kan gi en tilfredsstillende løsning — eller i det minste, en fornuftig kompromissløsning.

Slik virker føderasjonen. Et lovsystem, et rettssystem, godkjent av dere alle for å tolke loven, og et rettssystem —forsterket av væpnet makt, hvis det er nødvendig for å gjennomføre kjennelsene i rettssalene.

Det kan sies at alle er enige om at systemet trenger forbedring, men denne politiske sammenlutningen har virket i mer enn 200 år!

Det er ingen grunn til at ikke den samme oppskriften vil kunne gjelde verdens nasjonale stater også!

Det er jo så enkelt, hvorfor er det ikke blitt forsøkt?

Det har vært forsøkt. Folkeforbundet var et tidlig forsøk. De forente nasjoner er det siste.

Likevel gikk det galt med det første, og det andre har bare et minimum av innflytelse fordi — akkurat som de 13 første amerikanske statenes føderasjon — medlemslandene (særlig de mektigste) er redd for at de har mer å tape enn å vinne på medlemskap i forbundet.

Det er fordi «maktmennesker» er mer opptatt av å klamre seg til makten enn å forbedre alle folks livskvalitet. «De som har» vet at en slik Verdens-

føderasjon uunngåelig vil være mer opptatt av «de som ikke har» — og «de som har» tror at det går på deres bekostning ... og de har ikke tenkt å gi ved dørene.

Men er ikke denne frykten lett å forstå? Er det urimelig å kjempe for det man har slitt for?

For det første, det er ikke nødvendigvis sant at noen må gi avkall på sin rikdom, for at de suite og tørste og hjemløse skal få mer.

Som jeg tidligere har sagt, dere trenger bare omdisponere de 1.000 000 000 000 dollar pr. år som brukes på forsvarsbudsjetter, til humanitære formål. Dermed er problemet løst uten at det er brukt en eneste tilleggsbevilgning, eller at det er flyttet penger fra de rike til de trengende.

(Selvfølgelig kan dette møtes med motargumentet at de store internasjonale konsernene som profiterer på krigsindustri, blir «taperne» — på samme måte som de ansatte og alle de andre som tjener penger innenfor verdenskonfliktens nivå av bevissthet. Men kanskje deres inntektskilde er feil. Hvis noen er avhengig av ufred i verden for å overleve, kan kanskje denne avhengigheten forklare hvorfor verden kjemper så hardt imot ethvert forsøk på å skape varig fred.)

Når det gjelder den andre delen av spørsmålet ditt, ønsket om å holde på det man har kjempet for å oppnå, enten det er som nasjon eller individ, er det ikke urimelig, sett fra nivåer av bevissthet i andre verdener.

Unnskyld?

Hvis du anser at den største lykken bare er erfaringer du henter fra omverdenen — det er den fysiske verden omkring deg — kommer du aldri til å gi fra deg et støvfnugg av det du har samlet for å bli lykkelig. Det gjelder både for enkeltpersoner og nasjoner.

Og så lenge «de som ikke har» ser at deres ulykke er knyttet til mangel på materielle goder, vil de også være fanget i fellen. De vil hele tiden ønske seg det samme som dere andre har, og dere vil hele tiden nekte å dele.

Derfor sa jeg tidligere at det finnes virkelig én måte å bli kvitt krig på — og all erfaring med uro og mangel på fred. Men det er en åndelig løsning.

Til syvende og sist er alle kosmopolitiske problemer lik personlige problemer: De bunner i åndelige problemer.

Hele livet er åndelig, og derfor er alle livets problemer åndelig betinget — og har åndelige løsninger.

Det blir kriger på Jorden fordi noen har det som andre ønsker seg. Dette er det som får noen til å gjøre noe som andre ikke vil at de skal gjøre.

Alle konflikter skyldes uoppfylte ønsker.

Det eneste som kan bevare freden i verden, er en indre fred.

La hver og en finne indre fred. Når du finner indre fred, vet du også hva du kan greie deg uten.

Det betyr rett og slett at du ikke lenger trenger ting fra den ytre verden. Det er en stor frihet «ikke å trenge». Først og fremst frir det deg fra frykt: nemlig frykten for at det er noe du ikke kan få; frykten for at det er noe du har som du kan miste; og frykt for at du ikke blir lykkelig uten en bestemt ting.

For det andre, frigjør du deg fra vrede når du «ikke trenger». Vrede er uttrykt frykt. Når du ikke har noe å frykte, har du ingen grunn til å være sint.

Du blir ikke sint når du ikke får noe du ønsker deg, fordi det du hadde lyst på var bare et ønske, ikke et behov. Derfor frykter du ikke at du ikke kan få det. Dermed ingen vrede.

Du blir ikke sint når du ser andre gjøre noe du ikke vil at de skal gjøre, for du trenger ikke at de gjør eller lar være å gjøre noe bestemt. Dermed ingen vrede.

Du blir ikke sint når noen er uvennlig, for du trenger ikke oppleve at de er vennlige. Du blir ikke sint når noen er avvisende, for du trenger ikke deres kjærlighet. Du blir ikke sint når noen er grusom, eller sårer deg, eller forsøker å ødelegge deg, for du trenger ikke at de oppfører seg annerledes. Og du er trygg på at du ikke kan bli såret.

Du blir ikke engang sint hvis noen skulle forsøke å ta ditt liv, for du frykter ikke døden.

Når frykten tas fra deg, kan alt annet tas fra deg, uten at du blir sint.

Du vet innerst inne, intuitivt, at alt du har skapt, kan skapes igjen, eller — kanskje viktigere — det spiller ingen rolle.

Når du finner indre fred, vil verken fravær eller nærvær av andre, sted eller ting, betingelser, omstendigheter eller situasjoner være det som skaper din sinnstilstand, eller være årsaken til hvordan du opplever å være til.

Dette betyr ikke at du avviser alt som gjelder kroppen. Langt derifra. Din opplevelse av fullt og helt å være til stede i kroppen og gledene ved det, vil bli bedre enn du noen gang før har opplevd.

Men ditt engasjement i fysiske ting vil være frivillig, ikke tvunget. Du vil oppleve fysiske gleder fordi du velger det, ikke fordi du må gjøre det for å bli lykkelig eller dempe trist-het.

Denne enkle forandring — å søke og finne indre fred — kunne få en slutt på alle krigei utrydte konflikter, forhindre urettferdighet og bringe verden til en evigvarende fred, hvis alle gikk inn for det.

Det er verken nødvendig eller mulig å bruke noen annen oppskrift. Verdensfred er personlig betinget!

Det som trengs, er ikke en forandring i forholdene, men en bevissthetsforandring.

Men hvordan kan den som sulter, finne indre fred? Den som tørster, være i ørkenen? Den som er våt og kald, være uten husly? Eller den som har

mistet sine kjære uten grunn, la være å være sinte?

Du snakker i poetiske vendinger, men er poesi praktisk? Kan poesi fortelle noe til den moren i Etiopia, som ser sitt utsultede barn dø av mangel på en brødskeiv? Eller mannen i Latin-Amerika som får en kule gjennom kroppen, fordi han forsøkte å forsvare landsbyen sin? Og hva sier poesien til kvinnen i Brooklyn, som er blitt voldtatt av en gjeng åtte ganger? Eller til familien på seks i Irland som utryddes av en terroristbombe, plantet i kirken tidlig en søndag morgen?

Dette er vondt å høre, men jeg sier deg dette: Det er en mening med alt. Streb etter å se meningen. Det er den bevissthetsforandringen jeg snakker om.

Slipp taket i behovene. ønsk alt. Velg det som dukker opp.

Kjenn på følelsene dine. Gråt når du må. Le når du må. Sett pris på din sannhet. Likevel skal du fortsette å være, og du skal vite at jeg er Gud, når du har vært igjennom alle følelsene dine.

Med andre ord, se herligheten i prosessen selv midt i den største tragedie. Selv når du dør av en kule gjennom brystet, selv når du utsettes for en massevoldtekt.

Dette kan virke umulig å gjennomføre. Likevel kan du greie det når du nærmer deg Guds bevissthetsnivå.

Du må selvfølgelig ikke gjøre det. Det avhenger av hvordan du ønsker å oppleve øyeblikket.

I øyeblikket av en stor tragedie, er utfordringen alltid å stanse hjernen for å la seg bevege i det innerste dypet av sjelen.

Dette gjør du automatisk når du ikke har noen kontroll over den.

Har du noen gang snakket med en som har kjørt utfor en bro? Eller stått ansikt til ansikt med en pistoldesperado? Eller nesten druknet? De vil ofte fortelle at tiden nesten sto stille, at de ble overveldet av en stor ro, at de ikke var redde i det hele tatt.

«Frykt ikke, for jeg er med dere.» Det er hva poesien har å si den som står overfor en tragedie. Når det er mørkt, vil jeg lyse for deg. I ditt svarteste øyeblikk vil jeg trøste deg. Gjennom dine største prøvelser vil jeg være din styrke. Derfor skal dere tro! For jeg er hyrden; du skal ikke ville. Jeg gjør så du kan legge deg i den grønne eng; jeg skal lede deg til bekken for å drikke.

Jeg skal gjenskape din sjel, og lede deg på rett vei i mitt navn.

Og se, selv om du går i dødsskyggenes dal, skal du ikke frykte. For jeg er med deg. Min hyrdestav og mitt kors vil trøste deg.

Jeg dekker et bord til deg foran dine fiender. Jeg skal salve ditt hode med olje. Ditt beger vil renne over.

Godhet og nåde vil følge deg til dine dagers

ende, og du skal hvile i mitt hus — og i mitt hjerte — i all evighet. (169)

12

Det var vakkert. Det du sa akkurat nå, var vakkert. Jeg skulle ønske at verden kunne få vite det. Jeg skulle ønske at verden ville forstå det, kunne tro.

Denne boken vil hjelpe. Du må spille din rolle, du må gjøre din del for å bygge opp en kollektiv bevissthet. Alle må gjøre sitt.

Ja. Kan vi forandre tema nå? Jeg tror det er viktig at vi snakker om holdninger dette haget etter materielle goder — som du for litt siden sa du ville komme tilbake til.

Holdningene jeg viser til, er veldig vanlige. Dette med å si at de fattige får nok. Dette med at vi må slutte med å flå de rike med beskatning. På den måten straffer vi dem egentlig for at de arbeider hardt og «gjør det bra» — for å gi enda mer til de fattige.

Disse menneskene tror først og fremst at de fattige er fattige fordi de ønsker å ha det slik. Mange forsøker ikke engang å komme seg på fote. De vil heller snylte på myndighetene fremfor å ta ansvar for seg selv.

Det er mange som tror at en fordeling av godene — å dele — er et sosialistisk onde. De siterer Det kommunistiske manifest: «at alle gir etter evne til alle etter behov» — som et bevis på den sataniske opprinnelse til teorien om å sikre et minimum av menneskelig verdighet til alle ved felles innsats.

Disse menneskene tror at «hver mann sørger for seg». Hvis noen sier at det er en kald og hjerteløs filosofi, vrir de på det med å si at alle har i utgangspunktet like sjanser. De hevder at ingen utsettes for varig lidelse. Hvis de kunne greie det, kan alle greie det. Og den som ikke gjør det, får selv ta skylden.

Føler du at det er en arrogant holdning som baserer seg på utakknemlighet?

Ja, men hva føler du?

Jeg dømmer ikke i denne saken. Det er bare en idé. Det er bare ett spørsmål som er relevant i forhold til denne eller hvilken som helst annen teori. Er det formålstjenlig for dere å holde på den? Ut fra begrepet om hvem dere er, og hvem dere søker å være, er dere tjent med den tanken?

Når du ser på verden, er det spørsmålet folk må stille seg. Er dere tjent med å holde på denne tanken?

Jeg sier dette: Det finnes mennesker — faktisk hele grupper av mennesker — som blir født til det du kaller lidelse. Dette er en kjensgjerning.

Det er også sant at på et høyt metafysisk nivå finnes det ingen «lidende», for hver enkelt sjel skaper selv akkurat det folket, de hendelsene og situa-

sjonene den trenger for å oppnå det den ønsker.

Du velger alt. Dine foreldre. Ditt fedreland. Alle omstendighetene rundt gjenfødselen.

På samme måte fortsetter du hele tiden gjennom livet å velge og skape de mennesker, hendelser og omstendigheter som trengs for å gi deg de nødvendige, riktige og fullkomne sjansene som du nå ønsker for å kjenne deg selv som ditt sanne jeg.

Med andre ord er det ikke noen som «lider», under forutsetning at sjelen ønsker å oppleve noe. Det kan for eksempel hende at en sjel ønsker å arbeide med en handikappet kropp, eller i et undertrykket samfunn eller under veldige politiske eller økonomiske restriksjoner for å skape de omstendigheter som må til for å utvikle seg videre og oppnå det den har satt seg fore.

Derfor ser vi at mennesker blir utsatt for «lidelser» i fysisk betydning, men at disse faktisk er de riktige og perfekte omstendighetene meta fysisk sett.

Hva betyr det for oss rent praktisk? Burde vi tilby de «lidende» hjelp, eller ganske enkelt se det slik at de faktisk er der de ønsker å være og la dem få «jobbe med sin egen karma»?

Det er et svært godt og viktig spørsmål.

Husk først og fremst at alt du tenker, sier og gjør er et speilbilde av hva du har bestemt om deg selv; en bekreftelse på hvem du er; et ledd i skapelsen av hvem du har bestemt at du vil være. Jeg kommer hele tiden tilbake til det, for det er det eneste du er her for å gjøre; det er din oppgave. Det er ikke noe annet som skjer, sjelen har ikke noe annet på dagsordenen. Du søker etter å være og erfare hvem du virkelig er

— og å skape det. Du skaper et nytt jeg hvert eneste øyeblikk av nået.

I den sammenhengen blir det første spørsmålet du må stille deg når du møter en tilsynelatende lidende person, dette: Hvem er jeg og hvem har jeg valgt å være i forhold til dette?

Med andre ord, blir det første spørsmålet når du stilles overfor en annen i en hvilken som helst situasjon: Hva vil jeg her?

Hørte du det? Det første spørsmålet må alltid være: Hva vil jeg her? — ikke: Hva vil den andre personen her?

Dette er det mest fascinerende syn på mellommenneskelige forhold jeg noen gang har hørt. Det står i motsetning til alt jeg har lært.

Jeg vet det. Men grunnen til at forholdene mennesker imellom er så dårlig, er at dere alltid forsøker å finne ut hva den andre personen ønsker og hva andre mennesker vil — i stedet for å finne ut hva du i sannhet vil. Så må du bestemme deg for om du vil gi dem det. Og slik bestemmer du det: Du bestemmer ved å spørre deg selv hva du ønsker deg av dem.

Hvis du tror det ikke er noe du ønsker av dem, forsvinner den første grunnen for å gi dem

det de vil, og det skjer veldig sjelden. På den annen side, hvis du ser at de har noe du vil ha eller kan tenke deg å få, kobler selvoppholdelsesinstinktet ditt seg inn, og du prøver å gi dem det de ønsker.

Så angrer du — særlig hvis den andre personen til syvende og sist ikke gir deg det du ønsker.

I dette spillet hvor jeg forhandler med deg er det en hårfin balanse. Hvis du møter mine behov, skal jeg møte dine.

Likevel er det slik at formålet med alle mellommenneskelige forbindelser — forbindelser mellom nasjoner, så vel som mellom enkeltindivider — ikke har noe med dette å gjøre. Formålet med ditt hellige forhold til alle andre personer, steder eller ting, er ikke å finne ut hva de vil eller trenger, men hva du trenger eller ønsker nå for å vokse så du kan bli den du ønsker å være.

Derfor skapte jeg forhold til andre ting. Hadde det ikke vært for det, kunne dere ha fortsatt å leve i vakuum, formålsløst, i det evige altet dere kom fra.

Men i altet er dere bare, og kan ikke erfare gjenfødelse som noe spesielt, fordi i altet er det ikke noe som du ikke er.

Derfor fant jeg en måte hvor dere kunne gjenfødtes og vite hvem dere er gjennom erfaringer. Jeg gjorde dette ved å utstyre dere med:

1. Relativitet — et system hvor dere kunne eksistere som en ting i forhold til noe annet.
2. Glemsel — en prosess som gjør at dere villig gir etter for fullstendig hukommelsestap, dermed kan dere ikke vite at relativiteten bare er et knep og at dere er alt det som er.
3. Bevissthet — en tilstand av tilværelse der du vokser til du fullt og helt har våknet opp. Så blir du en sann og levende Gud, som skaper og opplever din egen virkelighet, utvider og utforsker din egen virkelighet, forandrer og gjenskaper denne virkeligheten, mens du strekker bevisstheten din mot nye grenser — eller skal vi si mot det grenseløse.

I dette paradigmet er bevissthet alt.

Bevissthet — den som dere i sannhet kjenner — er grunnlaget for all sannhet og dermed også for all åndelig sannhet.

Men hva er poenget med alt dette? Først får du oss til å glemme hvem vi er, så vi kan huske hvem vi er?

Ikke riktig. Så dere kan skape hvem dere er og hvem dere ønsker å være.

Dette er Guds handling som Gud. Det er jeg som er jeg — gjennom dere!

Det er meningen med alt liv.

Gjennom dere erfarer jeg hvem jeg er og hva jeg er.

Uten dere kunne jeg vite det, men ikke erfare

det.

Å vite og erfare er to forskjellige ting. Jeg velger å erfare hver gang.

Det gjør jeg virkelig. Gjennom dere.

Nå er vi visst kommet bort fra det opprinnelige spørsmålet.

Ja, det er vanskelig å få Gud til å holde seg til ett tema. Jeg er på en måte allsidig.

La meg prøve å nøste opp tråden.

Å, ja, hva kan vi gjøre for dem som lider. Først må du bestemme hvem og hva du er i forhold til dem.

Hvis du bestemmer deg for å erfare hvordan det er å være redningsmann, å være hjelper, kjærlig og medlidende og omsorgsfull, må du deretter bestemme deg for hvordan du best kan være alt dette.

Og merk deg at din evne til å være alt dette har ingenting å gjøre med hva andre er eller gjør.

Noen ganger viser man størst kjærlighet og yter mest hjelp ved å la dem være, eller ved å gi dem styrke til å greie seg selv.

Det er som en fest. Livet er et koldtbord, og du kan vise dem hvordan de kan forsyne seg selv.

Husk at den største hjelpen du kan gi noen, er å vekke vedkommende og minne dem på hvem de virkelig er. Det finnes mange måter å gjøre dette på. Noen ganger med litt hjelp, et dytt, et hint ... og noen ganger kreves en beslutning som lar dem kjøre sitt eget løp, følge sin sti uten innblanding eller diskusjon fra deg. (Alle som er foreldre, kjenner dette valget og lider daglig under det.)

Det du har muligheten til å gjøre for de mindre privilegerte, er å vekke dem. Med det menes å gi dem en ny bevissthet om seg selv.

Også du må få en ny bevissthet om dem, for hvis du ser på dem som lidende, vil de også gjøre det.

Jesu største gave var at han så alle slik de i sannhet var. Han aksepterte ikke hva noen utga seg for; han nektet å tro det andre trodde om seg selv. Han hadde alltid en høyere idé, og han åpnet alltid for at andre skulle ta del i den.

Likevel respekterte han hvor andre valgte å være. Han forlangte ikke at noen skulle akseptere den høyere ideen, han bare la den frem, som en invitasjon.

Han kunne vise medlidenhet også — og hvis andre valgte å se seg selv som vesener som trengte hjelp, avviste han dem ikke som mindreverdig, men lot dem få elske sin virkelighet

— og hjalp dem i kjærlighet til å leve ut sine valg.

For Jesus visste at en av de raskeste veier til hvem du er, var veien gjennom hvem du ikke er.

Han kalte ikke dette en feil vei og fordømte

den for det. Han så også på denne som «fullkommen» — og hjalp således alle til å være akkurat den de ønsket å være.

Derfor var det slik at alle som ba Jesus om hjelp fikk det.

Han avviste ingen — men var alltid nøye med å passe på at den hjelpen han ga, støttet vedkommendes ærlige og oppriktige ønske.

Hvis andre oppriktig søkte etter innsikt, ærlig ga uttrykk for at de var rede til å gå over til neste nivå, ga Jesus dem styrke, mot og visdom så de kunne gjøre det. Han sto frem som et eksempel — og var det med rette — og oppmuntret folk til å ha tro på ham, om ikke annet. Han ville ikke føre dem på avveie sa han.

Mange trodde på ham — og fremdeles hjelper han dem som kaller på hans navn. For hans sjel er utvalgt til å vekke opp dem som søker å nå full erkjennelse og leve fullt gjennom meg.

Likevel viste Kristus nåde for den som ikke gjorde det. Derfor avviste han selvtilfredshet og dømte ikke, aldri, liksom sin Far i himmelen.

Jesu tanke om den fullkomne kjærlighet var å love at alle fikk akkurat den hjelpen de ønsket, etter at han hadde fortalt dem hva slags hjelp de kunne få.

Han avslo aldri å hjelpe noen, og det var utenkelig at han ville finne på å si, «som du reder, ligger du».

Jesus visste at hvis han ga folk den hjelpen de ba om, fremfor den hjelpen han ønsket å gi, satte han dem i stand til å nå et nivå der de var forberedt på å komme videre.

Det er alle store mestres metode. Både de som har vært på jorden i fortiden, og de som er på den nå.

Nå er jeg forvirret. Når er det demoraliserende å tilby hjelp? Når virker det mot sin hensikt fremfor å føre til økt vekst?

Når hjelpen gis slik at den skaper varig avhengighet, fremfor snarlig uavhengighet. Når du i medlidenhetens navn, tillater andre å bli avhengig av deg, fremfor seg selv.

Det er ikke medfølelse, det er tvang. Du har makt til å tvinge. For den slags hjelp er virkelig maktberusende. Disse forskjellene kan være ørsmå, og noen ganger vet du ikke engang selv at du utøver makt. Du tror virkelig du gjør ditt beste for å hjelpe en annen ... men pass på så det ikke blir din egen selvgodhet du søker etter. For i samme grad som du tillater en annen å være avhengig av deg, i den grad lar de deg være mektig. Og det får deg selvfølgelig til å føle deg verdt noe.

Likevel er den slags hjelp et afrodisiakum som forfører de svake.

Målet er å hjelpe de svake til å bli sterke, ikke å la de svake bli svakere.

Dette er problemet med mange regjeringers velferdspolitik, for de gjør ofte det siste i stedet

for det første. En regi erings handlingsprogram kan bli en sovepute. Innholdet kan like så godt være en rettferdiggjøring av deres egen eksistens, som en hjelp for dem det er ment å hjelpe.

Hvis det var grenser for hvor mye hjelp en regjering kan gi, ville folk motta hjelp når de virkelig trengte det, men uten å bli avhengig av hjelp og å erstatte den med viljen til å stole på seg selv.

En regjering forstår at hjelp er makt. Det er grunnen til at en regjering tilbyr så mye hjelp som mulig til så mange som mulig — for jo flere regjeringen hjelpei~ desto flere hjelper regjeringen.

Den som regjeringen støtter, støtter regjeringen.

Da vil det ikke bli noen gjenskapning av verdier. Det kommunistiske manifest er satanisk.

Det finnes selvfølgelig ingen Satan, men jeg forstår hvor du vil.

Ideen bak slagordet som sier at «de som har, skal gi etter evne til dem som trenger det», er ikke ondt, det er vakkert. Det rett og slett å si på en annen måte at du skal bry deg om din neste. Det er metodene som brukes for å gjennomføre denne vakre tanken, som kan bli onde.

Å dele må bli en livsstil. Det bør gjøres frivillig, ikke under tvang.

Men — så kommer vi tilbake til det — på sitt beste er en regjering folket, og dets handlingsprogram er rett og slett mekanismer i en «livsstil» som folket bruker for å dele med hverandre. Og det vil jeg si, at det har folket kollektivt gjennom sitt politiske system valgt å gjøre, fordi de har sett, og historien har vist dem, at den som hai~ ikke deler med den som trenger.

Den russiske bonden kunne ha ventet til helvete frøs til is uten at adelen hadde delt noe av sin formue med ham. Likevel økte denne formuen stadig på grunn av bondens harde arbeid. Bøndene fikk akkurat såvidt til å overleve, så de kunne fortsette å opparbeide land — slik at baronens marker kunne gi større rikdommer. Snakk om avhengighetsskapende forhold! Dette var «jeg hjelper deg bare hvis du hjelper meg», satt i system på en så umoralsk og utbytende måte at en regjering aldri ville tort å innføre det.

Det var denne urettferdigheten de russiske bønder gjorde opprør mot. Tanken på å skaffe seg en regjering som fulgte parolen frihet, likhet og broderskap, hadde sitt utløp i folkets raseri over dem som frivillig ikke ville gi til de trengende.

Det var Marie Antoinette som satt i sitt gullbadekar på en juvelbesatt pidestall, og hørte nød-rope fra de sultende massene gjennom vinduet, som sa: «La dem få en kake!»

Dette er hoidningene som de undertrykte har gjort opprør mot. Dette er forhold som fører til revolusjon og skaper diktaturer, mens regimer som ikke gjør noe når de rike utnytter de fattige, er undertrykkere.

Spør bøndene i Mexico i dag. De sies at 20

eller 30 familier i den rike og mektige eliten, faktisk styrer Mexico (fordi de eier landet!), mens 20 eller 30 millioner lever i ytterste nød. Derfor gikk bønderne til opprør i 1993—94, de forsøkte å tvinge elitens regjering til å innse at den hadde plikt til å hjelpe massene med i det minste et eksistensminimum. Dette er forskjellen på et regime som representerer samfunnseliten og regimer som representeres «av folket, for folket, ved folket»

Blir ikke folkeregimer skapt av rasende mennesker i skuffelse over den grunnleggende egoismen i den menneskelige natur? Blir ikke handlingsprogrammer laget som et redskap for menneskers manglende vilje til å sørge for seg selv?

Er ikke dette opprinnelsen til rettferdige lover om rett til å bo, forbud mot barnearbeidskraft og hjelpetiltak for enslige mødre?

Er ikke helse- og sosialdepartementets innføring av Folketrygd et tiltak som skulle sørge for pensjonister, fordi deres egne familier ikke kunne eller ville det?

Hvordan kan vi rettferdiggjøre vår aversjon mot regjerings-kontroll, så lenge vi ikke vil gjøre alt vi ikke må, hvis det ikke er noen kontroll?

Det ble sagt at gruvearbeidere jobbet under forferdelige forhold før myndighetene bestemte at de rike gruveeierne skulle rydde opp i forholdene. Hvorfor kunne ikke gruveeierne ha ordnet opp selv? Fordi det ville ha tatt av pro fitten! Og de rike brydde seg ikke om hvor mange av de fattige som døde i usikrede gruver. De ville bare holde inntektene flytende — og økende.

Industrien betalte slavelønn til arbeiderne, før myndighetene måtte innføre minstelønn. Folk som liker å falle tilbake til «gode, gamle dager», svarer til det: «Ja, hva så»? De sørget for jobber, ikke sant? Hvem tok sjanser? Arbeideren? Nei! Investoren, eieren tar alle sjanser! Så han skal ha den største fortjenesten!»

Alle som synes at arbeideren som utfører det arbeid eieren er avhengig av, skal behandles med respekt, blir kalt kommunist.

Alle som synes at et menneske ikke skal nektes husly fordi han har en annen hudfarge, kalles sosialist.

Alle som synes kvinner skal ha lik rett til arbeid og forfremmelse selv om hun er av galt kjønn, blir kalt radikal feminist.

Og når regjeringer gjennom sine folkevalgte representanter, forsøker å løse disse problemene som samfunnets makttopper selv nekter å løse, blir de kalt undertrykkere! (Aldri av dem som får hjelp. Bare av dem som nekter å sørge for hjelp til selvhjelp.)

Det er ingen steder dette er mer tydelig enn i det amerikanske helsevesenet. I 1992 bestemte Amerikas president og hans kone at det både var urettferdig og uverdigg at millioner av amerikanere ikke hadde tilgang til forebyggende helsetiltak. Dette utsagnet startet en helsedebatt som rettet søkelyset mot både leger og forsikringsindustrien.

Det egentlige spørsmålet er ikke hvem som

la frem de beste forslagene: om det var den politiske administrasjonen eller privatindustrien. Det egentlige spørsmålet er: Hvorfor la ikke industrien frem sitt eget forslag for lenge siden?

Jeg skal si deg hvorfor. Fordi den ikke måtte. Ingen klaget. Og industrien ble drevet av profitt.

Profitt, profitt, pro fitt.

Poenget mitt er derfor: Vi kan klage og syte og hyle så mye vi vil, men den nakne sannhet er at regjeringen sørger for løsninger der den private sektor ikke vil.

Vi kan også påstå at regjeringen gjør det den gjør mot folkets vilje, men så lenge folket velger en regjering — slik som de gjør i stor grad i USA — vil regjeringen fortsatt fremme og gjennomføre beslutninger om velferdstiltak fordi majoriteten av folket ikke er rike og mektige, og derfor vedtar gjennom lovgivning det samfunnet ikke frivillig vil gi dem.

Bare i land der majoriteten av regjeringsmedlemmene ikke er folkevalgte, gjør myndighetene lite eller ingenting med ulikheter.

Da blir problemet: Hvor mye styring er for mye styring? Og hvor mye er for lite? Hvor og hvordan finner vi balanse?

Jøye meg! Jeg har aldri hørt deg slik før! Det er det lengste innlegget du har hatt siden vi begynte samtale i disse to bøkene.

Det var du som sa at vi skulle ta for oss noen av de største globale problemene som menneskeheten står overfor. Jeg tror jeg har presentert et svært et nå.

På en utmerket måte, ja. Alle, fra Toynbee som kjempet for velferdstiltak under den industrielle revolusjon, og Thomas Jefferson til Karl Marx har gjennom hundrevis av år forsøkt å løse det.

Ja, men hva er din løsning.

Vi er nødt til å bevege oss bakover i tid her. Vi må pløye gammel grunn først.

Kom igjen. Jeg trenger kanskje å høre det to ganger.

Da begynner vi med det faktum at jeg har ingen «løsning». Og det er fordi jeg ikke kan se noe av dette som problematisk. Det er bare hva det er, og jeg har ikke noen alternativ løsning. Jeg beskriver bare det jeg ser. Det alle tydelig kan se.

Nei vel, du har ingen løsning, og du har ingen alternativer. Har du noen observasjoner å komme med?

Jeg ser at verden ennå ikke har greid å finne frem til et styringssystem som kan gi en gjennomført løsning — skjønt regjeringen i USA er vel den som har kommet lengst i så måte.

Problemet er at godhet og rettferdighet er moralske egenskaper — ikke politiske.

Styring er et humant forsøk på å fordele godhet og sikre rettferdighet. Likevel er det bare ett

sted hvor godhet oppstår, og det er i menneskets hjertes. Det er bare ett sted hvor rettferdighet kan praktiseres, og det er i menneskets hjerner. Det er bare ett sted der kjærlighet i sannhet kan oppleves, og det er i menneskets sjel. Fordi menneskets sjel er kjærlighet.

Du kan ikke lovfeste moral. Du kan ikke vedta en lov som sier, «elsk hverandre».

Nå beveger vi oss i en sirkel, for alt dette er sagt før. Likevel er problemstillingen god, så bare fortsett å hamre løs på den. Selv om vi dekker de samme problemene to eller tre ganger, er det helt i orden. Nå skal vi prøve å komme til bunns i det; se hvordan du ønsker å fremstille det nå.

Ja, da vil jeg rett og slett stille samme spørsmål som jeg gjorde tidligere. Er ikke alle lover bare et forsøk på å systematisere moralske regler? Er ikke lovgivning ganske enkelt fellesskapets normer for hva som er «riktig» og «galt»?

Jo. Og så er det nødvendig med enkelte andre lover regler og påbud i menneskenes primitive samfunn. (I ikke-primitive samfunn er det unødvendig med slike lover, skjønner du. Alle skapninger regulerer seg selv.) I deres samfunn blir (181) dere til stadighet konfrontert med en del svært trivielle problemer. Skal du stoppe på gatehjørnet før du fortsetter? Skal du kjøpe og selge etter visse regler? Skal det være restriksjoner på hvordan dere oppfører dere mot hverandre?

Men ærlig talt, selv disse grunnleggende byene — forbud mot mord, ødeleggelse, bedrageri, ja til og med å kjøre mot rødt lys, ville ikke være nødvendig hvis alle mennesker alle steder rett og slett fulgte kjærlighetens lover.

Det vil si Guds lov.

Det som trengs er en økende bevissthet, ikke en økende styring.

Mener du at alt ville bli bra hvis vi bare fulgte De ti bud?

Det finnes ikke noe slikt som De ti bud. (Se Bok 1, for en nærmere utdypning av dette.) Guds lov er ingen lov. Dette er noe du ikke kan forstå. Jeg forlanger ingenting.

Det er mange som ikke vil tro på det siste du sa der.

Få dem til å lese Bok 1. Den forklarer dette.

Er dette det du har å foreslå for denne verden? Totalt anarki?

Jeg foreslår ingenting. Jeg merker meg bare hva som virker. Jeg forteller deg bare det som jeg har sett gjennom observasjon. Og nei, jeg har ikke sagt at anarki — fravær av styring, regler, reguleringer eller begrensninger av noe slag — vil fungere. Et slikt system er bare praktisk hos høytstående vesener, og det anser jeg ikke mennesket for å være.

Derfor er det nødvendig med noe styring til dere utvikler dere til det nivået der dere naturlig gjør det som er naturlig riktig.

Det er klokt av dere å la dere styre i mellomtiden. Poengene du hadde for litt siden, er uangripelige. Folk gjør ofte ikke det «rette» når de får bestemme og sette grenser selv.

Det egentlige spørsmål er ikke hvorfor myndighetene innfører så mange lover og regler for folk, men hvorfor må myndighetene gjøre dette?

Svaret har å gjøre med deres delte bevissthet.

Den kjensgjerning at vi ser på hverandre som separate individer.

Ja.

Men hvis vi ikke er separate, er vi en. Betyr ikke det at vi er ansvarlig for hverandre?

Jo.

Men tar ikke det fra oss evnen til å oppnå individuell storhet? Hvis jeg er ansvarlig for alle andre, er Det kommunistiske manifest riktig: «Fra alle etter evne, til alle etter behov.»

Jeg har allerede sagt at dette er en edel tanke. Men alt det edle ved den forsvinner hvis den skal gjennomføres med rå makt. Det var problemet med kommunismen. Ikke ideologien, men det at den ble påtvunget folk.

Det er dem som sier at ideologien måtte tvinges igjennom fordi den går imot menneskets grunnleggende natur.

Der traff du spikeren på hodet. Det som må forandres, er menneskets grunnleggende natur. Det er den det må arbeides med.

For å skape forandring i bevisstheten, slik du sa.

Ja.

Men nå beveger vi oss i sirkler igjen. Kan ikke gruppebevissthet føre til at individer blir umyndiggjort? (183)

La oss se nærmere på det. Hvis alle på jorden fikk dekket sine grunnleggende behov — hvis massene fikk leve i verdighet og slapp å kjempe for å overleve — kunne dette åpne veier som fikk menneskene til å engasjere seg i edlere saker?

Ville individuell storhet virkelig bli undertrykket hvis individet hadde garanti for å overleve?

Må universell verdighet nødvendigvis ofres for å oppnå individuell storhet?

Hva slags ære vinner man på bekostning av andre?

Jeg har sørget for mer enn nok ressurser på jorden til å dekke de nødvendige behov for dere alle. Hvordan kan det da skje at tusener sulter i hjel hver dag? At hundrevis er uten husly? At millioner skriker etter sitt menneskeverd?

Den hjelpen som kan få en slutt på dette, er ikke den hjelpen som pasifiserer.

Hvis de rike sier at de ikke ønsker å hjelpe de sultne og hjemløse fordi de ikke ønsker å pasifisere dem, da hykler de. For ingen er virkelig «rik» hvis de er rike mens andre dør.

Samfunnsutviklingen måles etter hvordan den behandler de minste i samfunnet. Som jeg har sagt tidligere, utfordringen ligger i å finne balansen mellom det å hjelpe folk og å såre dem.

Kan du foreslå noen retningslinjer?

En generell retningslinje kan være: Hvis du tviler, er det bedre å ta feil ut fra medlidenhet.

En test på hvordan du ser om du hjelper eller sårer, kan være: Får ditt medmenneske mer verdighet eller blir det mer ynkelig som et resultat av hjelpen? Har du gjort dem større eller mindre? Mer selvhjulpne eller mindre selvhjulpne?

Det sies at hvis du gir mennesker alt i fanget, blir de mindre villige til å arbeide for seg selv.

Men uansett — hvorfor skal de behøve å arbeide for den minste verdighet? Er det ikke nok til alle? Hvorfor skulle det bety noe «å måtte arbeide for det»?

Er ikke grunnleggende menneskeverd alles rett fra fødselen av? Burde det ikke være det?

Hvis noen ønsker seg mer enn minimumsbehovet — mer mat, større hus, finere klær — er det bare å forsøke å nå de målene. Men burde det være nødvendig å kjempe for å overleve — på en planet som har mer enn nok til alle? Det er det sentrale spørsmål menneskeheten står overfor.

Utfordringen ligger ikke i å gjøre alle like, men å sikre at alle i hvert fall har et minimum så de kan å overleve med verdighet. Og ut fra det kan hver og en velge hvor mye mer de vil ha.

Det er de som påstår at enkelte ikke griper sjansen selv om du legger den i fanget på dem.

De har helt rett. Det reiser et nytt spørsmål: Skylder du dem som ikke griper sjansen, tilbud om en ny, og en ny igjen?

Nei.

Hvis jeg hadde den holdningen ville dere ende i helvete for evig tid alle sammen.

For det sier jeg deg: Medlidenhet ender aldri, kjærlighet opphører ikke, tålmodighet tar aldri slutt i Guds rike. Bare i menneskenes verden er godhet begrenset.

I min verden er godhet uten grenser.

Selv om vi ikke fortjener den.

Dere fortjener den alltid!

Selv om vi kaster godheten din tilbake i ansiktet på deg?

Særlig hvis dere gjør det (Hvis din neste slår deg på kinnet, skal du vende det andre kinnet til.

Hvis din neste ber deg gå en mil med ham, skal du gå to med ham.)

Når dere kaster min godhet tilbake i ansiktet på meg (noe menneskene for øvrig har gjort mot Gud i tusener av år), skjønner jeg at dere rett og slett tar feil. Dere vet ikke hva som er til deres eget beste. Jeg har medlidenhet med dere, for deres feil kommer ikke av ondskap, men uvitenhet.

Men det finnes folk som er onde av natur. Noen mennesker er grunnleggende ondskapsfulle.

Hvem har sagt det?

Jeg har sett det selv.

Da ser du ikke klart. Jeg har sagt deg før: Ingen gjør noe ondt, sett fra sin egen verden.

For å si det på en annen måte, alle gjør så godt de kan ut fra ethvert gitt øyeblikk.

Alles handlinger er alltid avhengig av omstendighetene der og da.

Jeg har sagt før — bevissthet er alt. Hva er du bevisst? Hva vet du?

Men når folk angriper, sårer, ødelegger oss, til og med forsøker å ødelegge oss for å nå sine mål, må jo det være ondt?

Jeg har sagt før: Alle angrep er et rop om hjelp.

Ingen ønsker innerst inne å såre andre. De som gjør det — dine egne myndigheter inkludert — gjør det ut fra den misforståtte idé at det er den eneste måten å få gjennomført sin vilje på.

Jeg har allerede påpekt en bedre løsning i denne boken. Ganske enkelt, ikke ønsk noe. Ha lyster, men ikke behov.

Likevel er dette et høyt nivå for et vanlig menneske; det er der mestrene er.

Men hvorfor ikke arbeide sammen som en verden for å imøtekomme de grunnleggende behov hos alle i kosmopolitisk sammenheng?

Vi gjør det — eller prøver i hvert fall.

Er dette det beste svaret du kan gi etter tuseener av år av menneskets historie?

Faktum er at dere knapt har utviklet dere i det hele tatt. Dere handler fremdeles på det primitive nivået, «hver mann sørger for seg».

Dere utbytter Jorden, plyndrer hennes ressurser, utnytter Jordens folk og utstøter systematisk alle som er uenige i at dere gjør dette og kaller dem radikale.

Alt det dere gjør, gjør dere av egoistiske grunner, fordi dere har utviklet en livsstil som dere ikke kan opprettholde på noen annen måte.

Dere må hugge millioner av mål med trær hvert år, ellers får dere ikke søndagsavisen. Dere må ødelegge det beskyttende ozonlag som om-

gir jorden, ellers får dere ikke hårspray. Dere må forurense elver og vann, så de blir ødelagt for lang tid, bare for at dere skal ha industri som gir dere noe som er større og bedre. Og dere må utnytte de minst privilegerte, de minst utdannede, de minst våkne — ellers kan dere ikke leve på toppen i det menneskelige hierarki i uhørt (og unødvendig) luksus, Og til slutt, dere må benekte at dere gjør alt dette, ellers kan dere ikke leve med dere selv.

Det er ikke plass i deres hjerter til å «leve enkelt, slik at andre rett og slett kan leve». Så tri-viell visdom er for enkel for dere. Det er for mye å be om. For mye å gi. Tross alt har dere arbeidet så hardt for det dere har fått! Dere har ikke tenkt å gi slipp på noe av det! Og det om resten av menneskeheten — for ikke å si deres barns barn — må lide for det. Kim kokos, spør du meg! Dere har gjort det dere måtte for å overleve, for å «lykkes» — så får de gjøre det samme for seg! Til syvende og sist, «enhver sørger for seg», ikke sant?

Ja. Skal vi ta det en gang til? En bevissthetsendring. Dere kan ikke løse problemene som forderver menneskeheten gjennom regjerings- eller andre politiske midler. Det har dere forsøkt i tusener av år.

Forandringen må og kan bare gjøres i menneskenes hjerter.

Kan du formulere hva som må gjøres i én setning?

Det har jeg allerede gjort flere ganger.

Dere må slutte å se Gud som noe utenfor dere og dere selv som utenfor hverandre.

Den eneste løsning er den ytterste sannhet: Det eksisterer ingenting i universet som står utenfor noe annet. Alt henger nøye sammen, ugjenkallelig avhengig, sammenvirkende, sammenflettet i det stoffet som er alt liv.

All styring, all politikk må ha denne sannhet som utgangspunkt. Alle lover må rotfestes i dette.

Det er fremtidshåpet for arten, og det eneste håpet for planeten.

Hvordan virker denne loven om kjærlighet som du nevnte tidligere?

Kjærligheten gir alt, krever ikke noe.

Hvordan kan vi oppgi å ønske oss noe?

Hvis alle av deres art ga alt, hva mer var det å ønske? Den eneste grunnen til at man ønsker seg noe, er at andre holder noe igjen. La være med å holde igjen!

Det vil aldri gå hvis ikke vi alle gjør det samtidig.

Det er i sannhet en global bevissthet som må til.

Men hvordan få til det? Noen må begynne.

Du har sjansen nå.

Du kan bli kilden til denne nye bevisstheten.

Du kan bli inspirasjonen.

Du må i sannhet bli det.

Må jeg?

Hvem andre?

12

Det var vakkert. Det du sa akkurat nå, var vakkert. Jeg skulle ønske at verden kunne få vite det. Jeg skulle ønske at verden ville forstå det, kunne tro.

Denne boken vil hjelpe. Du må spille din rolle, du må gjøre din del for å bygge opp en kollektiv bevissthet. Alle må gjøre sitt.

Ja. Kan vi forandre tema nå? Jeg tror det er viktig at vi snakker om holdninger dette hignet etter materielle goder — som du for litt siden sa du ville komme tilbake til.

Holdningene jeg viser til, er veldig vanlige. Dette med å si at de fattige får nok. Dette med at vi må slutte med å flå de rike med beskatning. På den måten straffer vi dem egentlig for at de arbeider hardt og «gjør det bra» — for å gi enda mer til de fattige.

Disse menneskene tror først og fremst at de fattige er fattige fordi de ønsker å ha det slik. Mange forsøker ikke engang å komme seg på fote. De vil heller snylte på myndighetene fremfor å ta ansvar for seg selv.

Det er mange som tror at en fordeling av godene — å dele — er et sosialistisk onde. De siterer Det kommunistiske manifest: «at alle gir etter evne til alle etter behov» — som et bevis på den sataniske opprinnelse til teorien om å sikre et minimum av menneskelig verdighet til alle ved felles innsats.

Disse menneskene tror at «hver mann sørger for seg». Hvis noen sier at det er en kald og hjerteløs filosofi, vrir de på det med å si at alle har i utgangspunktet like sjanser. De hevder at ingen utsettes for varig lidelse. Hvis de kunne greie det, kan alle greie det. Og den som ikke gjør det, får selv ta skylden.

Føler du at det er en arrogant holdning som baserer seg på utakknemlighet?

Ja, men hva føler du?

Jeg dømmer ikke i denne saken. Det er bare en idé. Det er bare ett spørsmål som er relevant i forhold til denne eller hvilken som helst annen teori. Er det formålstjenlig for dere å holde på den? Ut fra begrepet om hvem dere er, og hvem dere søker å være, er dere tjent med den tanken?

Når du ser på verden, er det spørsmålet folk

må stille seg. Er dere tjent med å holde på denne tanken?

Jeg sier dette: Det finnes mennesker — faktisk hele gru pper av mennesker — som blir født til det du kaller lidelse. Dette er en kjensgjerning.

Det er også sant at på et høyt metafysisk nivå finnes det ingen «lidende», for hver enkelt sjel skaper selv akkurat det folket, de hendelsene og situasjonene den trenger for å oppnå det den ønsker.

Du velger alt. Dine foreldre. Ditt fedreland. Alle omstendighetene rundt gjennfødselen.

På samme måte fortsetter du hele tiden gjennom livet å velge og skape de mennesker, hendelser og omstendigheter som trengs for å gi deg de nøyaktige, riktige og fullkomne sjansene som du nå ønsker for å kjenne deg selv som ditt sanne jeg.

Med andre ord er det ikke noen som «lider», under forutsetning at sjelen ønsker å oppleve noe. Det kan for eksempel hende at en sjel ønsker å arbeide med en handikappet kropp, eller i et undertrykket samfunn eller under veldige politiske eller økonomiske restriksjoner for å skape de omstendigheter som må til for å utvikle seg videre og oppnå det den har satt seg fore.

Derfor ser vi at mennesker blir utsatt for «lidelser» i fysisk betydning, men at disse faktisk er de riktige og perfekte omstendighetene meta fysisk sett.

Hva betyr det for oss rent praktisk? Burde vi tilby de «lidende» hjelp, eller ganske enkelt se det slik at de faktisk er der de ønsker å være og la dem få «jobbe med sin egen karma»?

Det er et svært godt og viktig spørsmål.

Husk først og fremst at alt du tenker, sier og gjør er et speilbilde av hva du har bestemt om deg selv; en bekreftelse på hvem du er; et ledd i skapelsen av hvem du har bestemt at du vil være. Jeg kommer hele tiden tilbake til det, for det er det eneste du er her for å gjøre; det er din oppgave. Det er ikke noe annet som skjer, sjelen har ikke noe annet på dagsordenen. Du søker etter å være og erfare hvem du virkelig er — og å skape det. Du skaper et nytt jeg hvert eneste øyeblikk av nået.

I den sammenhengen blir det første spørsmålet du må stille deg når du møter en tilsynelatende lidende person, dette: Hvem er jeg og hvem har jeg valgt å være i forhold til dette?

Med andre ord, blir det første spørsmålet når du stilles overfor en annen i en hvilken som helst situasjon: Hva vil jeg her?

Hørte du det? Det første spørsmålet må alltid være: Hva vil jeg her? — ikke: Hva vil den andre personen her?

Dette er det mest fascinerende syn på mellommenneskelige forhold jeg noen gang har hørt. Det står i motsetning til alt jeg har lært.

Jeg vet det. Men grunnen til at forholdene mennesker imellom er så dårlig, er at dere alltid forsøker å finne ut hva den andre personen ønsker

og hva andre mennesker vil — i stedet for å finne ut hva du i sannhet vil. Så må du bestemme deg for om du vil gi dem det. Og slik bestemmer du det: Du bestemmer ved å spørre deg selv hva du ønsker deg av dem.

Hvis du tror det ikke er noe du ønsker av dem, forsvinner den første grunnen for å gi dem det de vil, og det skjer veldig sjelden. På den annen side, hvis du ser at de har noe du vil ha eller kan tenke deg å få, kobler selvpopholdelsesinstinktet ditt seg inn, og du prøver å gi dem det de ønsker.

Så angreer du — særlig hvis den andre personen til syvende og sist ikke gir deg det du ønsker.

I dette spillet hvor jeg forhandler med deg er det en hårfin balanse. Hvis du møter mine behov, skal jeg møte dine.

Likevel er det slik at formålet med alle mellommenneskelige forbindelser — forbindelser mellom nasjoner, så vel som mellom enkeltindivider — ikke har noe med dette å gjøre. Formålet med ditt hellige forhold til alle andre personer, steder eller ting, er ikke å finne ut hva de vil eller trenger, men hva du trenger eller ønsker nå for å vokse så du kan bli den du ønsker å være.

Derfor skapte jeg forhold til andre ting. Hadde det ikke vært for det, kunne dere ha fortsatt å leve i vakuum, formålsløst, i det evige altet dere kom fra.

Men i altet er dere bare, og kan ikke erfare gjennfødselen som noe spesielt, fordi i altet er det ikke noe som du ikke er.

Derfor fant jeg en måte hvor dere kunne gjennfødes og vite hvem dere er gjennom erfaringer. Jeg gjorde dette ved å utstyre dere med:

1. Relativitet — et system hvor dere kunne eksistere som en ting i forhold til noe annet.

2. Glemsel — en prosess som gjør at dere villig gir etter for fullstendig hukommelsestap, dermed kan dere ikke vite at relativiteten bare er et knep og at dere er alt det som er.

3. Bevissthet — en tilstand av tilværelse der du vokser til du fullt og helt har våknet opp. Så blir du en sann og levende Gud, som skaper og opplever din egen virkelighet, utvider og utforsker din egen virkelighet, forandrer og gjenskaper denne virkeligheten, mens du strekker bevisstheten din mot nye grenser — eller skal vi si mot det grenseløse.

I dette paradigmet er bevissthet alt.

Bevissthet — den som dere i sannhet kjenner — er grunnlaget for all sannhet og dermed også for all åndelig sannhet.

Men hva er poenget med alt dette? Først får du oss til å glemme hvem vi er, så vi kan huske hvem vi er?

Ikke riktig. Så dere kan skape hvem dere er og hvem dere ønsker å være.

Dette er Guds handling som Gud. Det er jeg

som er jeg —gjennom dere!

Det er meningen med alt liv.

Gjennom dere erfarer jeg hvem jeg er og hva jeg er.

Uten dere kunne jeg vite det, men ikke erfare det.

Å vite og erfare er to forskjellige ting. Jeg velger å erfare hver gang.

Det gjør jeg virkelig. Gjennom dere.

Nå er vi visst kommet bort fra det opprinnelige spørsmålet.

Ja, det er vanskelig å få Gud til å holde seg til ett tema. Jeg er på en måte allsidig.

La meg prøve å nøste opp tråden.

Å, ja, hva kan vi gjøre for dem som lider.

Først må du bestemme hvem og hva du er i forhold til dem.

Hvis du bestemmer deg for å erfare hvordan det er å være redningsmann, å være hjelper, kjærlig og medlidende og omsorgsfull, må du deretter bestemme deg for hvordan du best kan være alt dette.

Og merk deg at din evne til å være alt dette har ingenting å gjøre med hva andre er eller gjør.

Noen ganger viser man størst kjærlighet og yter mest hjelp ved å la dem være, eller ved å gi dem styrke til å greie seg selv.

Det er som en fest. Livet er et koldtbord, og du kan vise dem hvordan de kan forsyne seg selv.

Husk at den største hjelpen du kan gi noen, er å vekke vedkommende og minne dem på hvem de virkelig er. Det finnes mange måter å gjøre dette på. Noen ganger med litt hjelp, et dytt, et hint ... og noen ganger kreves en beslutning som lar dem kjøre sitt eget løp, følge sin sti uten innblanding eller diskusjon fra deg. (Alle som er foreldre, kjenner dette valget og lider daglig under det.)

Det du har muligheten til å gjøre for de mindre privilegerte, er å vekke dem. Med det menes å gi dem en ny bevissthet om seg selv.

Også du må få en ny bevissthet om dem, for hvis du ser på dem som lidende, vil de også gjøre det.

Jesu største gave var at han så alle slik de i sannhet var. Han aksepterte ikke hva noen utga seg for; han nektet å tro det andre trodde om seg selv. Han hadde alltid en høyere idé, og han åpnet alltid for at andre skulle ta del i den.

Likevel respekterte han hvor andre valgte å være. Han forlangte ikke at noen skulle akseptere den høyere ideen, han bare la den frem, som en invitasjon.

Han kunne vise medlidenhet også — og hvis andre valgte å se seg selv som vesener som trengte hjelp, avviste han dem ikke som mindrevverdige, men lot dem få elske sin virkelighet — og hjalp

dem i kjærlighet til å leve ut sine valg.

For Jesus visste at en av de raskeste veier til hvem du er, var veien gjennom hvem du ikke er.

Han kalte ikke dette en feil vei og fordømte den for det. Han så også på denne som «fullkommen» — og hjalp således alle til å være akkurat den de ønsket å være.

Derfor var det slik at alle som ba Jesus om hjelp fikk det.

Han avviste ingen — men var alltid nøye med å passe på at den hjelpen han ga, støttet vedkommendes ærlige og oppriktige ønske.

Hvis andre oppriktig søkte etter innsikt, ærlig ga uttrykk for at de var rede til å gå over til neste nivå, ga Jesus dem styrke, mot og visdom så de kunne gjøre det. Han sto frem som et eksempel — og var det med rette — og oppmuntret folk til å ha tro på ham, om ikke annet. Han ville ikke føre dem på avveie sa han.

Mange trodde på ham — og fremdeles hjelper han dem som kaller på hans navn. For hans sjel er utvalgt til å vekke opp dem som søker å nå full erkjennelse og leve fullt gjennom meg.

Likevel viste Kristus nåde for den som ikke gjorde det. Derfor avviste han selvtilfredshet og dømte ikke, aldri, liksom sin Far i himmelen.

Jesu tanke om den fullkomne kjærlighet var å love at alle fikk akkurat den hjelpen de ønsket, etter at han hadde fortalt dem hva slags hjelp de kunne få.

Han avslø aldri å hjelpe noen, og det var utenkelig at han ville finne på å si, «som du reder, ligger du».

Jesus visste at hvis han ga folk den hjelpen de ba om, fremfor den hjelpen han ønsket å gi, satte han dem i stand til å nå et nivå der de var forberedt på å komme videre.

Det er alle store mestres metode. Både de som har vært på jorden i fortiden, og de som er på den nå.

Nå er jeg forvirret. Når er det demoraliserende å tilby hjelp? Når virker det mot sin hensikt fremfor å føre til økt vekst?

Når hjelpen gis slik at den skaper varig avhengighet, fremfor snarlig uavhengighet. Når du i medlidenhetens navn, tillater andre å bli avhengig av deg, fremfor seg selv.

Det er ikke medfølelse, det er tvang. Du har makt til å tvinge. For den slags hjelp er virkelig maktberusende. Disse forskjellene kan være ørsmå, og noen ganger vet du ikke engang selv at du utøver makt. Du tror virkelig du gjør ditt beste for å hjelpe en annen ... men pass på så det ikke blir din egen selvgodhet du søker etter. For i samme grad som du tillater en annen å være avhengig av deg, i den grad lar de deg være mektig. Og det får deg selvfølgelig til å føle deg verdt noe.

Likevel er den slags hjelp et afrodisiakum

som forfører de svake.

Målet er å hjelpe de svake til å bli sterke, ikke å la de svake bli svakere.

Dette er problemet med mange regjeringers velferdspolitik, for de gjør ofte det siste i stedet for det første. En regi erings handlingsprogram kan bli en sovepute. Innholdet kan like så godt være en rettferdiggjøring av deres egen eksistens, som en hjelp for dem det er ment å hjelpe.

Hvis det var grenser for hvor mye hjelp en regjering kan gi, ville folk motta hjelp når de virkelig trengte det, men uten å bli avhengig av hjelp og å erstatte den med viljen til å stole på seg selv.

En regjering forstår at hjelp er makt. Det er grunnen til at en regjering tilbyr så mye hjelp som mulig til så mange som mulig — for jo flere regjeringen hjelpei~ desto flere hjelper regjeringen.

Den som regjeringen støtter, støtter regjeringen.

Da vil det ikke bli noen gjenskapning av verdier. Det kommunistiske manifest er satanisk.

Det finnes selvfølgelig ingen Satan, men jeg forstår hvor du vil.

Ideen bak slagordet som sier at «de som har, skal gi etter evne til dem som trenger det», er ikke ondt, det er vakkert. Det rett og slett å si på en annen måte at du skal bry deg om din neste. Det er metodene som brukes for å gjennomføre denne vakre tanken, som kan bli onde.

Å dele må bli en livsstil. Det bør gjøres frivillig, ikke under tvang.

Men — så kommer vi tilbake til det — på sitt beste er en regjering folket, og dets handlingsprogram er rett og slett mekanismer i en «livsstil» som folket bruker for å dele med hverandre. Og det vil jeg si, at det har folket kollektivt gjennom sitt politiske system valgt å gjøre, fordi de har sett, og historien har vist dem, at den som hai~ ikke deler med den som trenger.

Den russiske bonden kunne ha ventet til helvete frøs til is uten at adelen hadde delt noe av sin formue med ham. Likevel økte denne formuen stadig på grunn av bondens harde arbeid. Bøndene fikk akkurat såvidt til å overleve, så de kunne fortsette å opparbeide land — slik at baronens marker kunne gi større rikdommer. Snakk om avhengighetsskapende forhold! Dette var «jeg hjelper deg bare hvis du hjelper meg», satt i system på en så umoralsk og utbytende måte at en regjering aldri ville tort å innføre det.

Det var denne urettferdigheten de russiske bønder gjorde opprør mot. Tanken på å skaffe seg en regjering som fulgte parolen frihet, likhet og broderskap, hadde sitt utløp i folkets raseri over dem som frivillig ikke ville gi til de trengende.

Det var Marie Antoinette som satt i sitt gullbadekar på en juvelbesatt pidestall, og hørte nød-ropene fra de sultende massene gjennom vinduet, som sa: «La dem få en kake!»

Dette er hoidningene som de undertrykte har gjort opprør mot. Dette er forhold som fører til revolusjon og skaper diktaturer, mens regimer som ikke gjør noe når de rike utnytter de fattige, er undertrykkere.

Spør bøndene i Mexico i dag. De sies at 20 eller 30 familie i den rike og mektige eliten, faktisk styrer Mexico (fordi de eier landet!), mens 20 eller 30 millioner lever i ytterste nød. Derfor gikk bøndene til opprør i 1993—94, de forsøkte å tvinge elitens regjering til å innse at den hadde plikt til å hjelpe massene med i det minste et eksistensminimum. Dette er forskjellen på et regime som representerer samfunnseliten og regimer som representeres «av folket, for folket, ved folket».

Blir ikke folkeregimer skapt av rasende mennesker i skuffelse over den grunnleggende egoismen i den menneskelige natur? Blir ikke handlingsprogrammer laget som et redskap for menneskers manglende vilje til å sørge for seg selv?

Er ikke dette opprinnelsen til rettferdige lover om rett til åbo, forbud mot barnarbeidskraft og hjelpetiltak for enslige mødre?

Er ikke helse- og sosialdepartementets innføring av Folketrygd et tiltak som skulle sørge for pensjonister, fordi deres egne familier ikke kunne eller ville det?

Hvordan kan vi rettferdiggjøre vår aversjon mot regjering-kontroll, så lenge vi ikke vil gjøre alt vi ikke må, hvis det ikke er noen kontroll?

Det ble sagt at gruvearbeidere jobbet under forferdelige forhold før myndighetene bestemte at de rike gruveeierne skulle rydde opp i forholdene. Hvorfor kunne ikke gruveeierne ha ordnet opp selv? Fordi det ville ha tatt av pro fitten! Og de rike brydde seg ikke om hvor mange av de fattige som døde i usikrede gruver. De ville bare holde inntektene flytende — og økende.

Industrien betalte slavelønn til arbeiderne, før myndighetene måtte innføre minstelønn. Folk som liker å falle tilbake til «gode, gamle dager», svarer til det: «Ja, hva så»? De sørget for jobber, ikke sant? Hvem tok sjanser? Arbeideren? Nei! Investoren, eieren tar alle sjanser! Så han skal ha den største fortjenesten!»

Alle som synes at arbeideren som utfører det arbeid eieren er avhengig av, skal behandles med respekt, blir kalt kommunist.

Alle som synes at et menneske ikke skal nektes husly fordi han har en annen hudfarge, kalles sosialist.

Alle som synes kvinner skal ha lik rett til arbeid og forfremmelse selv om hun er av galt kjønn, blir kalt radikal feminist.

Og når regjeringer gjennom sine folkevalgte representanter, forsøker å løse disse problemene som samfunnets makttopper selv nekter å løse, blir de kalt undertrykkere! (Aldri av dem som får hjelp. Bare av dem som nekter å sørge for hjelp til selvhjelp.)

Det er ingen steder dette er mer tydelig enn i det amerikanske helsevesenet. I 1992 bestemte

Amerikas president og hans kone at det både var urettferdig og uverdigg at millioner av amerikanere ikke hadde tilgang til forebyggende helsetiltak. Dette utsagnet startet en helsedebatt som rettet søkelyset mot både leger og forsikringsindustrien.

Det egentlige spørsmålet er ikke hvem som la frem de beste forslagene: om det var den politiske administrasjonen eller privatindustrien. Det egentlige spørsmålet er: Hvorfor la ikke industrien frem sitt eget forslag for lenge siden?

Jeg skal si deg hvorfor. Fordi den ikke måtte. Ingen klaget. Og industrien ble drevet av profitt.

Profitt, profitt, profitt.

Poenget mitt er derfor: Vi kan klage og syte og hyle så mye vi vil, men den nakne sannhet er at regjeringen sørger for løsninger der den private sektor ikke vil.

Vi kan også påstå at regjeringen gjør det den gjør mot folkets vilje, men så lenge folket velger en regjering — slik som de gjør i stor grad i USA — vil regjeringen fortsatt fremme og gjennomføre beslutninger om velferdstiltak fordi majoriteten av folket ikke er rike og mektige, og derfor vedtar gjennom lovgivning det samfunnet ikke frivillig vil gi dem.

Bare i land der majoriteten av regjeringsmedlemmene ikke er folkevalgte, gjør myndighetene lite eller ingenting med ulik-heter.

Da blir problemet: Hvor mye styring er for mye styring? Og hvor mye er for lite? Hvor og hvordan finner vi balanse?

Løye meg! Jeg har aldri hørt deg slik før! Det er det lengste innlegget du har hatt siden vi begynte samtalen i disse to bøkene.

Det var du som sa at vi skulle ta for oss noen av de største gbbale problemene som menneskeheten står overfor. Jeg tror jeg har presentert et svært et nå.

På en utmerket måte, ja. Alle, fra Toynbee som kjempet for velferdstiltak under den industrielle revolusjon, og Thomas Jefferson til Karl Marx har gjennom hundrevis av år forsøkt å løse det.

Ja, men hva er din løsning.

Vi er nødt til å bevege oss bakover i tid her.

Vi må pløye gammel grunn først.

Kom igjen. Jeg trenger kanskje å høre det to ganger.

Da begynner vi med det faktum at jeg har ingen «løsning». Og det er fordi jeg ikke kan se noe av dette som problematisk. Det er bare hva det er, og jeg har ikke noen alternativ løsning. Jeg beskriver bare det jeg ser. Det alle tydelig kan se.

Nei vel, du har ingen løsning, og du har ingen alternativer. Har du noen observasjoner å komme med?

Jeg ser at verden ennå ikke har greid å finne

frem til et styringssystem som kan gi en gjennomført løsning — skjønt regjeringen i USA er vel den som har kommet lengst i så måte.

Problemet er at godhet og rettferdighet er moralske egenskaper — ikke politiske.

Styring er et humant forsøk på å fordele godhet og sikre rettferdighet. Likevel er det bare ett sted hvor godhet oppstår, og det er i menneskets hjerter. Det er bare ett sted hvor rettferdighet kan praktiseres, og det er i menneskets hjerner. Det er bare ett sted der kjærlighet i sannhet kan oppleves, og det er i menneskets sjel. Fordi menneskets sjel er kjærlighet.

Du kan ikke lovfeste moral. Du kan ikke vedta en lov som sier, «elsk hverandre».

Nå beveger vi oss i en sirkel, for alt dette er sagt før. Likevel er problemstillingen god, så bare fortsett å hamre løs på den. Selv om vi dekker de samme problemene to eller tre ganger, er det helt i orden. Nå skal vi prøve å komme til bunns i det; se hvordan du ønsker å fremstille det nå.

Ja, da vil jeg rett og slett stille samme spørsmål som jeg gjorde tidligere. Er ikke alle lover bare et forsøk på å systematisere moralske regler? Er ikke lovgivning ganske enkelt fellesskapets normer for hva som er «riktig» og «galt»?

Jo. Og så er det nødvendig med enkelte andre lover regler og påbud i menneskenes primitive samfunn. (I ikke-primitive samfunn er det unødvendig med slike lover, skjønner du. Alle skapninger regulerer seg selv.) I deres samfunn blir (181) dere til stadighet konfrontert med en del svært trivielle problemer. Skal du stoppe på gatehjørnet før du fortsetter? Skal du kjøpe og selge etter visse regler? Skal det være restriksjoner på hvordan dere oppfører dere mot hverandre?

Men ærlig talt, selv disse grunnleggende byene — forbud mot mord, ødeleggelse, bedrageri, ja til og med å kjøre mot rødt lys, ville ikke være nødvendig hvis alle mennesker alle steder rett og slett fulgte kjærlighetens lover.

Det vil si Guds lov.

Det som trengs er en økende bevissthet, ikke en økende styring.

Mener du at alt ville bli bra hvis vi bare fulgte De ti bud?

Det finnes ikke noe slikt som De ti bud. (Se Bok 1, for en nærmere utdypning av dette.) Guds lov er ingen lov. Dette er noe du ikke kan forstå.

Jeg forlanger ingenting.

Det er mange som ikke vil tro på det siste du sa der.

Få dem til å lese Bok 1. Den forklarer dette.

Er dette det du har å foreslå for denne verden? Totalt anarki?

Jeg foreslår ingenting. Jeg merker meg bare hva som virker. Jeg forteller deg bare det som jeg

har sett gjennom observasjon. Og nei, jeg har ikke sagt at anarki — fravær av styring, regler, reguleringer eller begrensninger av noe slag — vil fungere. Et slikt system er bare praktisk hos høytstående vesener, og det anser jeg ikke mennesket for å være.

Derfor er det nødvendig med noe styring til dere utvikler dere til det nivået der dere naturlig gjør det som er naturlig riktig.

Det er klokt av dere å la dere styre i mellomtiden. Poengene du hadde for litt siden, er uangripelige. Folk gjør ofte ikke det «rette» når de får bestemme og sette grenser selv.

Det egentlige spørsmål er ikke hvorfor myndighetene innfører så mange lover og regler for folk, men hvorfor må myndighetene gjøre dette?

Svaret har å gjøre med deres delte bevissthet.

Den kjensgjerning at vi ser på hverandre som separate individer.

Ja.

Men hvis vi ikke er separate, er vi en. Betyr ikke det at vi er ansvarlig for hverandre?

Jo.

Men tar ikke det fra oss evnen til å oppnå individuell storhet? Hvis jeg er ansvarlig for alle andre, er Det kommunistiske manifest riktig: «Fra alle etter evne, til alle etter behov.»

Jeg har allerede sagt at dette er en edel tanke. Men alt det edle ved den forsvinner hvis den skal gjennomføres med rå makt. Det var problemet med kommunismen. Ikke ideobogien, men det at den ble påtvunget folk.

Det er dem som sier at ideologien måtte tvinges igjennom fordi den går imot menneskets grunnleggende natur.

Der traff du spikeren på hodet. Det som må forandres, er menneskets grunnleggende natur. Det er den det må arbeides med.

For å skape forandring i bevisstheten, slik du sa.

Ja.

Men nå beveger vi oss i sirkler igjen. Kan ikke gruppebevissthet føre til at individer blir umyndiggjort? (183)

La oss se nærmere på det. Hvis alle på jorden fikk dekket sine grunnleggende behov — hvis massene fikk leve i verdighet og slapp å kjempe for å overleve — kunne dette åpne veier som fikk menneskene til å engasjere seg i edlere saker?

Ville individuell storhet virkelig bli undertrykket hvis individet hadde garanti for å overleve?

Må universell verdighet nødvendigvis ofres for å oppnå individuell storhet?

Hva slags ære vinner man på bekostning av

andre?

Jeg har sørget for mer enn nok ressurser på jorden til å dekke de nødvendige behov for dere alle. Hvordan kan det da skje at tusener sulter i hjel hver dag? At hundrevis er uten husly? At millioner skriker etter sitt menneskeverd?

Den hjelpen som kan få en slutt på dette, er ikke den hjelpen som pasifiserer.

Hvis de rike sier at de ikke ønsker å hjelpe de sultne og hjemløse fordi de ikke ønsker å pasifisere dem, da hykler de. For ingen er virkelig «rik» hvis de er rike mens andre dør.

Samfunnsutviklingen måles etter hvordan den behandler de minste i samfunnet. Som jeg har sagt tidligere, utfordringen ligger i å finne balansen mellom det å hjelpe folk og å såre dem.

Kan du foreslå noen retningslinjer?

En generell retningslinje kan være: Hvis du tviler, er det bedre å ta feil ut fra medlidenhet.

En test på hvordan du ser om du hjelper eller sårer, kan være: Får ditt medmenneske mer verdighet eller blir det mer ynkelig som et resultat av hjelpen? Har du gjort dem større eller mindre? Mer selvhjulpne eller mindre selvhjulpne?

Det sies at hvis du gir mennesker alt i fanget, blir de mindre villige til å arbeide for seg selv.

Men uansett — hvorfor skal de behøve å arbeide for den minste verdighet? Er det ikke nok til alle? Hvorfor skulle det bety noe «å måtte arbeide for det»?

Er ikke grunnleggende menneskeverd alles rett fra fødselen av? Burde det ikke være det?

Hvis noen ønsker seg mer enn minimumsbehovet — mer mat, større hus, finere klær — er det bare å forsøke å nå de målene. Men burde det være nødvendig å kjempe for å overleve — på en planet som har mer enn nok til alle? Det er det sentrale spørsmål menneskeheten står overfor.

Utfordringen ligger ikke i å gjøre alle like, men å sikre at alle i hvert fall har et minimum så de kan å overleve med verdighet. Og ut fra det kan hver og en velge hvor mye mer de vil ha.

Det er de som påstår at enkelte ikke griper sjansen selv om du legger den i fanget på dem.

De har helt rett. Det reiser et nytt spørsmål: Skylder du dem som ikke griper sjansen, tilbud om en ny, og en ny igjen?

Nei.

Hvis jeg hadde den holdningen ville dere ende i helvete for evig tid alle sammen.

For det sier jeg deg: Medlidenhet ender aldri, kjærlighet opphører ikke, tålmodighet tar aldri slutt i Guds rike. Bare i menneskenes verden er godhet begrenset.

I min verden er godhet uten grenser.

Selv om vi ikke fortjener den.

Dere fortjener den alltid!

Selv om vi kaster godheten din tilbake i ansiktet på deg?

Særlig hvis dere gjør det (Hvis din neste slår deg på kinnet, skal du vende det andre kinnet til. Hvis din neste ber deg gå en mil med ham, skal du gå to med ham.)

Når dere kaster min godhet tilbake i ansiktet på meg (noe menneskene for øvrig har gjort mot Gud i tusener av år), skjønner jeg at dere rett og slett tar feil. Dere vet ikke hva som er til deres eget beste. Jeg har medlidenhet med dere, for deres feil kommer ikke av ondskap, men uvitenhet.

Men det finnes folk som er onde av natur. Noen mennesker er grunnleggende ondskapsfulle.

Hvem har sagt det?

Jeg har sett det selv.

Da ser du ikke klart. Jeg har sagt deg før: Ingen gjør noe ondt, sett fra sin egen verden.

For å si det på en annen måte, alle gjør så godt de kan ut fra ethvert gitt øyeblikk.

Alles handlinger er alltid avhengig av omstendighetene der og da.

Jeg har sagt før — bevissthet er alt. Hva er du bevisst? Hva vet du?

Men når folk angriper, sårer, ødelegger oss, til og med forsøker å ødelegge oss for å nå sine mål, må jo det være ondt?

Jeg har sagt før: Alle angrep er et rop om hjelp.

Ingen ønsker innerst inne å sære andre. De som gjør det — dine egne myndigheter inkludert — gjør det ut fra den misforståtte idé at det er den eneste måten å få gjennomført sin vilje på.

Jeg har allerede påpekt en bedre løsning i denne boken. Ganske enkelt, ikke ønsk noe. Ha lyster, men ikke behov.

Likevel er dette et høyt nivå for et vanlig menneske; det er der mestrene er.

Men hvorfor ikke arbeide sammen som en verden for å imøtekomme de grunnleggende behov hos alle i kosmopolitisk sammenheng?

Vi gjør det — eller prøver i hvert fall.

Er dette det beste svaret du kan gi etter tusener av år av menneskets historie?

Faktum er at dere knapt har utviklet dere i det hele tatt. Dere handler fremdeles på det primitive nivået, «hver mann sørger for seg».

Dere utbytter Jorden, plyndrer hennes ressurser, utnytter Jordens folk og utstøter systematisk alle som er uenige i at dere gjør dette og kaller dem

radikale.

Alt det dere gjør, gjør dere av egoistiske grunner, fordi dere har utviklet en livsstil som dere ikke kan opprettholde på noen annen måte.

Dere må hugge millioner av mål med trær hvert år, ellers får dere ikke søndagsavisen. Dere må ødelegge det beskyttende ozonlag som omgir jorden, ellers får dere ikke hårspray. Dere må forurense elver og vann, så de blir ødelagt for lang tid, bare for at dere skal ha industri som gir dere noe som er større og bedre. Og dere må utnytte de minst privilegerte, de minst utdannede, de minst våkne — ellers kan dere ikke leve på toppen i det menneskelige hierarki i uhørt (og unødvendig) luksus. Og til slutt, dere må benekte at dere gjør alt dette, ellers kan dere ikke leve med dere selv.

Det er ikke plass i deres hjerter til å «leve enkelt, slik at andre rett og slett kan leve». Så triiviell visdom er for enkel for dere. Det er for mye å be om. For mye å gi. Tross alt har dere arbeidet så hardt for det dere har fått! Dere har ikke tenkt å gi slipp på noe av det! Og det om resten av menneskeheten — for ikke å si deres barns barn — må lide for det. Kim kokos, spør du meg! Dere har gjort det dere måtte for å overleve, for å «lykkes» — så får de gjøre det samme for seg! Til syvende og sist, «enhver sørger for seg», ikke sant?

Ja. Skal vi ta det en gang til? En bevissthetsendring. Dere kan ikke løse problemene som fordrer menneskeheten gjennom regjerings- eller andre politiske midler. Det har dere forsøkt i tusener av år.

Forandringen må og kan bare gjøres i menneskenes hjerter.

Kan du formulere hva som må gjøres i én setning?

Det har jeg allerede gjort flere ganger.

Dere må slutte å se Gud som noe utenfor dere og dere selv som utenfor hverandre.

Den eneste løsning er den ytterste sannhet: Det eksisterer ingenting i universet som står utenfor noe annet. Alt henger nøye sammen, ugjenkallelig avhengig, sammenvirkende, sammenflettet i det stoffet som er alt liv.

All styring, all politikk må ha denne sannhet som utgangspunkt. Alle lover må rotfestes i dette.

Det er fremtidshåpet for arten, og det eneste håpet for planeten.

Hvordan virker denne loven om kjærlighet som du nevnte tidligere?

Kjærligheten gir alt, krever ikke noe.

Hvordan kan vi oppgi å ønske oss noe?

Hvis alle av deres art ga alt, hva mer var det å ønske? Den eneste grunnen til at man ønsker seg noe, er at andre holder noe igjen. La være med å holde igjen!

Det vil aldri gå hvis ikke vi alle gjør det samtidig.

Det er i sannhet en global bevissthet som må til.

Men hvordan få til det? Noen må begynne.

Du har sjansen nå.

Du kan bli kilden til denne nye bevisstheten.

Du kan bli inspirasjonen.

Du må i sannhet bli det.

Må jeg?

Hvem andre? (189)

Bring mitt folk hjem.

Hvordan?

Ved ditt lysende eksempel. Søk bare guddommelighet. Snakk bare sannferdig. La dine handlinger være kjærlighetens handlinger.

Lev etter kjærlighetens lov nå og for evig. Gi alt. Krev intet.

Unngå det verdslige.

Aksepter ikke det uakseptable.

Bring budskapet om meg til alle som søker.

Gjør hvert øyeblikk i ditt liv til en strøm av kjærlighet.

Bruk hvert øyeblikk på å tenke den høyeste tanke, si de vakreste ord, gjøre de edleste handlinger. Gjennom dette ærer du ditt hellige jeg, og således ærer du meg.

Bring fred til Jorden ved at du bringer fred til alle som krysser din vei.

Vær fred.

Føl og uttrykk hvert eneste øyeblikk din guddommelige sammenheng med altet, og med alle mennesker, steder og ting.

Ta alle anledninger imot, ei dine feil, del dine gledei studer alle mysterier, la alles sko være dine, tilgi alle fornærmelser (også dine egne), helbred alle hjerter, respekter andres sannheter, elsk andres Gud, beskytt alle rettigheteri bevar alles verdiget, la dine handlinger være til gagn for andre, sørg for andres behov, respekter det hellige i alle, få frem de største evner i alle, lys velsignelse over alle og forkynn at alle har en trygg fremtid i forvisning om Guds kjærlighet.

Vær et levende, pustende eksempel på den høyeste sannhet som bor i deg.

Snakk ydmykt om deg selv, så ikke noen tror din høyeste sannhet er skryt.

Snakk lavmælt, så ikke noen tror du bare kaller på oppmerksomhet.

Snakk forsiktig, så alle kan få vite om kjærlighet.

Snakk åpent, så ikke andre tror du har noe å skjule.

Snakk rett ut, så du ikke kan misforstås.

Snakk ofte, slik at ditt ord i sannhet blir spredt.

Snakk med respekt, så ingen blir fornærmet.

Snakk med kjærlighet, så hver stavelse kan helbrede.

Snakk om meg, så alle får høre om meg.

Gjør ditt liv til en gave. Husk alltid at du er

13

Hvordan kan jeg begynne?

Vær et lys i verden, og skad den ikke.

Forsøk å bygge, ikke rive ned.

gaven!

Vær en gave til alle som kommer i din vei, og for alle som kommer til deg. Vær forsiktig med å tre inn i andres liv, hvis du ikke kan være en gave for dem.

(Du kan alltid være en gave, for du er alltid gaven — men av og tillater du deg ikke å vite det.)

Når noen uventet trer inn i ditt liv, skal du finne den gaven som den personen har kommet for å få av deg.

For en uvanlig måte å si det på.

Hvorfor tror du ellers noen kommer til deg?

Jeg sier deg dette: Alle mennesker som noen gang har kommet til deg, har kommet for å motta en gave. Når han gjør det, gir han deg en gave — det er en gave som gir deg erfaringen og fullbyrder hvem du er.

Når du ser denne enkle sannhet, når du forstår den, vil se den største av alle sannheter:

JEG HAR IKKE SENDT DEG
NOE ANNET ENN ENGLER.

du

14

Jeg er forvirret. Kan vi repetere litt? Det virker som det er en del selvmotsigelser. Jeg syntes du sa at den beste hjelpen vi kan gi andre, er å la dem være i fred. Så syntes jeg du sa at vi aldri må unnlate å hjelpe når vi ser noen som trenger hjelp. Disse to påstandene motsier hverandre.

La meg forsøke å klargjøre.

Gi aldri hjelp som pasifiserer. Dytt aldri hjelp på noen du tror trenger det. La personen eller folket i nød vite hva du har å gi — lytt til dem og finn ut hva de ønsker: Finn så ut hva de er klare til å ta imot.

Tilby hjelp som er ønsket. Ofte vil personen eller folket si, eller uttrykke ved sin oppførsel, at de ønsker å greie seg selv. Uansett hva du synes du skal gi, kan det være den største gaven at du lar dem være i fred.

Hvis de senere ønsker eller ber om noe annet, blir du gjort oppmerksom på det hvis du har anledning til å gi det. Har du det, gir du det.

Likevel skal du strebe etter ikke å gi noe som pasifiserer. Det som pasifiserer, er det som skaper avhengighet.

Det er i sannhet alltid en eller annen måte å hjelpe andre på som gjør at de kan hjelpe seg selv.

Hvis du fullstendig overser nøden hos den som søker hjelp hos deg, er du på gale veier, for det å gjøre for lite, pasifiserer like mye som å gjøre for mye. For å være på et høyere bevissthetsnivå, kan

du ikke med vilje overse den sanne plikt overfor brødre og søstre, idet du sier at den høyeste gave du kan gi dem er å la dem «mele sin egen kake». Det er selvforherligelse og stivbente holdninger av verste klasse. Det er bare for å rettferdiggjøre manglende engasjement.

Jeg viser igjen til Jesu liv og hans lære.

For det var Jesus som sa til disse ved min høyre side: La alle barn komme til meg, for de skal arve himmeiriket.

For jeg var sulten, og du ga meg å spise; jeg var tørst, og du ga meg å drikke; jeg banket på, og du lukket opp for meg. Jeg var naken, og du kledde meg; jeg var syk, og du kom til meg. Jeg var i fengsel, og du trøstet meg.

Og de vil si til meg: Herre, når så vi deg sulten, og ga deg mat? Eller tørst, så vi ga deg ~ drikke? Og når så vi deg hjemløs, så vi kunne tilby ly? Eller naken, så vi kunne gi deg klær. Og når så vi deg syk, eller i fengsel, så vi kunne trøste?

Og jeg vil svare dem følgende:

Sannelig sier jeg eder — så mye som dere har gjort for disse, mine brødre, så mye har dere gjort for meg.

Det er min sannhet, og den gjelder fortsatt for all tid

Jeg elsker deg, vet du det?

Det vet jeg du gjør. Og jeg elsker deg.

Siden vi diskuterer de grunnleggende sidene ved tilværelsen på Jorden og har gjennomgått noen sider ved livet vårt som individer, som vi også behandlet i Bok 1, har jeg lyst å spørre deg litt om miljø.

Hva vil du vite?

Holder vi virkelig på å ødelegge Jorden, slik disse miljøvernforkjemperne hevder, eller er de bare fanatiske radikalere, hasjrøykende kommunister som har gått på Berkeley?

Ja, til begge spørsmålene.

Hva!!!

Jeg bare tuller. Men ja, på det første spørsmålet, nei på det andre.

Ozonlaget er virkelig blitt tynnere. Regnskogene blir utryddet.

Ja, men det er ikke bare slike åpenbare ting. Det finnes andre, mindre synlige problemer som dere burde bli oppmerksomme på.

Hva da?

Ja, for eksempel har vi en raskt utviklende utarming av jordsmonnet i verden. Det betyr at dere stadig taper god matjord. Dette fordi jord trenger tid til å bygge seg opp igjen, men moderne bønder har ikke tid til å vente. De vil ha åkrer som produserer, produserer og produserer. Så den gamle ordningen med vekselbruk på åkrene fra vekstsesong

til vekstsesong, har de gått bort fra eller forkortet. For årstatte tiden som trengs, øser de kjemikalier utover for å øke fruktbarheten raskere. Likevel er det med dette som med alt, du kan ikke lage en kunstig erstatning for Moder natur. Etterligninger kommer ikke i nærheten av hvilke forsyninger Hun kan gi.

Resultatet er jorderosjon, helt ned til noen få tommer, noen steder er det såvidt jordsmonn nok til å holde næringskjeden i gang. Med andre ord, dere dyrker mer og mer mat i jord som blir mer og mer utarmet. Ikke jern. Ingen mineraler. Ikke noe av det dere tar for gitt at jorden skal inneholde. Enda verre er det at dere spiser mat som inneholder så mye kjemikalier som er blitt strødd over jordene, i forsøk på årstatte alt som er utvasket. På kort sikt later det ikke til åskade kroppen, men dere vil til deres forskrekkelse etter hvert oppdage at kjemikalierne på langt sikt blir i kroppen, og de gjør den ikke godt.

Problemet med jorderosjon gjennom raskt vekselbruk, er noe folk flest ikke er klar over. Det er heller ikke fritt oppspinn fra miljøvernforkjemperne at det stadig blir mindre dyrkbar matjord. Spør en hvilken som helst vitenskapsmann, og du vil få høre litt av hvert. Det er et problem som øker i hurtigtogsfart. Det er verdensomspennende, og det er alvorlig.

Dette er bare ett eksempel på hvordan dere ødelegger og utbytter Moder Jord, hun som gir alt liv, og dere gjør det fullstendig uten respekt for hennes behov og naturlige pro-ses ser.

Dere bryr dere lite om Jorden, bortsett fra å tilfredsstille deres egne følelser gjennom å dekke deres umiddelbare (og for det meste flyktige) behov, og oppfylle det evige menneskelige ønsket om Større, Bedre og Mer. Likevel kunne mennesket som art kanskje bli bedre, hvis dere spurte, når er nok nok?

Hvorfor lytter vi ikke til miljøvernspesialistene? Hvorfor tar vi ikke advarsilene deres inn over oss?

Det er med dette som med alle virkelig viktige saker som angår kvaliteten og livsstilen på Jorden, det er et helt tydelig mønster. Dere har selv formulert en setning i deres verden, som er et perfekt svar på spørsmålet: «Følg pengestrømmen».

Hvordan kan vi noensinne håpe på å få løst disse problemene når vi må kjempe mot en så urokkelig overmakt?

Det er enkelt. Utrydd penger.

Utrydd penger?

Ja. Eller sørg i det minste for å utrydde det usynlige ved dem.

Jeg forstår ikke.

De fleste mennesker gjemmer det de er redd for, eller det de ikke vil at andre skal få vite. Det er derfor de fleste av dere gjemmer seksualiteten deres, og det er derfor nesten alle gjemmer pengene sine. Det vil si, dere snakker ikke åpent om dem. Dere anser penger for å være veldig privat. Og der ligger problemet.

Hvis alle visste alt om alle andres økonomiske situasjon, ville det bli en omveltning verden aldri har sett maken til, både når det gjelder dette landet og på Jorden for øvrig. Og i etterdønningene av dette, vil det bli rettferdighet og likhet, ærlighet og sannhet til felles beste som prioriteres i styringen av forholdet mennesker imellom.

Det er nå umulig å bringe til torgs rettferdighet eller likhet, ærlighet eller det felles beste, fordi det er så lett å skjule penger. Du kan faktisk fysisk gjemme dem. Det finnes også måter som kreative regnskapsførere kan bruke for å «skjule» eller «trylle bort» konsernpenger.

Siden penger kan skjules, finnes det ingen måte for andre å få vite akkurat hvor mye alle andre har, og hva de gjør med det. Dette skaper en stor ulikhet, for ikke å si dobbelmoral. Foretak kan for eksempel, betale to personer forskjellige lønninger for å gjøre den samme jobben. De kan betale den ene 570 000 i året, mens den andrefår 420 000, for å utføre nøyaktig de samme arbeidsoppgavene. Den første får rett og slett mer enn den andre, fordi vedkommende har noe som den andre ikke har.

Hva er det?

En penis.

Å.

Ja, akkurat!

Men du forstår ikke. Det å ha en penis betyr at den første arbeidstakeren er mer verdifull enn den andre; raskere i hodet, dobbelt så smart og helt åpenbart mer kvalifisert.

Hm-m-m. Jeg husker ikke at jeg skapte dere slik. Jeg mener, med så ulike evner.

Men det gjorde du, og det forbauser meg at du ikke vet det. Alle her på Jorden vet det.

Det er best vi slutter her, ellers tar folk oss på alvor.

Er ikke dette alvor, da? Vi mener det alvorlig. Folk på Jorden. Det er derfor kvinner ikke kan bli katolske prester eller mormonerprester~ eller komme på den gale siden av Klagemuren i Jerusalem, eller få en toppjobb i lykkebodens 500 største bedrifter, osv.

Ja, vi har skjønt poenget. Og mitt poeng er at lønnsdiskriminering vil i det minste bli vanskeligere å gjennomføre hvis alle pengetransaksjoner ble synliggjort i stedet for å foregå i det skjulte. Kan du forestille deg hva som ville skje på alle Jordens arbeidsplasser hvis arbeidsgiveren ble nødt til å offentliggjøre lønnen til hver enkelt arbeidstaker? Ikke lønnsstøffen for arbeidsgrupper, men det faktiske beløp hver enkelt mottar.

Ja, her snakker vi om «å brenne sitt lys i begge ender».

Nemlig.

Og «det man ikke vet, har man ikke vondt av». Korrekt.

Og «hvis vi kan få henne for en tredel mindre, hvorfor skulle vi da betale mer?»

Akkurat.

Og her har vi trynefaktori~ smisking for sjefen, og å være i varmen og bedriftskultur og

Og mye, mye mer som ville forsvinne fra arbeidsplassen og fra verden, gjennom det velegnede middel å synliggjøre pengestrømmen.

Tenk på det. Hvis dere visste nøyaktig hvor mye penger hver og en tjener, og de reelle inntektene til industrien og bedriftene og hva hver direktør tjente — på samme måte som dere visste hvordan hver person og bedrift bruker pengene de har — tror du ikke det ville forandre mye?

Tenk på dette. På hvilken måte tror du verden ville forandre seg?

Den nakne sannhet er at folk ikke ville holdt det ut hvis de visste hva som egentlig foregår. Samfunnet ville aldri godta den vanvittig urettferdige fordelingen av rikdom, enda mindre metodene som brukes for å skaffe den, eller metodene som brukes for å skaffe mer, hvis disse opplysningene i detalj ble offentliggjort for alle overalt.

Det er ikke noe som fremkaller anstendig oppførsel raskere enn det å bli uthengt til offentlig granskning.

Det er derfor disse «høringsinstansene» har gjort så mye bra når det gjelder å rydde opp i politisk grums. Offentlige høringer og offentlig regnskapssystem har gått langt for å rydde opp i snusk som foregikk i skolestyrer, rådhus og politiske kretser på 20-, 30-, 40- og 50-tallet.

Nå er det på tide å foreta en høring angående måten dere i verden gir kompensasjon for varer og tjenester på.

Hva har du å foreslå?

Dette er ikke et forslag, det er en utfordring. Jeg utfordrer dere til å kaste alle pengell~ alle sedler og mynter og individuelle nasjonale valutaer, og begynne på nytt. Utvikle et internasjonalt monetært system som er helt åpent, totalt synlig, som kan spores umiddelbart, og fullstendig regnskap. Menneskene burde etablere et verdensomfattende system for kompensasjon der folk får kreditt for service de har ytt og produkter de har laget, og debet for service de har benyttet seg av og forbruket de har.

Alt skulle inngå i kreditt- og debetsystemet. Utbytte av investeringer, arv, aksjeutbytte, lønn, gratialer, absolutt alt. Det skulle ikke finnes noen annen valuta å forhandle med. Og alle menneskers regnskap skulle være åpent for alle.

Det er blitt sagt, vis meg en manns bankkonto, og jeg skal si deg hvem han er. Dette systemet kommer tett opptil dette. Folk vil vite, eller kan i det minste få vite, mye mer om deg enn de gjør nå. Men dere vil ikke bare få vite mye mer om hverandre; dere vil få vite mye mer om alt. Mer om hva bedrifter betaler og bruker — og hva det koster å

produsere en enhet i forhold til hva den koster deg å kjøpe. (Kan du forestille deg hvordan en bedrift ville reagert hvis den måtte sette to priser på prislappen — både prisen ut og hva det kostet å produsere? Ville det få prisen ned, tror du? Ville det øke konkurransen og skape rettferdig handel? Vi kan ikke engang forestille oss følgene av noe slikt.)

Under dette verdensomspennende kompensasjonssystemet, VKS, skal overføringene på kreditt- og debetsiden være fullstendig åpne og tilgjengelige. Det betyr at hvem som helst kan studere kontoen til hvem som helst eller hvilken som helst bedrift når som helst. Ingenting skal hemmeligholdes, ingenting er «privat».

VKS skulle trekke 10% av alle inntekter hvert år fra lønnen til dem som frivillig gikk med på et slikt trekk. Det skulle ikke være skatt, ingen skjemaer å fylle ut, ingen trekk i lønn, ingen smutt-hull som kunne åpne for lureri! Siden alle regnskap er åpne, vil alle i samfunnet kunne se hvem som er med på å gi 10% til fellesskapets gode og hvem som ikke har gjort det. Dette frivillige trekket skulle gå til å dekke alle regjeringens hjelpeprogrammer som folket selv har stemt for.

Hele systemet ville være svært enkelt og veldig synlig.

Verden vil aldri gå med på noe slikt.

Selvfølgelig ikke. Og vet du hvorfor? Fordi et slikt system ville gjøre det umulig for noen å gjøre noe de ikke ville at andre skulle vite. Men hvorfor vil noen ønske å handle slik likevel? Jeg skal fortelle deg hvorfor. Fordi nå lever dere i et interaktivt sosialt system som er basert på «å høste fordeler», «nå mål», «tjene mest mulig» og «den såkalte sterkeste rett til å overleve».

Når hovedmålet og samfunnets mål (slik det er i alle virkelig opplyste samfunn) er alles rett til å overleve; lik velferd for alle; et godt liv for alle, da vil behovet for hemmelighetskremeri, skjulte forhandlinger og transaksjoner under bordet forsvinne.

Skjønner du hvor mye god gammeldags korrupsjon, for ikke å snakke om hvor mye urettferdighet og ulikheter som vil bli utryddet ved innføringen av et slikt system?

Hemmeligheten eller nøkkelordet om du vil er synliggjøring.

Du store min, for en løsning. For en idé. Full offentlighet omkring økonomien. Jeg har forsøkt å finne et svar på hvorfor det skulle være «galt», hvorfor det ikke skulle være «riktig», men jeg finner det ikke.

Selvfølgelig gjør du ikke det, for du har ikke noe å skjule. Men kan du forestille deg hvordan makt- og pengefolk rundt om i verden ville hylt og skreket, hvis de visste at hvem som helst kunne følge med i hver eneste bevegelse, hvert eneste innkjøp, hvert eneste salg, hver eneste forhandling, hver eneste aktivitet og prissetting og lønnsforhandlinger, alt, bare ved å lese siste linje?

Jeg sier deg dette: Ingenting skaper raskere rettferdighet enn synliggjøring.

Synliggjøring er rett og slett et annet ord for

sannhet.

Lær sannheten å kjenne, og sannheten skal frigjøre deg.

Regjeringer, bedrifter, maktfolk vet det, og det er grunnen til at de aldri vil kunne godta at sannheten — den enkle, rene sannheten — slipper til som grunnlaget for ethvert politisk, sosialt eller økonomisk system.

I opplyste samfunn finnes det ingen hemmeligheter. Alle vet hva alle andre har, hva andre tjener, hva alle betaler i lønn og skatt og velferd, hva alle andre bedrifter forlanger, kjøper og selger, hvor mye og med hvilken fortjeneste — alt.

ALT.

Vet du hvorfor dette bare er mulig i opplyste samfunn? Fordi ingen i opplyste samfunn er villig til å ta noe, eller ha noe på andres bekostning.

Det er en radikal måte å leve på.(203)

A

Det virker radikalt for et primitivt samfunn, ja. I opplyste samfunn virker det bare helt åpenbart at sånn må det være.

Jeg er veldig fascinert av tanken på «denne åpenheten». Kunne det utvides til mer enn økonomi? Kunne det være et nøkkelord for forhold mennesker imellom også?

Det får vi håpe.

Men det er det ikke.

Som regel ikke. Ikke på Jorden ennå. De fleste har fortsatt for mye å skjule.

Hvorfor? Hva er det?

I forhold mellom mennesker, som i alle forhold, handler det om tap. Det handler om å være redd for å tape, eller redsel for ikke å vinne. De beste forhold mellom mennesker, og uten tvil de beste romantiske forhold, er forhold der alle vet alt; der er ikke åpenhet bare nøkkelordet, det er det eneste ordet, idet det ganske enkelt betyr at det ikke finnes noen hemmeligheter. I slike forhold tåkelegges ikke noe, ingenting kommer i skyggen, eller farges eller skjules eller blir for-kledd. Ikke noe blir utelatt eller ikke snakket om. Det er unødvendig å gjette, ingen spiller teater, ingen danser etter «noens pipe», utnytter eller «lar sin sol skinne på deg».

Men hvis alle visste alt vi tenkte

Stopp. Dette handler ikke om at vi ikke skal ha tankene våre for oss selv, eller ikke ha et privat rom hvor vi kan gå igjennom vår personlige utvikling. Det er ikke det jeg snakker om nå.

Dette handler rett og slett om å være åpen og ærlig i ditt forhold til andre. Dette handler rett og slett om å snakke sant når du snakker, og at du ikke holder tilbake sannheten når du vet at den skulle vært uttalt. Dette er om ikke å lyve, tåkelegge eller manipulere andre verbalt eller i handling, eller for-

dreie sannheten til det ugjenkjennelige, slik menneskelig kommunikasjon oftest kjennetegnes.

Dette handler om å holde sin sti ren, si tingene slik de er, overlevere det direkte. Det handler om å forsikre seg om at alle individer har alle data og vet alt de må vite om et tema. Dette handler om rettferdighet og åpenhet og, ja ... åpenhet.

Likevel betyr ikke dette at hver minste tanke, all personlig frykt, alle mørke minnei alle overfiatiske vurderinger, meninger eller reaksjoner skal legges på bordet for å bli diskutert og utforsket. Det er ikke åpenhet, det er galskap, og det ville drive dere til vanvidd.

Her snakker vi om enkel, direkte, likefrem, åpen, ærlig og fullstendig kommunikasjon. Likevel, dette er alt, det er en slående oppskrift og en lite brukt en.

Det kan du si en gang til.

Likevel, dette er alt, det er en slående oppskrift og en lite brukt en.

Du skulle vært revyskuespiller.

Tuller du? Det er akkurat det jeg er.

Men alvorlig talt, tanken er jo fantastisk. Kan du forestille deg et helt samfunn bygget på åpenhetsprinsippet? Tror du det ville fungere?

Jeg skal si deg noe. Halvparten av verdens sykdommer ville forsvinne i morgen. Halvparten av verdens bekymringer, halvparten av konfliktene, halvparten av verdens raseri, halvparten av verdens frustrasjon

Å, det ville fortsatt være raseri og frustrasjon i begynnelsen, tro ikke noe annet. Når det først blir avslørt hvordan gjennomsnittsmennesket danser etter andres pipe, brukes (205)

Å som nikkedukke, manipuleres med, lyves for og rett og slett blir lurt, vil det bli masse frustrasjon og sinne. Men «åpenheten» vil rense ut alt det der i løpet av 60 dager, og få det til å forsvinne.

La meg be deg igjen — bare tenk på det.

Tror du at du kunne leve et slikt liv? Ingen flere hemmeligheter? Absolutt åpenhet?

Hvis ikke, hvorfor ikke?

Hva er det du holder tilbake for andre som du ikke vil dele med dem?

Hvilke usannheter forteller du til andre?

Hva er det du ikke sier som noen burde vite?

Har bevisst løgn eller det å underslå fakta brakt verden dit dere skulle ønske at den var? Har manipulasjon (i forretninger, i bestemte situasjoner, eller rett og slett et enkeltmenneske) ved fortieelse eller hemmeligholdelse virkelig gavnet noen? Er «privatlivets fred» virkelig det som får regjeringers, bedrifters og individers liv til å fungere?

Hva vil skje hvis alle kunne se alt?

Her møter vi et paradoks. Skjønner dere ikke at dette er nettopp den ene tingen dere frykter når dere en gang vil møte Gud? Skjønner dere ikke at dette nettopp er det dere frykter mest, nemlig at leken er slutt, spillet er over, dansen er over, skyggeboksingen er slutt og den lange, lange rekken av bedragerier, store og små, er bokstavelig talt døde?

Men tross alt er den gode nyheten at det er ingen grunn til å være redd, ingen grunn til å være skremt. Ingen vil dømme deg, ingen vil gjøre deg noe «vondt», ingen vil kaste deg til helvetes evige flammer.

(Og til dere romersk-katolske lesere, det finnes ingen skjærs-ild.)

(Og til dere mormonere, ingen er noensinne blitt holdt fanget på det laveste nivå i himmelriket, uten å være i stand til å nå «den høyeste himmel». Heller ikke vil noen få merkelappen «fortapt sønn» og fordømmes til en ukjent tilværelse for evig tid.) (Ogtildere...)

Vel, du ser poenget. Alle mennesker har ut fra sine egne forutsetninger dannet seg sin egen teologi, en idé om Guds straffedom. Jeg liker ikke å fortelle dette, for jeg ser moroa dere har ved å forestille dere dette, men

Det finnes ikke noe slikt.

Når du frigis fra frykten for å se livet ditt ligge åpent i dødsøyeblikket, kan du kanskje komme over frykten for å ha livet ditt liggende åpent mens du lever.

Det hadde vært noe

Ja, ikke sant? Så her kommer oppskriften som kan hjelpe dere på vei. Gå tilbake i denne boken og les en gang til De fem nivåer for sannhet. Bestem deg for å huske disse reglene og lev i pakt med dem. Søk sannheten, snakk sant, lev hver dag i sannhet. Gjør dette selv og overfor alle dem du kommer i kontakt med.

Så kan du gjøre deg klar til å stå frem naken. Stå frem i åpenhet.

Dette føles skremmende. Virkelig skremmende.

Finn ut hva du er redd for.

Jeg er redd for at alle skal forlate rommet. Jeg er redd for at ingen vil like meg lenger.

Jeg forstår. Føler du at du må lyve for at folk skal like deg?

Ikke akkurat lyve. Bare ikke fortelle dem alt.

Husk hva jeg sa tidligere. Dette handler ikke om å rope hver minste lille følelse, tanke, idé, frykt, minne, betroelse eller hva som helst. Det handler rett og slett om alltid å snakke sant, blottstille deg. Du er fysisk naken sammen med din elskede, ikke sant?

Hvorfor kan du ikke være følelsesmessig

naken også? Det er mye tøffere.

Jeg forstår det. Men det er ikke noen hindring for ~ være det, for belønningen er stor.

Jo, du har virkelig tatt opp noen interessante tanker. Oppgi det fordekte, bygg opp et åpent samfunn, fortell alle sannheten om alt. Jo da!

Hele samfunn er bygget på disse få grunn-tankene. Opplyste samfunn.

Jeg har ikke hørt om noen.

Jeg snakket ikke om Jorden.

Å?

Ikke engang om deres solsystem.

Ja så?

Men dere behøver ikke forlate verken planeten Jorden eller huset for å erfare hvordan en slik Ny Tanke ville virke. Begynn med din egen familie, i hjemmet ditt. Driver du forretning, begynner du i ditt eget firma. Fortell alle i firmaet nøyaktig hva du tjener, hva firmaet tjener og bruker, og hva hver og en av de ansatte tjener. Du vil virkelig sjokkere dem. Bokstavelig talt. Du vil virkelig sjokkere dem inn i marginen. Hvis alle som eide et firma gjorde dette, ville ikke jobben lenger være et åk for så mange, fordi en større følelse av fellesskap, rettferdighet og rimelig kompensasjon vil automatisk bli innført på arbeidsplassen.

Fortell kundene nøyaktig hva det kostet deg å anskaffe dine varer eller tjenester. Sett begge priser på prislappen: din pris, og utgiften du har hatt. Kan du fremdeles være stolt av det du ber om? Bekymrer du deg for at noen tror du vil ruinere dem hvis de kjente til forholdet mellom din utgift/pris? Gjør du det, så se etter hvordan du kan regulere prisingen din slik at den blir rettferdig for alle, fremfor å «ta det du kan få mens sjansen er der».

Jeg utfordrer deg til å gjøre dette. Jeg utfordrer deg.

Det krever en total forandring i tenkemåten din. Du må bry deg like mye om dine kunder eller klienter som du bryr deg om deg selv.

Ja, du kan sette i gang og begynne å bygge dette Nye Samfunnet med en gang, i dag. Valget er ditt. Du kan fortsette å støtte det gamle systemet, de nåværende spille-reglene, eller du kan tre ut av systemet og vise din verden en ny vei.

Du kan være den nye veien. I alt. Ikke bare i forretninger, eller for dine personlige forbindelser, ikke bare i politikk eller økonomi eller religion eller det som gjelder alle livets erfaringer~ men i alt.

Vær den nye veien. Vær en bedre vei. Vær den eneste rette vei. Så kan du i sannhet si, jeg er den rette vei og livet. Følg meg.

Ville du være fornøyd med hvor du førte verden, hvis alle fulgte deg?

La det være dagens spørsmål.

A

Jeg skjønner utfordringen. Jeg skjønner. Kan du være så snill å fortelle mer om livet på Jorden i et større perspektiv nå. Fortell meg hvordan nasjoner kan bli enige seg imellom, slik at det kan bli slutt på alle kriger.

Det vil alltid være uenighet mellom nasjoner, for uenighet er bare et tegn — og et sunt tegn — på individualitet. Voldelige løsninger på uenighet er imidlertid et tegn på stor umodenhet.

Det finnes ingen grunn til at ikke verden kan unngå voldelige løsninger, forutsatt at nasjonene er villige til å unngå det. Og siden vi vet hvor mange mennesker som har vært offer for vold og hvor mange som er blitt ødelagt av vold, burde denne viten være nok til å skape en slik vilje, men i det primitive samfunnet deres, er det ikke slik.

Så lenge dere tror dere kan vinne ei li kran- gel, fortsetter dere å krangle. Så lenge dere tror dere kan vinne en krig, fortsetter dere å slåss.

Hva er svaret på alt dette?

Jeg har ikke noe svar. Jeg har bare

Jeg vet hva du vil si! En observasjon.

Ja. Jeg ser nå det jeg har sett før. En kort- siktig løsning kan være å opprette det jeg kaller en verdensregjering med en verdensdomstol som skulle avgjøre i konflikter (dommene (210) i måtte respekteres av alle, ikke som i verdensdomstolen i dag) og fredsbevarende styrker for å garantere at ingen nasjon — uansett hvor mektig og innflytel- sesrik — aldri mer kan gå til angrep på en annen.

Likevel må du forstå at det fremdeles kan finnes aggresjon på Jorden. Det kan bli nødvendig at de fredsbevarende styrkene må bruke noe makt for å få andre til å la det være. Som jeg bemerket i Bok 1, hvis vi unnlater å stoppe en despot, gir vi makt til en despot. Noen ganger er den eneste må- ten å unngå krig på, å starte krig. Noen ganger må du gjøre noe du egentlig ikke ønsker for å forsikre deg om at du ikke må fortsette å gå på akkord med deg selv! Denne tilsynelatende selvmotsigelsen er en del av den guddommelige tvetydighet, som sier at noen ganger er den eneste veien til den siste til- standen å være — i dette å være «fredelig» — kan være å begynne med ikke å være det!

Med andre ord, den eneste måten å kjenne deg selv på som den du er, er å erfare deg selv som den du ikke er.

Det er en bemerkelsesverdig sannhet at makt i menneskenes verden ikke lenger kan være urett- ferdig fordelt på noen nasjoner men må samles i hendene på en samlet gruppe nasjoner på Jorden. Bare slik kan det bli fred i verden, i trygg forviss- ning om at ingen despot — uansett hvor stor og mektig nasjon han regjerer over — kan eller vil invadere et annet lands territorium eller true dets selvstendighet.

Da trenger heller ikke de minste nasjonene å være avhengig av de største nasjonenes godvilje, slik som nå, hvor de ofte må falby sine egne res- surser og avstå dyrket mark til militærbase for de

store, for å fortj ene den. Under et slikt styre vil de minste nasjonenes sikkerhet være garantert, ikke av dem de legger seg flate for, men av dem som støtter dem.

Alle 160 nasjoner ville slippe å være økono- misk truet lenger. De vil også slippe å bli presset inn i bestemte handlingsmønstre av sine store han- delspartnere, eller pålagt å følge bestemte «retnings- linjer» for å få økonomisk bistand, eller pålagt å opptre på bestemte måter for å få enkel humanitær hjelp.

Likevel er det de blant dere som vil påstå at et slikt globalt regjeringssystem vil fjerne enkelt- nasjonenes uavhengighet. Sannheten er at uavhen- gigheten vil øke — og det er akkurat det de største nasjonene, hvis uavhengighet er sikret med makt, ikke lov og rettferdighet, er redde for. For da vil ikke de største nasjonene lenger automatisk få sin vilje, men alle land på lik linje skulle få komme med sine vurderinger. Og de største nasjonene ville ikke lenger bli i stand til å kontrollere og tilegne seg mesteparten av verdens ressurser, men de måtte dele mer likt, gjøre dem mer tilgjengelig mer frivil- lig, sørge for at alle verdens folk nyttiggjør seg ressursene på lik linje.

En verdensregjering ville bestemme spil- lereglene — og, når vi nå er kommet til kjernen i diskusjonen angående grunnleggende menneske- verd, er denne ideen forbannelsen til «de som har alt i verden». Det er de som ønsker at «de som ikke har» søker sin egen lykke — vel vitende om at det er «de som har», som kontrollerer alt som andre søker etter.

Likevel føler jeg at vi snakker om en om- fordeling av rikdom her. Hvordan kan vi holde på støtte fra dem som vil ha mer og som er villige til å arbeide for det, hvis de vet at de må dele med dem som ikke liker å arbeide like hardt?

For det første, er det ikke bare et spørsmål om de som vil «arbeide hardt» og de som ikke vil det. Det er en grov forenkling (vanligvis brukt som argument av «dem som har»). Det er oftere et spørsmål om mulighet enn om vilje. Derfor er den virkelige jobben, den første jobben som må gjøres for å lage en ny sosial orden, å sørge for at enhver person og enhver nasjon har like muligheter.

Det vil aldri kunne gjennomføres så lenge de som i dag eier og kontrollerer mesteparten av verdens rikdom og ressurser~ klamrer seg til denne kontrollen.

Ja. Jeg nevnte Mexico, og uten å ville henge ut en spesiell nasjon, tror jeg dette er et godt ek- sempel. En håndfull rike og mektige familier kontrollerer rikdommen og ressursene til hele nasjonen — og det har de gjort i 40 år. «Valg» i dette såkalte vestlige demokratiet, er en farse fordi de samme familiene har kontrol- lert de samme partiene i årtier~ og bokstavelig talt forsikret seg om at det ikke finnes reell opposisjon. Resultatet? De rike blir rikere og de fattige fatti- gere.

Hvis timelønnen skulle hoppe fra 1,75 dollar til utrolige 3,15, ville de rike påpeke hvor mye de har gjort for de fattige med å sørge for arbeid og mulighet for bedre økonomi. Likevel er de eneste

som får bedre økonomi, de rike selv — industriherrene og forretningsmennene som selger sine produkter på det nasjonale og internasjonale marked med høy profitt på grunn av de lave arbeidskostningene.

Amerikas rike vet at dette er sant — derfor etablerer mange av dem jordbruk og industri i Mexico og andre land, der slave-lønn betraktes som småbøndernes store mulighet til å greie seg. I mellomtiden sliter disse arbeiderne under helsefarlige og usikrede forhold, men den lokale regjering — kontrollert av de samme få som profiterer på investeringene — gjør lite for å innføre forbedringer. Helse-, miljø- og sikkerhetstiltak mangler fullstendig på arbeidsplassene.

Ingen bryr seg om folket. Heller ikke området hvor de får lov til å bosette seg i usle pappskui ved siden av elver hvor de må vaske klær i det samme vannet som de gjør fra seg — for sanitæranlegg inne er dem ikke forunt.

De usle forholdene og forakten for massene skaper en befolkning som ikke har råd til å kjøpe produktene de selv lager. Men de rike fabrikkene bryr seg ikke om det. De kan eksportere varene sine til andre nasjoner hvor folk har råd.

Likevel tror jeg at denne spiralen før eller senere vil tvinnes rundt seg selv med uante konsekvenser. Ikke bare i Mexico, men overalt der mennesker blir utnyttet.

Revolusjoner og borgerkriger er uunngåelige, på samme måte som annen krig, så lenge «de som har» fortsetter å utnytte «de som ikke har», under dekke av å gi dem muligheter.

Det å monopolisere rikdom og ressurser er blitt så anerkjent at det nærmest er akseptert, selv hos mennesker med en snev av rettferdighetssans, de kaller det rett og slett markedsøkonomi.

Likevel er det bare de rike personer og nasjoners makt i verden som gjør en slik illusjon om rettferdighet mulig. Sannheten er at det ikke er rettferdig overfor storstedelen av verdens befolkning og nasjoner, som avskjæres fra ethvert forsøk på å få det samme som de mektige.

Det styringssystemet som her er beskrevet, vil dramatisk overføre maktbalansen fra de ressursrike til de ressursfattige, idet de tvinger frem en rettferdig fordeling av ressursene selv.

Men det er jo det de mektige frykter.

Ja. Derfor er snarveien til å oppdra verden, en ny sosial struktur — en ny verdensregjering.

Det finnes ledere blant dere som har innsikt og taperhet nok til å komme med forslag om hvordan dere kan skape ny orden i verden. George Bush. Som historien vil beskrive som en mye kbookere, mer fremsynt, medfølende og modig mann enn samtiden var villig til å akseptere, var en slik leder. Det var også Sovjets president Mikhail Gorbatsjov, det første kommunistiske statsoverhodet som har vunnet Nobels fredspris. Han var mannen som foreslo enorme politiske forandringer og sørget for at det ble slutt på Den kalde krigen. President Carter var også en slik mann. Han som

fikk presidentene Begin og Sadat til å bli enige om saker ingen hadde drømt om eller fått gjennomført før. Lenge etter at hans presidentperiode var over, fikk han gang på gang forhindret verden fra krigshandlinger med utgangspunkt i denne enkle påstand: Ingen synspunkter er mer verd å lytte til enn andres. Ingen mennesker er mer verd enn andre.

Det er interessant at disse modige lederne som alle på en eller annen måte har forhindret verden fra krig, og som alle på sin måte foreslo forbedringer i den politiske strukturen, bare satt i embetet én periode. Det samme folket som valgte dem inn og som de søkte å tjene, sørget for å få dem fjernet. De som oppnådde utrolig internasjonal popularitet, ble plutselig avvist i hjemlandene. Det sies at ingen blir profet i eget band. I disse tilfellene var det fordi statsiedernes visjoner lå mibevis foran folkets. Folk kunne bare se begrensede, interne problemer og mente at de store visjonene kunne ville medføre tap.

Derfor har abbe ledere som har tort å stå frem og be om slutt på undertrykkelse, blitt nøytralisert og avsatt av de mektige.

Slik vil det fortsette å være til man får vedtatt en Ians giktig plan for en løsning som ikke er politisk. Den langsiktige planen — og bare den — er en ny oppvåkning og en ny bevissthet. Oppvåkning til enhet og bevisstheten om kjærlighet.

Drivkraften for å lykkes, for å få gjort det meste ut av livet, bør ikke være økonomisk og materiell vinning. Det er en misforståelse. Denne misforståtte prioriteringen er nettopp det som har skapt abbe problemene vi har tatt opp her.

Når drivkraften bak storhet ikke er økonomisk — når alle er sikret økonomisk trygghet og grunnleggende materielle goder — vil ikke menneskets drivkraft forsvinne, men forandre seg. Den vil øke i styrke og besbuttsomhet, idet den skaper sann makt, ikke den gjennomsiktige, flyktige «makt» som vi har nok av i dag.

Men hvorfor er det ingen god drivkraft å ville leve et bedre liv, å skape et bedre liv for våre barn?

«Å leve et bedre liv» er en god drivkraft. Å skape «et bedre liv for deres barn» er en god drivkraft. Men spørsmålet er:

Hva er et bedre liv?

Hvordan definerer du «bedre»? Hvordan definerer du «liv»?

Hvis du definerer «bedre» som større, bedre, mer penger, makt, sex og materialistiske goder (hus, biler, klær, CD-samling — hva som helst) ... og du definerer «liv» som perioden mellom fødsel og død i denne din nåværende tilværelse, er du ikke med på å gjøre noe for å komme ut av feblen som har gjort tilværelsen på Jorden uhyggelig.

Men hvis du definerer «bedre» som en bedre erfaring og et større uttrykk for ditt vesens høyeste tilstand, og «liv» som en evigvarende fortsettelse av å Være, kan du være på riktig vei.

Man skaper ikke «et bedre liv» ved å samle på ting. De fleste av dere vet dette. Dere sier abbe at dere forstår det, likevel bar dere blike gjerne «ting», som noe annet, styre både livet og beslutningene dere tar for å komme videre.

Dere streber etter ting. Dere arbeider for å få ting, og når dere har fått noe av det dere ønsker, slipper dere det aldri.

De fleste menneskers drivkraft er å skaffe, oppnå og vinne ting. De som ikke bryr seg om ting, slipper dem lett.

Siden den nåværende drivkraft for å bli stor nå, er samlet om alt verden kan tilby, befinner hele verden seg på forskjellige kampnivåer. Et ufattelig antall mennesker befinner seg fremdeles på et nivå der de kjemper for et eksistensminimum. Hver dag oppleves med angst og et minimum av følelse. Tankene deres er konsentrert om grunnleggende, bivsnødvendige spørsmål. Er det nok mat? Har vi husby? Har vi varme? Et ufattelig antall mennesker bekymrer seg daglig om dette. Tusener dør av bare mangel på mat hver måned.

Et noe mindre antall mennesker har nok til å stille livets grunnleggende behov, men sliter for å skaffe mer — litt større trygghet, et beskjedent, men godt hjem, håp for morgendagen. De arbeider hardt, og de bekymrer seg for hvordan eller om de vil «komme videre». Tankene deres er fulle av bekymringer.

Et relativt lite antall mennesker har alt de ønsker seg — ja faktisk alt det de to andre gruppene ber om — men interessant nok vil mange av dem i den siste gruppen ha mer.

Tankene deres er opptatt av å holde på det de har og stadig samle seg mer. (216)

I tillegg til disse tre gruppene, er det en fjerde. Det er den minste av dem alle, faktisk en bitte liten.

Denne gruppen har fjernet seg fra behovet for materielle ting. Den er opptatt av åndelig sannhet, åndelig virkelighet og åndelig erfaring.

Menneskene i denne gruppen ser livet som en åndelig utfordring — sjelens reise. De forholder seg til all menneskelige virkelighet innenfor en slik ramme. De forholder seg til all menneskelig erfaring innenfor denne modellen. Deres kamp går ut på å søke Gud, å fubbyrde selvet, sannhetens uttrykk.

Etter som de utvikler seg, blir ikke denne kampen en kamp, men en prosess. Det er seivdefinierungs-prosessen (oppdagebsen av seg selv), veksten (ikke bæring) og selve det å være (ikke gjøre).

Tankegangen bak det de leter og streber etter, søker, strekker seg ettei~, og lykkes i, er helt annerledes. Tankegangen bak det de gjør, er annerledes, og på den måten blir den som handler, også forandret. Tankegangen blir en prosess, og den som handler, blir den som er.

Mens tankegangen bak alt man tidligere strakte seg ettei~ strebet etter og arbeidet hardt for, var å skaffe seg materielle goder, er grunnen nå at man søker, guddommelige opplevelser.

Mens man tidligere beskjefteget seg med fysiske ting, beskjeftegeter man seg nå med åndelige.

Alt er flyttet, alt er forandret. Livets mening er forandret, og med det også selve livet.

«Drivkraften for makt» er endret, og dermed har behovet for å eie, skaffe, beskytte og øke mengden verdsbige ting, forsvunnet.

Storhet måles ikke lenger i hvor mye man har skaffet seg. Verdens ressurser vil rettmessig bli betraktet som hele verdens eiendom. I en verden som er velsignet med at noen gir avkall på ting for å se til at alles grunnleggende behov blir dekket, vil de grunnleggende behov bli dekket.

Alle ønsker å ha det slik. Det ville ikke lenger være nødvendig å kreve skatt av dem som ikke vil betale. Alle vil ønske å gi 10 prosent av det de høster frivillig, og dere vil støtte hjelpeprogrammer for dem som høster mindre. Det vil ikke lenger være mulig for tusenvis av mennesker å se på at andre sulter i hjel — ikke på grunn av matvaremangel, men på grunn av mangel på menneskers vilje til humanitær hjelp gjennom et politisk system som sørger for mat til alle.

Et slikt moralsk forfall — som nå er vanlig i deres primitive samfunn — vil forsvinne for evig tid den dagen dere forandrer drivkraften og definisjonen av makt.

Den nye drivkraften skal være at dere blir det jeg skapte dere for å være — det fysiske bilde av guddommen.

Når hver og en av dere velger å være den du virkelig er — det guddommelige manifest — vil mennesket aldri mer handle ugudelig. Aldri mer vil dere trenge å lage slagord som:

GUD BE VARE MEG
FOR DERES ETTERFØLGERE

18

La meg se om jeg følger deg. Resultatet av dette ser ut til å bli at alle nasjoner underkaster seg en verdensregjering og aksepterer at alle er like og at alle mennesker får deli verdens rikdommer.

Husk at når du snakker om likhet, mener vi lik mulighet, ikke faktisk likhet.

Faktisk likhet kan aldri oppnås, og det skal dere være glad for.

Hvorfor?

Fordi likhet betyr ensformighet — og det siste verden trenger er ensformighet.

Nei, det jeg snakker om her, er ikke en automatisk utdeling av like porsjoner til alle fra et sentralt Storebror-styre.

Jeg snakker om en verden som garanterer alle to ting:

1. Oppfyllelse av grunnleggende

behov.

2. Muligheten til å komme videre.

Til tross for all verdens ressurser som dere disponerer har dere ennå ikke klart å oppfylle disse to enkle ting. I stedet holder dere millioner av mennesker fanget på det laveste trinn av den sosiale stigen, og sørger systematisk for at de blir holdt der. Dere lar millioner dø hvert år fordi de ikke har et eksistensminimum.

Til tross for verdens storhet, har ikke dere storhet nok til å forhindre at folk sulter i hjel, enda mindre at de dreper (219)

hverandre. Dere lar faktisk barn sulte i hjel rett foran øynene deres. Dere dreper faktisk fordi andre er uenig med dere.

Dere er primitive.

Og vi som trodde vi var høytstående.

Det første kjennetegnet på et primitivt samfunn er at det selv tror det er kommet langt. Det første tegnet på primitiv bevissthet, er at den selv tror den er opplyst.

La oss sammenfatte dette. Hvordan vi kan komme til første trinn på stigen, slik at disse to grunnleggende behov blir garantert alle

Det må skje i to trinn, ved to forandringer — det ene innenfor det politiske system og så i deres åndelige utvikling.

På veien mot et forenet verdensstyre må det innlemmes en mektig verdensdomstol som kan løse internasjonale diskusjoner, og en fredsbevarende styrke som kan håndheve lovene dere har valgt å styres etter.

Verdensregjeringen skal bestå av en Nasjonenes kongress

— med to representanter fra hvert land i verden

— og en Folkeforsamling — med representasjon i forhold til nasjonens innbyggertall.

Nøyaktig slik USAs regjering er organisert — med to hus, der det ene har representasjon i forhold til folketallet, mens det andre har likt antall stemmer fra hver stat.

Ja. USAs konstitusjon ble unnfanget etter inspirasjon fra Gud.

Den samme maktbalansen burde inngå i en ny verdenskonstitusjon. Og på samme måte skulle det være en utøvende, en lovgivende og en dømmende makt.

Hver nasjon skulle ha sitt eget fredsbevarende politi, mens de nasjonale armeer skulle oppløses og overføres til den felles fredsbevarende styrken som skulle tjene den store gruppen av stater som nå skal hete nasjon — akkurat som USAs stater sender hær og marine til en felles statlig forsvarsstyrke.

Nasjoner skulle forbeholde seg retten til å danne og tilkalle sin egen hær på et øyeblikks varsel, akkurat som USAs delstater har sin konstitusjonelle rett til å ha egne styrker.

Og — akkurat slik USAs stater gjør i dag — skulle hver av de 160 statene i Verdensunionen ha rett til å trekke seg tilbake fra unionen ved folkeavstemning (skjønt hvorfor folk ville ønske noe slikt, er over min fatteevne, i og med at trygghet og sikkerhet er så mye bedre enn før).

Ta det en gang til for oss som er litt langsomme i oppfattelsen. Hva er fordelene med en slik verdensunion?

1. Å få slutt på all krig mellom nasjoner, og få slutt på drap som løsning på diskusjoner.

2. Få en slutt på fattigdom, hungersnød og at de rike skor seg ved masseutnyttelse av mennesker.

3. Få en slutt på de systematiske miljøødelegelsene på Jorden.

4. Få en slutt på den endeløse kampen for større, bedre og mer.

5. En mulighet — i likhet — for alle mennesker til å nå den høyeste form for selverkjennelse.

6. Få en slutt på alle restriksjoner og diskriminering som holder mennesker nede — enten det gjelder hus, arbeidsplass, eller i det politiske system, eller i personlige seksuelle forhold.

Ville denne nye verdensordenen kreve en omdisponering av rikdommen?

Den vil ikke kreve noe. Den vil frivillig og helt automatisk skape en omdisponering av ressursene.

Alle mennesker vil få tilbud om skikkelig utdanning. Alle mennesker vil få sjansen til å bruke den utdannelsen på en egnet arbeidsplass — og å skape seg en karriere som gir dem glede.

Alle mennesker ville bli garantert helsetjenester, uansett hvor og når de måtte trenge det.

Alle mennesker ville bli garantert mat, klær og husly, slik at ingen skulle sulte eller fryse i hjel.

Alle mennesker ville bli garantert å beholde sitt menneskeverd slik at det å overleve aldri mer skulle bli et tema, med andre ord — alle mennesker skulle vises respekt.

Selv de som ikke fortjener det?

Din forestilling om at disse tingene må man fortjene, er helt i tråd med forestillingen om at man må fortjene å komme til himmelen. Men det går ikke an å gjøre seg fortjent til Guds nåde. Det trengs ikke heller, for du har den allerede. Dette er noe dere mennesker ikke har forstått, fordi det er noe dere ikke kan gi. Når dere lærer å gi betingelsesløst (tilsvarende betingelsesløs kjærlighet), vil dere lære å ta imot betingelsesløst.

Du har fått dette jordiske livet for å få anledningen til å oppdage dette. Forsøk å godta denne tanken: Alle mennesker har rett til å få dekket de grunnleggende behov for å overleve. Selv om de ikke gjør noe. Selv om de ikke bidrar med noe. Muligheten til å overleve med menneskeverdet i behold er en av livets grunnleggende rettigheter.

Jeg har gitt dere ressurser nok til at alle kunne ha den rettigheten. Alt dere trenger gjøre, er å dele.

Men hvordan kan man da forhindre at noen kaster bort livet sitt på å snylte på systemet og leve på sosialen?

For det første, er det ikke opp til dere å dømme om et liv er bortkastet eller ei. Kaller du det bortkastet hvis et menneske bruker 70 år av sitt liv til bare å tenke på poesi, og så plutselig presenterer en sonett som gir en dyp forståelse og innsikt til tusenvis av mennesker? Er det et bortkastet liv hvis et menneske hele livet lyver, bedrar, intrigerer, ødelegger og sårer andre, men så plutselig får et glimt av sin sanne natur som et resultat av dette? Kanskje husker han noe han har brukt flere tilværelser på å huske, og gjennom det våkner han til en erkjennelse som beveger ham til det neste nivå. Er det et bortkastet liv?

Det er ikke opp til deg å dømme andre sjelers reiser. Din oppgave er å bestemme hvem DU er, ikke hvem andre er, eller har mislykkes i å være.

Så når du spør om hva som vil få folk fra å snylte på systemet og gå på sosialen er svaret: Ingenting.

Men tror du virkelig at dette går an? Tror du ikke de som bidrar, vil forakte den som ikke gjør det?

Jo, de som ikke er opplyst, vil gjøre det. Men de opplyste vil se på «snylterne» med stor medfølelse, ikke forakt.

Medfølelse?

Ja, fordi de som bidrar, skjønner at snylterne går glipp av den største av alle muligheter og den største salighet — nemlig muligheten til å skape, og æren ved å oppdage den høyeste tanke om hvem de virkelig er. Og de som bidrai vil vite at dette er straff nok for dovenskap, hvis det var slik at noen skulle straffes, men det er det jo ikke.

Men vil ikke de som virkelig jobber for noe, bli rasende for at fruktene av deres arbeid gis til de late?

Nå hører du ikke etter. Alle skal få et minimum for å overleve. De som har mest, får anledning til å betale 10 prosent av sine inntekter til fellesskapet, for å gjøre dette mulig.

Hvordan inntekter skulle beregnes, er avhengig av et åpent marked som fastsetter verdien av hver enkelts bidrag, akkurat slik som det er i USA i dag. (223)

Men slik vil man fortsatt få en forskjell på fattig og rik, akkurat som i dag! Det er ikke likhet.

Men det er like muligheter. Alle vil ha en mulighet til å leve på et eksistensminimum uten å måtte bekymre seg for å overleve. Og alle ville ha den samme muligheten til å skaffe seg kunnskap, utvikle evnene sine og bruke sine naturlige talenter i Gledesfabrikken.

Gledesfabrikken?

Det er det arbeidsplassen skal hete.

Men hva med misunnelse?

Misunnelse, ja. Sjalusi, nei. Misunnelse er en naturlig følelse som driver deg til å strebe etter mer. Det er toåringen som forsøker å rekke dørhåndtaket som storebror greier å nå. Det finnes ikke noe galt i det. Det er ikke galt å være misunnelig. Det er motiverende. Det er rent begjær. Det fører til storhet.

Sjalusi derimot, drives av frykt. Den får deg ofte til å ønske at andre hadde mindre. Det er en følelse som har sitt opphav i bitterhet. Den springer ut fra sinne og fører til sinne. Og den dreper. Sjalusi kan drepe. Alle som har opplevd et trekantdrama, vet det.

Sjalusi dreper, misunnelse skaper.

De misunnelige vil bli gitt enhver sjanse til å lykkes på sin måte. Ingen blir holdt tilbake økonomisk, politisk og sosialt, verken på grunn av rase, kjønn eller seksuell legning. Ikke på grunn av opphav, sosial status eller alder. Ikke av noen som helst grunn. All form for diskriminering vil ganske enkelt ikke lenger bli akseptert.

Og ja, det vil fortsatt være «rik» og «fattig», men det vil ikke lenger være «sult» og «armod».

De desperate blir ikke berøvet selve livet, skjønner du bare sin redsel.

Men hvilke garantier har vi for at det er nok bidragsyttere til å holde snylterne oppe?

Den menneskelige ånds storhet.

Å?

Stikk i strid med din nedslående vurdering, vil gjennomsnittsmennesket ikke være tilfreds med eksistensminimum og ikke noe mer. Dessuten vil det bli en forandring i selve motiveringen fordi den åndelige forandringen kommer.

Hva vil forårsake en slik forandring? Det har ikke skjedd i løpet av den 2000 år gamle historien

Prøv heller med to milliarder års historie.

for Jorden. Hvorfor må det skje nå?

Når synet på materialisme endres — når man eliminerer behovet for å lykkes ved maktbruk for å oppnå et minimum av trygghet, vil det ikke finnes andre grunner til salighet, til å bli stor, enn opplevelsen av selve saligheten.

Er det tilstrekkelig motivering?

Menneskets ånd vokser. Den forringes ikke ved første og beste anledning. Sjelen søker etter høyere nivåer av seg selv, ikke lavere. Alle som har opplevd sann salighet, om så bare i et øyeblikk, vet det.

Hva med makt? I denne reorganiseringen vil det fremdeles være dem som har urimelig mye makt og penger. økonomisk gevinst vil bli begrenset.

Ja vel, ja, der har vi det! Kan du først for-

klare hvordan det vil gå, før jeg forklarer hvorfor det ikke vil gå?

Ja. På samme måte som det skal være en minstelønn, skal det være et maksimum for hvor mye noen kan tjene. Da vil nesten alle kunne gi 10 prosent av inntekten sin til verdens-styret. Dette er det 10 prosents trekket jeg tidligere har snakket om.

Ja ... det gamle «lik skatt for alle»-forslaget.

I deres nåværende samfunn på det nåværende tidspunkt må det være i form av skatt, fordi dere ikke er opplyste nok til å innse at frivillig trekk til felles beste er i alles interesse. Men når bevissthetsendringen som jeg har bekrevet kommer, vil denne åpne, omsorgsfulle, frivillige gaven bli sett på som en selvfølge.

Jeg må få si noe nå. Gjør det noe om jeg avbryter deg litt?

Nei, bare snakk.

Denne samtalen begynner å virke veldig merkelig. Jeg hadde aldri trodd at jeg skulle ha en samtale med Gud, hvor Gud skulle foreslå forskjellige politiske reformer. Ærlig talt! Hvordan skal jeg greie å overbevise folk om at Gud er for flat beskatning?

Ja, jeg skjønner at du insisterer på å se det som «skatt», og jeg forstår det. Det er fordi tanken på å dele 10 prosent av inntektene, er så fremmed for dere. Men likevel, hvorfor er det så vanskelig for deg å tro at jeg har tanker om dette?

Fordi jeg trodde Gud ikke dømte, ikke hadde noen meninger og ikke brydde seg om slike saker.

Vent nå litt, la meg klargjøre. I våre forrige samtaler, Bok 1, svarte jeg på alle slags spørsmål. Spørsmål om hvordan man får forhold til å fungere, spørsmål om hva man skal leve av og til og med spørsmål om slanking. Hvorfor er det forskjellig fra dette?

Jeg vet ikke. Det virker kanskje bare forskjellig. Jeg menei~ har du virkelig politiske meninger? Er du registrert medlem av republikanerne? Hva slags sannhet får man ut av denne boken? Gud er republikaner!

Foretrekker du at jeg er demokrat? Gode Gud!

Veldig morsomt. Nei, jeg skulle ønske du var upolitisk.

Jeg er upolitisk. Jeg har overhodet ingen politiske synspunkter.

Slik som Bill Clinton.

Nettopp! Nå er det du som er morsom! Jeg liker humor. Gjør ikke du?

Jeg har aldri hatt noen forestillinger om at Gud verken var morsom eller politisk.

Eller hadde andre menneskelige egenskaper, mener du?

Vel, vel, la meg nå enda en gang sette denne boken og Bok i i sin rette sammenheng for deg.

Jeg har ingen meninger om hvordan dere skal leve livene deres. Mitt eneste ønske er at dere opplever dere selv som skapende vesener, slik at dere forstår hvem dere egentlig er.

Det forstår jeg. Så langt så vel.

Alle spørsmål jeg har besvart her og alt jeg svarte på i Bok 1, henger sammen med det du som skapende vesen sier at du forsøker å være eller gjøre. Du stilte for eksempel mange spørsmål i forbindelse med hvordan du kunne få forhold til å fungere i Bok 1. Husker du det?

Ja, selvfølgelig.

Syntes du svarene mine var så vanskelige? Syntes du det var rart at jeg hadde synspunkter på dette?

Jeg tenkte ikke over det. Jeg tolket bare svarene.

Likevel svarte jeg innenfor rammene av spørsmålet, forstår du. Det betyr hvilken vei skal vi gå, under forutsetning av at vi ønsker å være slik eller sånn. Og jeg viste en vei.

Ja, det gjorde du.

Det er det jeg gjør nå også.

Men ... det er bare ... vanskeligere å tro at Gud vil si disse tingene, enn det var å tro at Gud ville si det andre.

Er det fordi du synes det er vanskeligere å være enig i dette?

Tja...

Hvis du er det, er det helt i orden.

Er det?

Selvfølgelig.

Er det i orden å være uenig med Gud?

Selvfølgelig. Hva trodde du jeg ville gjøre med det? Knuse deg som en mygg?

Du må skjønne at verden har vært uenig med meg siden starten. Det er knapt noen som har gjort slik jeg har ønsket siden begynnelsen.

Det er nok sant.

Det er sant. Vær du sikker. Hadde folk hørt på meg og fulgt mine veiledninger, som jeg har gitt dere gjennom hundrevis av læremestre gjennom tusenvis av åi ville verden sett helt annerledes ut. Så hvis du er uenig med meg nå, så vær det. Dessuten kan jeg jo ta feil.

Hva?

Jeg sa, dessuten kan jeg jo ta feil. Å, du go-

deste ... du tror vel ikke alt dette er et nytt evangelium, vel?

Betyr dette at du ikke vil at jeg skal ta denne dialogen på alvor?

Nei, nå må du holde an litt. Jeg tror du har gått glipp av det vesentligste. La oss gå tilbake til begynnelsen: Du har funnet på alt dette selv.

Å, dette var virkelig en lettelse. Et øyeblikk trodde jeg at jeg virkelig fikk litt veiledning.

Den veiledning du får herfra, er at du skal følge ditt hjerte. Lytt til din sjel. Hør på deg selv. Selv når jeg gir deg et valg, en idé, et synspunkt, har du ingen forpliktelse til å godta det som ditt eget. Er du uenig, så vær uenig. Det er selve poenget med dette. Tanken var ikke at du skulle erstatte din avhengighet av alt og alle andre med avhengighet av denne boken. Tanken var å få deg til å tenke. Å tenke selv. Og det er, hvem er jeg akkurat nå. Jeg er ditt tenkende jeg. Jeg er deg som tenker høyt.

Selvfølgerlig gjør det det! Likevel er det noe du fremdeles ikke fatter: Du selv er den høyeste kilde. Og her er det ene som du åpenbart ikke fatter: Du skaper det selv — hele livet — akkurat her, akkurat nå. Du ... DU ... skaper det. Ikke jeg. DU!

Dermed ... finner du svar som du ikke liker på disse rent politiske spørsmålene? Det er opp til deg å forandre dem. Gjør det. Nå. Før du begynner å oppfatte dem som forkynnelse. Før du begynner å gjøre det til virkelighet. Før du begynner å kalle din siste tanke viktigere, mer verdifull, mer sann enn din neste tanke.

Husk at det alltid er en ny tanke som skaper din virkelighet. Alltid.

Det var det. Er det noe i denne politiske diskusjonen vår som du ønsker å forandre på?

Egentlig ikke. Jeg er på en måte tilfeldigvis enig med deg. Jeg visste bare ikke hvordan jeg skulle forstå alt dette.

Forstå det som du vil. Skjønner du ikke det? Det er det du gjør med alt som gjelder livet!

Ja vel, det er greitt. Jeg tror jeg forstår. Kan vi fortsette denne samtalen nå? Bare for å se hvor det skal ende.

La oss gjøre det.

Du skulle til å si noe om

Jeg skulle til å si noe om systemet i andre samfunn — opplyste samfunn — der det er vanlig at man legger til side en viss del av det man får (dere kaller det inntekt) til samfunnets felles beste. Ved innføring av dette nye systemet som vi har drøftet i forbindelse med verdens samfunn, skulle alle tjene så mye som de kunne hvert år, og avstå så mye av inntekten som de kunne, innenfor en viss grense.

En grense satt etter skjønn, som alle er enig i. Og det som overstiger den grensen?

Skal gis til et verdens velferdsfond i bidragsyterens navn, slik at hele verden kjenner sin velgjører.

Veigjørere får valget mellom direkte kontroll med utbetalingene av 60 prosent av sitt bidrag, noe som vil gi dem tilfredsstillende av å sette pengene sine akkurat der de ønsker det. De øvrige 40 prosentene skal bindes opp i programmer som bestemmes av verdensføderasjonens lover og administrasjon.

Hva blir motiveringen for fortsatt å arbeide hvis folk vet at all inntekt over et visst beløp blir tatt fra dem? Hva holder dem fra å slutte å arbeide så snart de har nådd den øverste inntektsgrensen?

Noen kommer til å gjøre det, men hva så? La dem gjøre som de vil. Ingen blir pålagt å arbeide ut over inntektsgrensen og å gi bidrag til verdens veldedighetsfond. Pengene som spares ved å stanse masseproduksjon av krigsvåpen, vil være nok til å dekke de elementære behovene for alle. De 10 prosentene som alle verdens lønsmottakere bidrar med i tillegg, vil heve levestandarden i hele samfunnet til et verdig nivå, ikke bare for de utvalgte få. Og bidragene over de fastsatte grensene vil være med på å gi sjanser og tilfredshet hos alle, slik at sjalusi og sosialt raseri bokstavelig talt vil forsvinne.

Så noen kommer til å slutte å arbeide. Særlig dem som ser på jobben som tung. Men de som virkelig gleder seg over jobben sin, vil ikke slutte.

Men alle kan ikke ha slike jobber.

Det er ikke sant. Alle kan det.

Arbeidsglede henger ikke sammen med hva man gjør, men har alt å gjøre med formålet med arbeidet.

En mor som vekkes klokken 4 om morgenen for a skifte bleier på barnet sitt, vil skjønne hva jeg mener. Hun nynner og pludrer med barnet, og ser det overhodet ikke som arbeid, det hun gjør. Likevel er det innstillingen, formålet og hensikten hennes med denne arbeidsoppgaven som gjør den til en sann glede.

Jeg har brukt eksemplet med moren før, fordi morskjærlighet er noe av det nærmeste du kommer det jeg forsøker å forklare i denne boken og de øvrige bøkene i denne trilogien.

Men tross alt, hva er formålet med å begrense utfordringen som ligger i fri inntekt? Berøver ikke det mennesket en av de største utfordringene, en av de mest eventyrlige opplevelsene?

Anledningen til å tjene ubegrenset med pengei~ vil fremdeles være der. Den øvre inntektsgrense før noe holdes tilbake, skal være svært høy — mye høyere enn et gjennomsnittsmenneske noen gang vil trenge. Og det blir ingen begrensning på hvor mye du kan tjene — bare på beløpet du velger å holde tilbake til personlig forbruk. Det overskytende, alt over for eksempel 25 mill. dollar i året (jeg bruker et vilkårlig tall for å understreke poenget), skal brukes på velferdstiltak for hele menneskeheten.

Så til årsaken — hvorfor gjøre dette

Den øvre inntektsgrense vil bli et speilbilde av den bevissthetsendring som har skjedd på Jorden. En bevisstgjøring om at det fremste formålet med livet, ikke er å oppnå størst mulig rikdom, men å gjøre så mye godt som mulig. Som en logisk konsekvens vil man også bli bevisstgjort at konsentrasjon av rikdom — ikke en jevn fordeling av den — er den fremste årsaken til verdens mest utbredte sosiale og politiske dilemmaer.

Muligheten til å samle seg ubegrenset rikdom er hjørnesteinen i det kapitalistiske systemet, et system med fri etableringsrett og fri konkurranse, og det system som har skapt det beste samfunnet verden noen gang har hatt.

Problemet er at du virkelig tror på dette.

Nei, jeg gjør ikke det. Men jeg uttalte meg på vegne av dem som virkelig tror det.

De som tror det, svever i en fryktelig villfarelse, og ser ingenting av det som er i ferd med å skje på Jorden.

I USA eier en og en halv prosent av befolkningen til sammen mer enn de 90 prosentene nederst på lønnsstigen. Nettoverdien hos de rikeste 843 000 menneskene er nesten ti milliarder større enn for de fattigste 84 millioner menneskene til sammen.

Hva så? De har arbeidet for det.

Amerikanere har en tendens til å se sosial status i sammenheng med individuell innsats. Noen har gjort det bra, og dere tror at alle kan greie det. Det er et naivt og forenklet syn på saken. Det forutsetter at alle har like muligheter — mens sannheten er at i Amerika, som i Mexico, holder de rike og mektige på sin formue og makt for å få mer.

Hva så? Hva er galt i det?

De gjør det ved systematisk å eliminere all konkurranse, og dermed minimalisere det som kalles like muligheter for alle. Dessuten kontrollerer de sammen den økonomiske investering og vekst.

Dette får de til ved å ta i bruk alle midler, fra urettferdig praksis i arbeidslivet gjennom grov utnyttelse av de fattige, til å gjøre gutteklubben-kjekk-og-grei-nettverket og gjennomtrenging, og forhindre at nye trenger inn i de vellykkedes indre sirkler. (233)

Til slutt forsøker de å kontrollere offentlig politikk og regjeringsprogrammer rundt i verden, for ytterligere å sikre seg at massene fortsatt holdes i tømme gjennom kontroll og undertrykking.

Jeg har vondt for å tro at de rike gjør dette. Ikke de fleste av dem. Kanskje det er en håndfull sammensvorne, men

Det er ikke den enkelte rike som gjør dette i de fleste tilfellene. Det er de sosiale systemene og institusjonene de representerer. Disse systemene og institusjonene ble skapt av de rike og mektige — og det er de rike og mektige som fortsetter å støtte dem.

Ved å skjule seg bak slike sosiale systemer og institusjoner, kan enkeltmennesket slippe å ta personlig ansvar for et system som skaper undertrykkelse av massene og støtte til de rike og mektige.

La oss gå tilbake til eksemplet med amerikansk helsevesen. Millioner av amerikanere har ingen tilbud om forebyggende helsetjeneste. De kan ikke vise til sin huslege og si:

«Dette er din feil, dette har du gjort.» I verdens rikeste nasjon er det millioner av mennesker som ikke får konsultere lege med mindre de ligger halvdøde på et akuttrom.

Ingen kan klandre noen huslege for det, men alle leger profitterer på systemet. Hele helsevesenet — og alle industriforbund — kan glede seg over skammelig profitt i et system som er bygget på diskriminering av de fattige og arbeidsløse.

Og det er bare ett eksempel på hvordan systemet sørger for at den rike fortsetter å være rik og den fattige forblir fattig.

Poenget er at det er de rike og mektige som støtter en slik sosial struktur og motsetter seg ethvert virkelig forsøk på å forandre på det. De kjemper imot ethvert forsøk på politiske eller sosiale forandringer som gjør noe for å gi disse menneskene reelle muligheter og dermed heve deres menneskeverd.

De fleste rike og mektige er hyggelige nok som personer. De har like mye medlidenhet og sympati som alle andre.

Men prøv å foreslå noe som de opplever som truende, som en øvre grense for årsinntekt (selv på et latterlig høyt nivå som 25 mill. dollar), og du skal få høre hyl og skrik om at de blir fratatt sine individuelle rettigheter, får knust «den amerikanske drøm» og tapt initiativ.

Men hva med alle menneskers rett til å leve i et minimum av verdighet, med nok mat så de ikke sulter og nok klær så de holder varmen? Hva med menneskerettene til skikkelig medisinsk behandling — retten til å slippe lidelse og død på grunn av små skader som de rike får behandlet bare de knipser med fingrene?

Jordens ressurser — også fruktene av de utrolig fattiges arbeid — tilhører alle verdens mennesker, ikke bare de rike og mektige som står for utnyttelsen.

Og slik virker utnyttelsen: Rike industriherre etablerer seg i land eller områder der det er få arbeidsplasser, hvor folk er utarmet og ligger nede. De rike bygger fabrikker, tilbyr jobber — noen ganger 10-, 12- eller 14-timers arbeidsdag til lønn under et gjennomsnittsnivå. For ikke å si under eksistensminimum. Merk deg at det ikke er nok til at disse arbeiderne kan komme seg vekk fra rotteriret av en landsby, men akkurat nok til at de kan fortsette å leve slik, satt opp mot alternativet ikke å ha mat eller hus.

Og stilt ansikt til ansikt med dette problemet, svarer kapitalistene: «Ja, men de har det bedre enn før, ikke sant? Vi har bedret deres levevilkår! Folk tar imot jobbene, ikke sant? Det er vi som har gitt

dem en sjanse! Mens risikoen er på vår side!»

Men hvor stor risiko tar man når man betaler folk 75 cent for å produsere et par sko, og selger dem videre for 125 dollar?

Er det risiko eller utbytting, rett og slett?

Et slikt uanstendig system kan bare eksistere i en verden som er motivert av grådighet, hvor profitt, ikke menneskeverd, er selve drivkraften.

De som påstår at disse bøndene har det godt i forhold til den gjennomsnittlige levestandarden i sitt land, hykler. De er av den sorten som ville kaste ut et rep til en druknende, men la være å dra vedkommende i land. Etterpå ville de påstå at det var bedre å hive et rep enn en stein.

I stedet for å hjelpe disse menneskene til et verdig liv, gir de dem akkurat nok til å gjøre dem avhengig — men ikke nok til å gi dem innflytelse. For de som har økonomisk makt, har muligheten til å påvirke systemet, ikke bare være en del av det. Og det er det siste systemets skapere ønsker!

Slik får det lov til å fortsette. Og for de fleste maktmennesker er det ikke en sammensvergelse som går på handling, men en stilltiende sammensvergelse.

Så bare fortsatt, hold på som dere stever og la for all del være å si noe om urettferdigheten i det sosialøkonomiske systemet som belønner administrerende direktør med en bonus på 70 millioner for å ha økt salget, mens 70 millioner mennesker ikke har råd til produktet — og langt mindre har råd til mat så de kan spise seg mette.

Ikke se urettferdigheten i det. Kall det fri markedsøkonomi i verden, og fortell alle hvor stolte dere er av å ha skapt dette systemet.

Like fullt står det skrevet:

Hvis du vil følge meg,
Gå bort og seig hva du har og gi det til de fattige, og du skal få din belønning i himmelen.

Men da den unge mannen hørte dette, gikk han sin vei, sorgtung, for han hadde store rikdommer.

19

Jeg har sjelden opplevd deg så indignert. Gud kan ikke bli forurettet. Dette beviser at du ikke er Gud.

Gud er alt, og Gud blir alt. Det finnes ikke noe som ikke er Gud og alt som Gud erfarer gjennom seg selv. Gud erfarer i, som og gjennom deg. Det er din egen indignasjon du føler.

Det har du rett i. Jeg er enig i alt du har sagt.

Vit at hver tanke jeg sender deg, blir filtrert gjennom de erfaringene du har, din egen sannhet, din egen forståelse og gjennom dine beslutninger, valg og oppfatning om hvem du er, og hvem du velger å være. Du kan ikke ta imot det på annen

måte. Det er ingen annen måte du skal ta imot det.

Nå har vi det gående igjen! Prøver du å si at ingen av disse ide-ene og tankene er dine, at hele boken kan være feil? Sier du at alt jeg har opplevd gjennom samtaler med deg, ikke er annet enn en formidling av mine tanker og følelser?

Tenk igjennom muligheten for at jeg gir deg dine tanker og følelser i en sak (hvor tror du de kommer fra?), at jeg medvirker til dine erfaringer, at jeg er en del av dine beslutninger og valg. Tenk igjennom muligheten for at jeg har valgt deg, sammen med mange andre, som budbringer lenge før denne boken ble publisert (237)

Ja, vi snakket om det i Bok 1. Likevel vil jeg snakke til denne verden, og jeg vil blant annet gjøre det ved å snakke gjennom mine lærere og budbringere. Og i denne boken vil jeg fortelle din verden at de økonomiske, politiske, sosiale og religiøse systemene er primitive. Jeg har merket meg at dere har kollektiv arroganse nok til å tro at disse systemene er de beste som finnes. Jeg forstår at de fleste av dere setter dere imot ethvert forsøk på å forandre eller forbedre noe som tar fra dere som har mye, uansett hvem det vil komme til gode.

Jeg gjentar at det er nødvendig med en omfattende forandring i bevisstheten hos Jordens befolkning. En forandring i deres samvittighet. En fornyet respekt for alt liv, og en dypere forståelse for den innbyrdes sammenheng i alt.

Ja, det er du som er Gud. Hvis du ikke liker situasjonen som den er, hvorfor kan ikke du forandre den?

Jeg har sagt det før, helt fra skapelsen var min mening at dere skulle ha friheten til å skape deres eget liv — og således dere selv — slik dere ønsket å være. Dere kan, ikke kjenne dere selv som skapere hvis jeg forteller dere hva dere skal skape, hvordan dere skal skape, og så tvinger, forlanger eller får dere til å gjøre det. Hvis jeg gjør det, har jeg mistet formålet med det jeg har gjort.

Men la oss nå se litt på hva som er skapt på Jorden, og se om ikke det gjør deg litt opprørt.

La oss bare ta en titt på fire sider i morgenvisen din en typisk dag.

Finn frem dagens avis.

Ja vel, det er lørdag, 9. april 1994, og jeg ser i San Francisco Chronicle.

Fint. Slå opp på hvilken som helst side.

Og hva ser du der?

Overskriften lyder: **UTVIKLINGSLANDENE VIL DISKUTERE ARBEIDERNE RETTIGHETER.**

Utmerket. Fortsett.

Artikkelen beskriver det som kalles gamle forskjeller mellom industriland og utviklingsland i forbindelse med arbeidernes rettigheter. Ledere i en del utviklingsland er bekymret over at kampen for

bedre rettigheter for arbeiderne, kan resultere i en stille boikott av deres lavprisvarer i konsumentmarkedet i de rike landene.

Artikkelen fortsetter med å fortelle at forhandlingsdelegater fra Brasil, Malaysia, India, Singapore og andre utviklingsland har avslått å være med på etableringen av en permanent komité for verdenshandel som skal ha myndighet til å trekke opp retningslinjer for arbeidernes rettigheter.

Hvilke rettigheter er det snakk om?

Grunnleggende rettigheter for arbeiderne, står det, som forbud mot tvangsarbeid, helse-, miljø- og sikkerhetsregler og en garanti for muligheten til å forhandle kollektivt.

Og hvorfor vil ikke utviklingslandene innføre slike rettigheter som en del av en internasjonal avtale? Jo, det skal jeg si deg. Men la oss først merke oss at det ikke er arbeiderne i disse landene som er imot innføringen av slike regler. Disse «forhandlingsdelegatene» for utviklingslandene er de samme eller nær knyttet til dem som eier og driver fabrikkene. Med andre ord, de rike og de mektige.

Tilsvarende tiden før vi fikk en arbeiderbevegelse i USA, er dette de menneskene som profiterer på masseutnyttelse av arbeiderne. (239) Du kan føle deg trygg på at de i det stille blir støttet av store penger fra USA og andre rike nasjoner, der arbeidsgivere ikke lenger kan utnytte arbeiderne i sine egne land. Men de setter bort en del av produksjonen til utviklingsland (eller bygger sine egne fabrikker der) med det for øyet å spare penger på å bruke billig arbeidskraft.

Men det står her at vår nåværende regjering er pådriver for å få gjennomført arbeiderrettigheter som en del av denne verdens-omfattende handelsavtalen.

Deres nåværende president, Bill Clinton, er en mann som tror på grunnleggende rettigheter for arbeiderne, selv om innflytelsesrike industriherrer ikke gjør det. Han kjemper modig mot store pengers tradisjonelle interesser. Andre amerikanske presidenter og ledere er blitt myrdet for mindre.

Sier du at president Clinton kommer til å bli myrdet?

La oss si det slik: Enorme krefter vil settes i gang for å få ham fjernet fra embetet. Akkurat slik man fikk fjernet president Kennedy for over 30 år siden.

På samme måte som Kennedy, gjør Clinton alt som pengemakten hater. Han forsøker ikke bare å få presset igjennom arbeidernes rettigheter i hele verden, men taler den lille manns sak på tvers av det etablerte systemet i nesten alle sosiale spørsmål.

Han tror for eksempel at det er alle menneskers rett å ha tilgang til nødvendig legehjelp, enten vedkommende har råd eller ikke til å betale de vanvittige prisene dette koster i USA. Han har sagt at disse prisene må ned. Det har ikke gjort ham spesielt populær i et annet lag av Amerikas rikeste og mektigste, nemlig legemiddelindustrien og forsikringsselskapene, medisinske sammenslutninger og

bedriftseiere, som må dekke legeutgiftene for sine ansatte. Det er mange mennesker som nå tjener en god del penger, som tvinges til å tjene litt mindre hvis Amerikas fattige skal få fri legehjelp.

Dette bidrar ikke til å gjøre Clinton til den mest populære i klassen. I hvert fall ikke i visse kretser, som allerede en gang i dette århundret har bevist at de kan kvitte seg med en president.

Hva er det du sier ...?

Jeg sier at kampen mellom «de som har» og de som «ikke har» har eksistert til evig tid og er som en epidemi på Jorden. Det vil den fortsette å være så lenge økonomiske og ikke humanitære rettigheter styrer verden. Så lenge kroppens behov og ikke sjelen er menneskets viktigste kampsak.

Det ser ut som du har rett. På side 14 i den samme avisen finner jeg overskriften: ØKONOMISK NEDGANG SPRER RASERI I TYSKLAND. Undertittelen lyder: «Arbeidsløshet på nivå med 30-årene øker avstanden mellom fattig og rik.»

Ja, og hva mer står det?

Jo, det står at det er stor frustrasjon blant landets ledige ingeniører, professorer, vitenskapsmenn, fabrikkarbeidere, snekkere og kokker. Det står at landet har hatt et økonomisk tilbakeslag, og at det er en alminnelig utbredt oppfatning at dette ikke har rammet rettferdig.

Det er riktig. Det har ikke det. Sier historien noe om hvorfor det er så mange ledige?

Ja, det står her at de sinte arbeidstakerne er «ansatte i bedrifter der arbeidsgiveren har flyttet til land med billigere arbeidskraft».

Aha, jeg lurar på hvor mange som ser sammenhengen mellom artikkelen på side 7 og 14 i dagens San Francisco Chronicle (241)

Artikkelen sier også at kvinner er de første som må gå når arbeidsstokken skal reduseres. Det står at «kvinner utgjør mer enn halvparten av de arbeidsløse på landsbasis. I øst er det nesten to tre deler.»

Naturligvis. Enda en gang understreker jeg — til tross for at de fleste av dere nekter å innse det — de sosialøkonomiske mekanismene i samfunnet deres diskriminerer systematisk grupper av mennesker. Dere sørger ikke for lik mulighet, selv om dere hele tiden skriker ut at dere er for. Men dere trenger å tro det, for å ha en god selvfølelse, og dere blånekter når noen påpeker sannheten for dere. Dere avviser bevisene, selv når de presenteres dere like opp i øynene.

Samfunnet deres er et luftslott.

Men hva mer finner du?

På side 4 finner jeg en artikkel: NYTT PRESS ~Å MYNDIGHETENE FOR A AVSKAFFE BOLIGNØD. Der står det: «Statlige boligkontorer forsøker å tvinge igjennom ... finne en løsning på rasediskrimineringen på boligmarkedet. »

Det du må spørre deg selv om, er hvorfor

slike tiltak må tvinges igjennom?

Vi har et rettferdig lovverk som forbyr at noen på boligmarkedet skal diskrimineres på grunn av hudfarge, rase, religion, kjønn, nasjonalitet, handicap eller familiebakgrunn. Likevel er det mange lokalsamfunn som har gjort lite for å avskaffe slike fordommer. Mange i dette landet synes folk må få gjøre hva de vil med sin eiendom — inkludert det å leie ut eller ikke leie ut til hvem man vil.

Men hvis alle som hadde eiendom til leie, fikk lov å gjøre slike valg, og hvis disse valgene reflekterte en gruppebevissthet og en generell holdning overfor enkelte klasser eller mennesker, ville hele grupper av mennesker bli systematisk utestengt fra boligmarkedet. Og gjennom mangelen på brukbare rimelige bosteder, ville hushaier og eiendomsbesittere være i stand til å ta vanvittige priser for små kott med et minimum av vedlikehold. Enda en gang står vi overfor de rike som utnytter de fattige. Denne gangen tinder forkiedningen «eiendomsrett».

Men den som eier en eiendom, bør ha noen rettigheter.

Men når skal mindretallets rett gjelde foran flertallets?

Det er og har alltid vært, spørsmålet alle siviliserte samfunn stiller overfor.

Vil det komme en dag der fellesskapets beste kommer foran individuelle rettigheter? Har samfunnet plikter overfor seg selv?

Deres rettferdige husleielov er deres måte å svare ja på dette.

Alle mislykkede forsøk på å håndheve den og måten byene måtte tvinges igjennom på, var de rikes måte å svare:

«Nei — alt som teller er våre rettigheter.»

Enda en gang, deres nåværende president og hans administrasjon tvang dette igjennom. Ikke alle amerikanske presidenter har vært like villige til å gå imot de rike på enda et område.

Det forstår jeg. Her står det at Clinton-administrasjonens boligformidling har satt i gang flere undersøkelser når det gjelder boligdiskriminering i løpet av den korte tiden den har eksistert, enn det har vært gjort i løpet av de 10 siste årene. En talsmann for «Foreningen for rettferdig boligformidling», en nasjonal rådgivningsgruppe i Washington, innrømmer at det å håndheve reglene for rettferdig boligformidling er noe de har forsøkt å dytte over på andre instanser i årevis.

Med dette skaffer deres nåværende president seg enda flere fiender blant de rike og mektige. Han har lagt seg ut med fabrikkere, industriherrer, legemiddelbedrifter og forsikringsselskaper, leger og medisinske behandlingsinstitusjoner og investeringsbransjen og huseiere. Alle som har makt og innflytelse.

Som jeg sa tidligere, følg med og se om ikke Clinton får en tøff jobb med å holde på presidentembetet.

Allerede når dette blir skrevet i april 1994, er det et økende press mot ham.

Finner du mer i avisen fra 9. april 1994 som kan fortelle deg noe mer om mennesket?

Ja, på side 14 er det et bilde av en russisk partileder som knytter neven. Under bildet står en artikkel med overskriften: SJIRINOVSKIJ TIL ANGREP PÅ KOLLEGA I PARLAMENTET.

Artikkelen forteller at Vladimir Sjirinovskij «røk i slagsmål med en kollega i går. Han slo løs med bare knyttnevene på en politisk motstander mens han truet med å skulle sørge for at han råtnet i fengsel! Jeg skal rive av deg barten, ett og ett hårstå av gangen! »

Og du lurer på hvorfor nasjoner går til krig mot hverandre? Her har du en partileder for et svært politisk parti som demonstrerer sin mandighet ved å gå til fysisk angrep på opposisjonen i nasjonalforsamlingens sal.

Dere mennesker er virkelig primitive, fysisk styrke er alt dere forstår. Det finnes ingen sann lov på Jorden. Sann lov er naturlig lov — udiskutabel og unødvendig å lære eller forklare. Den observeres.

Sann lov er den lov som folk frivillig går med på å la seg styre etter, naturlig. Den behøver derfor ikke noen spesiell godkjennelse fordi det er en felles anerkjennelse av det som bare er slik.

Slike lover trenger ikke tvinges igjennom. De er allerede gjennomført ved noe så enkelt som ubestridelige konsekvenser for egne interesser.

La meg komme med et eksempel. Høytstående individer slår ikke seg selv i hodet med en hammer, fordi det gjør vondt. De slår heller ikke andre i hodet av samme grunn.

Høytstående individer har merket seg at hvis du slår en annen i hodet med en hammer, blir vedkommende skadet. Og fortsetter du å gjøre det, blir vedkommende sint. Fortsetter du å få ham sint, finner han selv en hammer og slår kanskje deg igjen. Høytstående individer vet derfor at hvis du slår en annen i hodet med hammer, slår du deg selv. Det spiller ingen rolle om du har flere hamre eller større hamre. Før eller siden må du bli skadet.

Dette resultatet kan du observere.

Men lite utviklede vesener, primitive vesener, observerer det samme fenomen. De bryr seg rett og slett ikke om det.

Høytstående skapninger vil ikke være med på å leke «Han med den største hammeren har vunnet». Primitive skapninger gjør ikke annet enn å leke denne leken.

Tilfeldigvis er dette for det meste menneskelig kultur. Kvinner er ikke fullt så villige til å leke «hammer gjør vondt». De leker en annen lek. De sier: «Om jeg hadde en hammer, ville jeg slå et slag for rettferdighet. Slå et slag for frihet, slå et slag for kjærlighet mellom mine brødre og søstre i hele vårt land.»

Påstår du at kvinner er mer høytstående enn menn?

Jeg dømmer verken på den ene eller andre måten. Jeg observerer bare.

Du skjønner, sannhet, akkurat som naturlig lov, kan observeres. Alle lover som ikke er naturlige, er ikke åpenbare, dermed må de forklares. Du må ha en forklaring på hvorfor den er til ditt eget beste. Og dette er ingen enkel oppgave, for hvis noe er til ditt eget beste, er det selvvinnlysende.

Bare det som ikke er selvvinnlysende, må du bli forklart.

Det kreves en svært uvanlig og bestemt person for å overbevise folk om noe som ikke er selvvinnlysende. Derfor har dere oppfunnet politikere.

Og byråkrater.

Vitenskapsmenn sier ikke så mye. De er vanligvis ikke særlig pratsomme. De trenger ikke være det. Hvis de lykkes med et eksperiment, viser de deg ganske enkelt hva de har gjort. Resultatet taler for seg selv. Derfor er vitenskapsmenn vanligvis stillferdige og ikke særlig verbale. Det er ikke nødvendig. Årsaken til deres arbeid er selvvinnlysende, og hvis de gjør et forsøk og feiler, har de ikke noe å si.

Slik er det ikke med politikere. De snakker selv om de tar feil. Av og til er det faktisk slik at jo mer de feiler, desto mer snakker de.

Det samme gjelder religioner. Jo mer feilslått, desto høyere skriker de.

Likevel sier jeg deg dette.

Sannhet og Gud finnes på samme sted: I stillheten.

Når du har funnet Gud, og når du har funnet sannhet, er det ikke nødvendig å snakke om det. Det er selvvinnlysende.

Hvis du snakker mye om Gud, er det antakelig fordi du fremdeles søker ham. Det er helt i orden. Bare vit hvor du står.

Men læremestre snakker om Gud hele tiden. Det er det eneste vi har snakket om i denne boken.

Du lærer bort det du velger å lære. Og ja, denne boken forteller om meg, like så mye som om livet, noe som gjør denne boken til et virkelig godt poeng. Du har engasjert deg i å skrive denne boken fordi du fremdeles søker.

Ja.

Virkelig. Og det samme gjelder de som leser den.

Men vi snakket om skapelse. I begynnelsen av kapitlet spurte du meg hvorfor jeg ikke forandrer på tingene på Jorden når jeg ikke liker det jeg ser.

Jeg dømmer ikke dere for hva dere gjør. Jeg

observerer bare fra tid til annen, slik jeg har gjort i denne boken, og så beskriver jeg det.

Men nå må jeg spørre — glem observasjonene og beskrivelsene — hvordan føler du når det gjelder det du ser hende med Jordens skaperverk? Du har tatt for deg artikiene i en dagsavis, og til nå har du avslørt:

- Nasjoner som nekter å gi arbeiderne grunnleggende rettigheter.

- De rike blir stadig rikere og de fattige stadig fattigere i kjølvannet av nedgangstidene i Tyskland.

- Myndighetene må tvinge huseiere til å følge reglene for alles rett til å bo i USA.

- En mektig partileder truer en politisk motstander med fengsel og vil rive barten av ham hårstrå for hårstrå. Samtidig slår han motstanderen i selve nasjonalforsamlingens sal i Russland.

Er det noe mer i denne avisen som kan fortelle om det såkalte siviliserte samfunnet deres?

Ja, det er en artikkel på side 13 med overskriften: SIVILE LIDER MEST UNDER BORGERKRIGEN I ANGOLA.

Undertittelen lyder: «Offiserer velter seg i luksus i opprørsområdene, mens tusener sulter.»

Det greier seg. Jeg ser bildet. Og dette var en enkelt dags-avis?

En del av en dagsavis. Jeg er ikke engang kommet til del 2.

Da gjentar jeg: Denne verdens økonomiske, politiske og religiøse systemer er primitive. Jeg vil ikke gjøre noe for å forandre det, av de grunner jeg har påpekt. Dere må ha fritt valg og fri vilje i disse sakene for å kunne oppleve mitt høyeste mål for dere — som er å kjenne dere selv som Skaperen.

Og til nå, etter alle disse tusener av år, har dere ikke utviklet dere mer enn dette. Dette er hva dere har skapt.

Gjør ikke det deg rasende?

Likevel har dere gjort én god ting. Dere har kommet til meg for å få råd.

Om og om igjen har mennesket i deres sivilisasjon kommet til Gud for å spørre: Hva galt har vi gjort? Hvordan kan vi forbedre oss? Det faktum at dere systematisk har overhørt mine råd gjennom tidene, forhindrer ikke at jeg tilbyr hjelp igjen. Som en god forelder vil jeg alltid tilby mine observasjoner når jeg blir spurt. Som en god forelder vil jeg også alltid elske dere, selv om dere overser meg.

Derfor beskriver jeg tingene slik de virkelig er. Og jeg forteller hvordan dere kan gjøre det bedre. Jeg gjør det på en måte som kanskje fornærmer noen av dere fordi jeg vil ha deres oppmerksomhet. Jeg skjønner at jeg har gjort det.

Hva kan sette i gang den store forandrings-

prosessen i menneskets bevissthet, som du hele tiden har snakket om?

Det er allerede en langsom prosess i gang. Vi hugger bit for bit av den store granittblokken som er menneskenes uønskede resultat, på samme måte som en billedhugger hugger vekk for å skape og avdekke den endelige skulpturens sanne skjønnhet.

«Vi?»

Du og jeg, gjennom arbeidet med disse bøkene. I tillegg er det en hel rekke andre budbringerne. Forfattere, kunstnere, fjernsyns- og filmprodusenter, musikere, sangere, skuespillere, dansere, lærere, sjamaner og guruer. Politikere, ledere (ja, det finnes faktisk noen svært flinke, svært velmenende!), leger, advokater (ja, det finnes faktisk noen svært flinke, svært velmenende!), mødre, fedre og besteforeldre i stuer, kjøkkener og bakhager over hele USA og i verden for øvrig.

Dere er de tålmodige, budbringerne. Og mange menneskers bevissthet forandres. På grunn av dere.

Vil det koste en verdenskatastrofe, en ulykke av uhyrlige dimensjoner, slik enkelte har spådd? Må Jorden vippes av sin akse, treffes av en meteor, eller svelge hele kontinenter før folk vil lytte? Må vi få besøk fra det ytre rommet og skremmes fra vettet, før vi får så mye innsikt at vi forstår at vi alle er ett? Må vi alle trues på livet før vi kan vekkes og finne en ny måte å leve på?

Slike dramatiske hendelser er ikke nødvendig, men det kan skje.

Vil det skje?

Tror du noen kan forutsi fremtiden — kan Gud det? Jeg sier deg dette: Dere kan skape deres egen fremtid. Skap den slik dere vil ha den.

Men tidligere sa du at tidens sanne natur er at det ikke finnes noen fremtid. Alt skjer i dette øyeblikket — det evige øyeblikket nå.

Det er sant.

Men det er jordskjelv, oversvømmelser og meteorer som treffer Jorden akkurat nå, eller er det ikke det? Ikke fortell meg at du som er Gud ikke vet. Ønsker du at disse tingene skal skje?

Selvfølgelig ikke. Men du sa at alt som kommer til å skje, har allerede skjedd — det skjer nå.

Det er sant. Men det evige øyeblikket nå forandrer seg hele tiden. Det er som en mosaikk — en som er der hele tiden, men som likevel er under konstant forandring. Du kan ikke blunke, for da vil den ha forandret seg når du åpner øynene igjen. Pass på! Se! Skjønner du? Nå skjer det noe igjen!
JEG FORANDRER MEG HELE TIDEN.

Hva får deg til å forandre deg.

Dine ideer om meg! Din tanke om altet er det som får det til å forandre seg — i øyeblikket.

Noen ganger er forandringene i altet nesten umerkelige, avhengig av kraften bak tanken. Men

når det er en intens tanke, eller en kollektiv tanke, da blir det en enorm påvirkning, en utrolig effekt.

Alt forandres.

Så da vil det bli en større, verdensomspennende omveltning, slik du sa?

Jeg vet ikke. Vil det?

Det er opp til dere å bestemme. Husk mennesket velger sin virkelighet nå.

Jeg velger at det ikke må skje.

Da skjer det ikke. Med mindre det skjer.

Nå begynner du igjen.

Ja, du må lære deg å leve med selvmotsigelser. Og du må lære deg den største av alle sannheter: Ingenting betyr noe.

Ingenting betyr noe?

Jeg skal forklare det i Bok 3.

Ja vel, da, men jeg liker ikke å måtte vente på disse svarene.

Det er allerede mer enn nok å fordøye her. Gi deg selv tid. Unn deg et pusterom.

Skal vi slutte nå? Jeg føler at du er i ferd med å forsvinne. Du begynner alltid å snakke slik når du er i ferd med å forlate meg. Det er et par ting til jeg gjerne skulle ha snakket om ... slik som vesener fra det ytre verdensrommet. Finnes de?

Vær så snill, gi meg bare en ledetråd.

Vil du vite om det finnes intelligent liv andre steder i universet?

Ja, selvfølgelig.

Er de like primitive som oss?

Noen er mer primitive, noen mindre. Og noen ligger langt foran dere.

Har vi hatt besøk av slike utenomjordiske vesener?

Ja, mange ganger.

Hvorfor?

For å undersøke. I noen tilfeller for å gi dere forsiktig hjelp. Hvordan?

Å, de gir litt hjelp nå og da. Du er vel for eksempel oppmerksom på at den teknologiske utvikling dere har hatt de siste 75 årene er større enn i løpet av hele menneskehetens historie?

Ja, det er vel riktig.

Tror du alt fra scannere til supersoniske fly og data chips som styrer hjerteslagene i menneskekroppen, er sprunget ut av menneskers hjerne?

Ja

da?

Jeg vet ikke. Teknologien var ikke tilgjengelig, tror jeg. Jeg mener det ene følger vel det andre. Teknologien har utviklet seg i en langsom prosess.

Synes du ikke det er rart at det for 75—100 år siden skjedde en enorm eksplosjon av innsikt etter så mange milliarder år med langsom utvikling?

Skjønner du ikke at det er helt utenfor mønsteret at mange mennesker på Jorden i løpet av sin levetid har sett utviklingen av alt fra radio til radar og avansert elektronikk?

Skjønner du ikke hvilket kolossalt sprang det som har skjedd er? Et fremskritt så svært og omfattende at det ikke har noen logisk forklaring?

Hva er det du sier?

Jeg sier at du skal vurdere muligheten for at dere har fått hjelp.

Hvis vi har fått teknologisk hjelp, hvorfor får vi da ikke åndelig hjelp? Hvorfor kan vi ikke få litt veiledning under denne forandringen av bevissthetsnivå?

Det får dere.

Får vi?

Hva tror du denne boken er?

Eh-h-h

Dessuten får dere nye ideer, nye tanker og nye løsninger lagt frem for dere hver dag.

Den prosessen det er å forandre bevissthet og øke den åndelige vekst på hele Jorden, er langsom. Den tar tid og krever mye tålmodighet. Hele livsløp. Generasjoner. Men dere skjønner det, ganske langsomt. Forsiktig forandres dere. Det er en stillferdig forandring.

Og du påstår at vesener fra det ytre rom hjelper oss med det?

Ja da, de er blant dere nå. Mange av dem. De har hjulpet til i årevis.

Hvorfor viser de seg ikke? Åpenbarer seg? Ville ikke det gjøre innflytelsen deres dobbelt så sterk?

Formålet er å veilede dere i den forandringen de vet at de fleste av dere ønsker, ikke å skape den; og å hjelpe til, ikke tvinge dere.

Hvis de viste seg for dere, ville dere føle dere tvunget bare ved deres blotte nærvær. Dere ville vise dem stor ærbødighet og tillegge ordene deres den største vekt. Det er ønskelig at folk finner sin egen visdom. Visdom som kommer innenfra, er på langt nær så lett å avvise som visdom som kommer fra andre. Mennesket har en tendens til å være mer fast ved det han har skapt selv enn det han er blitt fortalt.

Vil vi noen gang få se disse utenomjordiske vesenene?

Ja, da. Den tid vil komme når mennesket har oppnådd økt bevissthet og frykten blir borte. Da vil de vise seg for dere.

Noen av dem har allerede gjort det — for en håndfull mennesker.

Men hva med den stadig mer populære teorien om at disse yesnene er ondsinnet de~ Finnes de som vil oss ondt~

Finnes det mennesker som vil deg ondt?
(253)

Noen av disse vesenene, de som er mindre utviklet — kan dømmes av dere på samme måte. Men husk mitt påbud:

Døm ikke. Det er ingen som gjør noe galt i forhold til sin modell av universet.

Noen vesener har hatt teknologiske fremskritt, men ikke intellektuelle. Mennesket er slik.

Men hvis disse ondsinnede skapningene er så langt fremme teknologisk, så vil de vel kunne ødelegge oss? Hva hindrer dem?

Dere blir beskyttet.

Blir vi?

Ja, dere har hele tiden sjansen til å leve ut deres egen skjebne. Deres egen samvittighet vil skape resultatet.

Og det betyr?

Og det betyr at i dette, som i alle saker, er det du tenker, det du får.

Det du frykter, trekkes til deg.

Det du står imot, presser på deg.

Det du ser, forsvinner og gir deg med det en sjanse til å gjenskape det om og om igjen, hvis du vil. Eller å støte det for alltid bort fra deg.

Det du velger, opplever du.

Hm-m-m, det virker ikke akkurat slik i livet mitt.

Fordi du tviler på kraften. Du tviler på meg. En dårlig idé, antakelig.

Hvorfor tviler folk på deg?

Fordi de tviler på seg selv.

Hvorfor tviler de på seg selv?

Fordi de har fått beskjed om å gjøre det. De har lært det. Av hvem?

De som sier de representerer meg.

Jeg forstår ikke. Hvorfor det?

Fordi det er den eneste måten å kontrollere folk på. Du må tvile på deg selv, forstår du, ellers kunne du komme til å bruke din egen makt. Det går ikke. Det går ikke i det hele tatt. Ikke i forhold til dem som allerede har makten. De eier også den makten som er din — og de vet det. Og den eneste måten de kan holde på den, er ved å utestenge verdens forsøk på å forstå og løse de to største problemene i menneskehetens historie.

Og det er? (255)

Jeg har sagt det gang på gang gjennom hele denne boken. La oss oppsummere

De fleste, for ikke å si alle verdens problemer og konflikter, inkludert menneskets personlige problemer og konflikter, ville løse seg hvis dere som et samfunn kunne:

1. Gi slipp på ideen at dere er uavhengige av hverandre.
2. Gå inn for å bli synlige for hverandre.

Se aldri på dere selv som atskilt fra andre, og se dere aldri som atskilt fra meg. Si aldri annet enn sannheten til noen, og aksepter aldri igjen noe mindre enn din største sannhet om meg.

Det andre valget vil komme som en naturlig følge av det første, for når dere skjønner og forstår at dere er ett med alle, kan dere ikke lyve, underslå viktig informasjon eller gjøre noe annet enn å vise dere for andre. Det er fordi du vil være klar over at det er til ditt eget beste at du handler slik.

Men denne holdningsendringen vil koste stor klokskap, stort mot og en massiv beslutningsprosess. For frykt vil ramme i selve hjertet av disse grunnholdningene og kalle dem falske. Frykt vil rive over selve livsnerven i disse fantastiske sannhetene og få dem til å virke hule. Frykt vil føre til misforståelser, forbud og ødeleggelser. Således vil frykten bli deres største fiende.

Likevel vil dere ikke greie å oppnå den samfunnsordningen som dere alltid har higet etter, med mindre dere forstår den ytterste sannhet tindrende klart: Det du gjør mot andre, gjør du også mot deg selv. Det du unnlater å gjøre for andre, unnlater du å gjøre for deg selv. Andres smerte er din smerte. Andres glede er din glede. Og avviser du noe av dette, avviser du en del av deg selv. Nå er tiden for igjen å se deg selv som den du virkelig er. På den måten blir du synliggjort igjen. For når du og ditt sanne forhold til Gud blir synliggjort, er vi uatskillelige. Og ingenting kan noensinne skille oss igjen.

Og selv om du senere vil ta frem illusjonen om at du er skilt fra meg, er det bare fordi du vil bruke ideen som et middel til å skape deg selv på nytt. I fremtiden vil du gå opplyst gjennom dine inkarnasjoner. Du innser hva denne illusjonen er, bruker den som et leketøy for å oppleve alle sider du vil av hvem vi virkelig er. Men du vil aldri mer akseptere atskillelse som en sannhet. Du vil aldri mer ha behov for å dekke deg bak et glemselens slør for å gjenskape deg selv på nytt, men vil bruke atskillelse bevisst. Du vil rett og slett velge å demonstrere det fraskilte av spesielle årsaker.

Og når du således har nådd full erkjennelse — gjennom at lyset har fylt deg, kan du til og med velge å reise tilbake til en fysisk tilværelse for å påminne andre om dette. Du kan velge å komme tilbake til det jordiske liv, ikke for å skape eller oppleve nye sider ved deg selv, men for å bringe sannhetens lys til andre. Da blir du lysets budbringer. Da blir du en del av oppvåkningen. Det finnes andre som allerede har gjort dette.

Har de kommet hit for å hjelpe oss med å finne ut hvem vi er?

Ja, de er opplyste sjeler, sjeler som har utviklet seg. De søker ikke lenger den nest høyeste erkjennelse. De har allerede hatt den største åpenbaring. Nå ønsker de bare å formidle den opplevelsen videre til deg. De bringer «Godt Nytt». De viser veien til Gud og livet. De vil si: «Jeg er veien og livet. Følg meg.» De vil også være et forbilde for hvordan det er å leve i evig salighet i bevisst forening med Gud, det som heter Guds åpenbaring.

Vi er alltid ett, du og jeg. Vi kan ikke ikke være. Det er rett og slett umulig. Derfor lever mennesket nå med en ubevisst opplevelse av den enheten. Det er også mulig å leve i en fysisk kropp i bevisst forening med Altet — i bevisst erkjennelse av den ytterste sannhet, ved bevisst å uttrykke hvem du virkelig er. Når du gjør dette, er du et forbilde for andre, de som lever i glemsel. Du blir en levende påminnelse. Og dermed redder du andre fra evig fortapelse.

Det er helvete. Det å fortapes i evig glemsel. Men jeg vil ikke tillate at det skjer. Jeg tillater ikke at et eneste lam går tapt for meg, men jeg vil alltid sende ... en hyrde.

Jeg vil faktisk sende mange hyrder, og du kan velge å bli en av dem. Og når sjelene vekkes opp av søvnen, påminnet enda en gang om hvem de er, vil englene i himmelen juble for disse sjelene. For en gang var de fortapt, og nå er de funnet igjen.

Finnes det hellige vesener som dette her og nå på Jorden. Ikke i fortiden, men nå?

Ja, de har alltid vært der, og vil alltid være der. Jeg vil ikke la dere være uten læremestre. Jeg svikter ikke flokken, men sender alltid mine hyrder ut etter den. Og det er mange av dem på Jorden akkurat nå. I andre deler av universet også. Og i noen deler av universet lever disse vesenene sammen i evig enhet og uttrykker evig den høyeste sannhet. Dette er de opplyste samfunnene som jeg har snakket om tidligere. De eksisterer, de er virkelige og de har sendt dere sine emissærer.

Mener du at Buddha, Krishna og Jesus var romvesener?

Du sa det. Ikke jeg.

Er det sant?

Er det første gangen du har kommet på den tanken? Nei, men er det sant?

Tror du disse mestrene eksisterte i en annen verden før de kom til Jorden, og så vendte tilbake dit etter sin såkalte død?

Ja, det gjør jeg.

Og hvor tror du dette stedet er?

Jeg har alltid trodd det var det vi kaller Himmelen. Jeg trodde de kom fra Himmelen.

Og hva tror du Himmelen er?

Jeg vet ikke. En annen virkelighet, tror jeg.

En annen verden?

Ja ... Å, nå skjønner jeg! Men det heter ånde verdenen, ikke en annen verden slik vi tenker på det, som en annen planet.

Det er ånde verdenen. Men hvorfor tror du ikke disse åndene — disse Hellige Andene — kan eller vil bo et annet sted i universet, slik de gjorde før de kom til din verden.

Jeg har vel ikke tenkt på det på den måten. Det har ikke falt meg inn når jeg har tenkt på alt dette.

«Det er mer mellom himmel og jord, Horatio, enn i dine drømmers vildeste fantasi.»

William Shakespeare var en fantastisk metafysiker.

Da var Jesus et romvesen.

Det har ikke jeg sagt.

Men var han eller var han ikke?

Vær tålmodig nå, mitt barn. Du går for fort frem. Det er mer. Så mye mer. Vi skal skrive en hel bok til.

Betyr det at jeg må vente på Bok 3?

Jeg sa til deg, jeg lovet i begynnelsen at det skulle bli tre bøker. Den første skulle ta for seg sannheter for det individuelle liv og individets utfordringer. Den andre skulle handle om sannheter når det gjelder menneskers liv som en familie på Jorden. Og den tredje boken, sa jeg, skal ta for seg de største sannhetene og handle om de evige spørsmål. (259)

I den vil jeg avsløre universets hemmeligheter. Med mindre de ikke er.

Å nei, nå orker jeg ikke mer slikt prat. Jeg er så lei av «å leve med selvmotsigelser», som du alltid sier. Jeg vil at tingene skal være slik de er.

Da blir det slik.

Med mindre det ikke blir det.

Der har vi det! Slik er det! Du har FORSTÅTT! Nå forstår du den guddommelige tvetydighet. Nå ser du hele bildet. Nå har du begrepet planen.

Alt, absolutt alt som noensinne var og som noen gang vil eksistere, eksisterer akkurat nå. Og dermed er alt ... alt ER. Likevel forandrer det som

ER seg hele tiden, for livet er hele tiden en pågående, skapende prosess. Derfor kan vi fastslå at: Det som ER ... ER IKKE.

Dette ER-begrepet er ALDRI DET SAMME. Det betyr at ER-BEGREPET ... ikke ER.

Nei, nå får du ha meg unnskyldt, Charlie Brown, men du store min tid. Hvordan kan da noe bety noe?

Det gjør det ikke. Men nå foregriper du igjen! Alt dette til sin tid, min sønn. Alt til sin tid. Etter å ha lest Bok 3, vil du forstå disse og andre store mysterier. Med mindre ... alt sammen

Med mindre DE IKKE ER.

Akkurat.

Ja vel, da, Greitt nok. Men i mellomtiden kan du vel lede oss inn på veier som kan brukes akkurat her og akkurat nå for å gjenvinne visdom, gjenvinne klarhet så vi finner tilbake til Gud.

Det kan jo være noen som ikke vil lese disse bøkene. Må vi vende oss til religionen? Er det den som er det manglende ledd?

Vend tilbake til det åndelige. Glem religion.

Den uttalelsen kommer til å vekke vrede hos mange mennesker.

Mange mennesker vil reagere med vrede på hele denne boken ... med mindre de ikke gjør det.

Hvorfor sier du, glem religion?

Fordi mennesket har ikke godt av religion. Dersom en organisert religion skal være vellykket, må den få folk til å tro at de trenger den. For at folk skal klare å tro på noe annet, må de først miste troen på seg selv. Derfor er organisert religions fremste oppgave å få dere til å miste troen på dere selv. Deretter følger oppgaven med å få dere til å forstå at den har de svarene du ikke har funnet. Og det tredje og viktigste formålet er å få deg til å godta dens svar uten spørsmål.

Hvis du stiller spørsmål, begynner du å tenke! Hvis du tenker, vender du deg til din indre kilde. Det kan ikke religionen tillate, for du kan risikere å finne et svar som er forskjellig fra det den har. Derfor må religionen få deg til å tvile på deg selv. Den må få deg til å tvile på dine egne evner til å tenke riktig.

Problemet for religioner er veldig ofte denne motsetningen. For hvis du ikke kan godta dine egne tanker uten tvil, hvordan kan du da unngå å tvile på de nye ideene om Gud som religionen gir deg?

Ganske snart begynner du til og med å tvile på min eksistens, som du ironisk nok aldri tvilte på før. Da du levde i intuitiv viten, kan det hende du ikke visste alt om meg, men du visste definitivt at jeg var der!

Det er religionen som har skapt agnostikere, tvilere.

Enhver klar tenker som ser hva religion har

ført til, må tro at religion ikke har noen Gud! For det er religion som har fylt menneskenes hjerter med gudsfrykt, der mennesket en gang elsket Det som ER i all sin fullkommenhet.

Det er religion som krever at mennesket skal bøye nakken for Gud, i stedet for å stå med hjertet fylt av glede og utstrakte hender som i begynnelsen.

Det er religion som lesser frykten for Guds vrede over mennesket, der mennesket en gang søkte Gud for å få lettet sine byrder.

Det er religion som forteller mennesket at han skal skamme seg over kroppen sin og dens naturlige funksjoner, der mennesket en gang prislet dette som livets største gave!

Det er religion som lærer dere at dere må han en mellom-mann for å nå Gud, der dere en gang visste at dere kunne nå Gud gjennom den enkle vei å leve livet i sannhet og være god.

Og det er religion som befaler folk å elske Gud, der mennesket en gang elsket Gud fordi det var umulig å la det være!

Overalt hvor religion har fart frem, har den skapt splittelse, noe som er Guds rake motsetning.

Religion har skilt mennesket fra Gud, mann fra mann, kvinne fra kvinne. Noen religioner hevder sågar at selv om Gud står over mennesket, er mannen kvinnen overlegen — og dermed presenterer den en grotesk urettferdighet som er det verste som noen gang er påført halve menneskeheten.

Jeg sier deg dette: Gud står ikke over mannen, og mannen står ikke over kvinnen. Det er ikke tingenes naturlige orden — men det er måten alle som har hatt makt (nemlig menn) ønsket den skulle være da de formet sine maskuline former for tilbedelse gjennom religion. Systematisk redigerte de bort halvparten av de hellige skrifter for å tilpasse dem sin versjon, samtidig som de forvrengte resten for å tilpasse det sitt maskuline verdensbilde.

Det er religioner som den dag i dag hevder at kvinnen er mindreverdige, en slags annenklassens åndelig borger, av en eller annen grunn ikke egnet til å forkynne Guds ord eller til å være prest for folket.

Fremdeles slåss dere som barn om hvorvidt kvinner skal få anledning til å ordineres som prester, Mine Prester!

Og jeg sier deg dette: Dere er alle prester. Hver eneste en av dere. Det er ingen, verken grupper av mennesker eller enkeltindivider som er bedre egnet til å forkynne mitt ord enn andre.

Men altfor mange menn er som nasjonene på jorden. Maktsyke. De liker ikke å dele makt, bare utøve den. Og de har konstruert en Gud etter sitt hode. En maktsyk Gud. En Gud som ikke liker å dele makten, bare å utøve den. Likevel sier jeg deg: Guds største gave er å dele Guds makt.

Jeg ønsker at dere skal bli lik meg.

Men vi kan ikke alle være som deg! Det vil jo være blasfemi.

Blasfemien ligger i at dere har lært noe slikt. Jeg sier deg dette: Mennesket er skapt i Guds bilde, lik Gud — det er den utstakede skjebne dere har kommet for å fullføre.

Dere kom ikke til Jorden for å slite og kjempe og aldri nå målet. Jeg sendte dere heller ikke dit på et oppdrag som det er umulig å fullføre.

Tro at Gud er god, og tro at Guds skaperverk — nemlig deres hellige selv — er godt.

Tidligere i denne boken sa du noe spennende som jeg har lyst å komme tilbake til ved avslutningen av denne boken. Du sa:

«Absolutt makt krever absolutt ingenting.»
Er det Guds sanne natur?

Nå har du forstått.

Jeg har sagt «Gud er alt og Gud blir alt Det finnes ingen ting som ikke er Gud, og alle erfaringer Gud har gjennom seg selv, opplever Han i, som og gjennom dere » I min reneste form er jeg absolutt Jeg er absolutt Alt, og således trenger, ønsker og krever jeg absolutt ingenting

Ut fra denne absolutt rene form er jeg slik dere skaper meg Det er som om dere endelig ser Gud og sier «Vel, hva vil du gjøre med det~» Men uansett hva mennesket gjør ut (263) av meg, kan jeg ikke glemme, og jeg vil alltid vende tilbake til min reneste form. Alt annet er diktning. Det er noe mennesket finner på.

Det finnes dem som vil gjøre meg til en sjalu Gud. Men hvorfor være sjalu når jeg har og er alt?

Det finnes dem som vil gjøre meg til en vredens Gud. Men hva kan gjøre meg vred når jeg ikke kan såres eller øde-legges på noen måte?

Det finnes dem som vil gjøre meg til en hevngjengerrig Gud. Men hvem skal jeg hevne meg på siden alt eksisterer gjennom meg?

Og hvorfor skal jeg straffe meg selv fordi jeg er skaperen? Eller hvis det er så at mennesket må tenke på seg selv som atskilt fra meg, hvorfor skulle jeg da skape dere, gi dere kraft til å skape, gi dere frihet til å velge hvilke erfaringer dere vil gjøre, og så straffe dere for å ha «valgt feil»?

Jeg sier deg dette: Noe slikt vil jeg ikke gjøre — og i den sannheten ligger menneskets frigjøring fra Guds tyranni.

Det finnes i sannhet intet tyranni, bortsett fra i deres fantasi.

Mennesket kan komme hjem når det vil. Vi kan være sammen igjen når dere vil. Ekstasen i gjenforeningen med meg, kan dere oppleve når dere vil. Når hatten blåser av. Ved å føle vinden i ansiktet. Ved lyden av sirisser i lyse sommernetter.

Idet du oppdager regnbuen og hører det første skriket fra et nyfødt barn. Ved synet av de siste solstråler i en vakker solnedgang, og det siste åndrett etter et godt liv.

Jeg er alltid med dere, selv til verdens ende.

Deres forening med meg er fulikommen, har alltid vært, er og vil alltid være det.

Du og jeg er ett, både nå og til evig tid.

Gå nå, og lev ditt liv som en bekræftelse på denne sannheten.

Gjør dine dager og netter til et speilbilde av din sjels høyeste tanke. Tillat at dine øyeblikk fylles av den enestående ekstasen ved at Gud bekrefter sin eksistens gjennom deg.

A

Gjør det ved å uttrykke din evige og betingelsesløse kjærlighet til alle som krysser ditt livs vei. Vær et lys i mørket og fordøm det ikke.

Vær lysets budbringer.
Du er det.

La det fullbyrdes.

Takk for at dere ble med på denne reisen. Jeg vet at det ikke kan ha vært lett for enkelte av dere. Mange av de tankene vi har presentert her, setter spørsmålsteget ved mye av det vi har trodd og måten vi har oppført oss på, før vi leste denne boken. Gjennom dette materialet får vi en invitasjon til å skape en ny tro, til å vise ny oppførsel, til å fange opp nye ideer om hvordan tilværelsen kunne være. Dramatisk og inntrengende kalles vi til å tenke i nye baner når det gjelder våre liv og måten vi lever på.

Dette er de «nye ideers bevegelse». Vi har alle hørt om den. Det er ikke en organisasjon eller en samfunnsgruppe, men en prosess der hele samfunnet skifter fra en måte å oppføre seg på til en annen. Det er én av hundrevis av teorier i praksis. Det handler om å være kritisk. Jeg har presentert dette materialet her nøyaktig slik det ble overlevert meg, for å legge til rette for bevegelsen, for å hjelpe massene til å være kritiske og for å gjennomføre disse forandringene.

Vi må gjennomføre dem, for vi kan ikke fortsette slik som nå. De ideene og teoriene vi som mennesker har fulgt, har ikke vært av det gode for oss. De har faktisk nesten ødelagt oss. Vi trenger forandring. Vi må forandre oss hvis det skal bli noe igjen av verden til våre barn og barnebarn.

Når det er sagt, vil jeg si at jeg har et enormt håp for oss. Jeg tror at vi som mennesker nå står overfor en unik sjanse til å fjerne stengslene som så lenge har holdt oss tilbake fra å virkeliggjøre vår største mulighet, og overalt ser jeg vekst, ikke bare i individuell men også i kollektiv bevissthet. Jeg vet at det er denne kollektive bevisstheten som former massene og er drivkraften bak erfaringene vi gjør her på Jorden. Og slik blir nivået i vår kollektive bevissthet kritisk.

Det guddommelige formål med «Himmelske samtaler, bok 2», er å øke denne kollektive bevissthet. Ordene i denne boken ble aldri overlevert til meg alene, men er rettet til hele verden gjennom meg — akkurat slik de rettes mot samme mål gjennom deg. Vil du tillate at ordene i denne boken stanser der de er nå, stanser sin ferd i ditt hode? Eller vil du være med meg og bli budbringer, bære dem frem for en større tilhørerskare?

Det som er interessant når det gjelder tilstanden for mesteparten av menneskeheten, er at de fleste av oss er enige i at det ikke står så bra til med oss. Og når de fleste av oss er enige i det, kan vi vel sammen gjøre noe meningsfylt med det? Det er spørsmålet som martrer menneskene. Hvordan skal vi om forme individuell bevissthet til kollektiv handling?

Jeg tror en måte vi kan gjøre det på, er å leve etter og spre budskapet i bøkene «Himmelske samtaler». I tillegg må vi gjøre bevisste forsøk på å komme i kontakt med andre som allerede har organisert seg i grupper og organisasjoner som leter etter lignende forandringer og løsninger. Vi må alle dra i samme retning, arbeide mot samme mål. Jeg har lyst til å anbefale tre slike grupper her. (Jeg vet selvsagt at det finnes mange andre.)

Hvis du er enig i det du har lest her, vil jeg anbefale og oppmuntre deg til å ta kontakt med The Institute of Ecolonomics, stiftet av min gode venn Dennis Weaver. Dette instituttet er et i lysende eksempel på at økologi og økonomi ikke nødvendigvis er motsetninger, og at en forening av disse to elementene for å forbedre livet på Jorden, er den eneste rette veien å gå for å få gjennomført slike forbedringer.

Dennis og instituttet legger nå et enormt arbeid og energi i å utforske nye samarbeids- og kommunikasjonsformer mellom den økonomiske sektor i verden og personer og foreninger som har inntatt rollen som vakthunder for å forbedre verdens økologi. Dennis tror at den økologiske bevegelse og den økonomiske bevegelse ikke nødvendigvis behøver å være (267) motsetninger. De trenger heller ikke ha kryssende interesser.

Det som trengs, er en sunn utvikling av samspill mellom økologi og økonomi når vi gjør forandringer, i produktene vi produserer og i tjenestene vi yter. For å sammenfatte og forsterke denne ideen i ett eneste ord, har Dennis skapt uttrykket økologi-økonomi. Det er en femstavelses bekræftelse på hans tro som sier at økonomisk profitt ikke er uforenelig med og trenger ikke for evig å være det samme som økologisk risiko. Det som er bra for det ene, behøver ikke nødvendigvis være en katastrofe for det andre.

Hvis du også har lyst til å stå for denne tanken, kan du skrive til:

The Institute for Ecolonomics
Post Office Box 257
Ridgeway, CO 81432
USA

Da vil du få tilsendt informasjon som forteller hvordan du kan ta del i dette arbeidet.

En annen organisasjon som har fanget min oppmerksomhet og beundring, er The Foundation For Ethics and Meaning (Foreningen for etikk og mening), som er grunnlagt av Michael Lerner. Michael og jeg har snakket om mange av de temaene som kom frem i «Himmelske samtaler, Bok 2». Han har fortalt meg at han grunnla foreningen som et middel til å bygge opp en bevegelse som kan forandre grunnholdningen i det amerikanske samfunn. Han ønsker å forandre holdningen fra egoisme og

kynisme til omsorg og solidaritet.

Michael vil forsøke å forandre selve samfunnet slik at produktivitet eller effektivitet i bedrifter, lovgivning eller sosial praksis ikke lenger bare måles etter verdinormer som maksimal makt og rikdom, men etter graden av vår evne til å handle kjærlig, vise omsorg og oppføre oss etisk, åndelig og økologisk bevisst.

Hans forening har etablert lokale grupper rundt om i landet, og noen av disse forsker nå på metoder som forlanger at stat og lokal regjering skal vurdere det sosiale ansvar bedriften har vist gjennom sin historie, før en eventuell utbygging blir godkjent på regjeringsplan. Man kunne til og med tenke seg å forlange at bedrifter må søke hvert tjuende år for å få godkjent om de har tatt ansvar og gjort seg fortjent til å få fortsette. Foreningen setter søkelyset både på økonomiske og individuelle rettigheter, og går hardt ut mot krefter i bedriftene og på regjeringsplan som motarbeider dette.

Michael er forfatter av *The Politics of Meaning* (Meningsens politikk). Jeg anbefaler den på det varmeste. Som Corel West sier på bokomslaget: «... ha mot til å lese den.» Du kan også lese mer om disse temaene i *Tikkun*, et blad som foreningen utgir regelmessig.

Vil du tegne abonnement på dette utmerkede bladet og lære mer om Michaels arbeid, kan du skrive til:

The Foundation For Ethics and Meaning
26 Fell Street
San Francisco, CA 94103
Telefon: 415 575-1200

En tredje kilde som jeg er blitt oppmerksom på er *The Center for Visionary Leadership*, grunnlagt av Corinne McLaughlin og Gordon Davidson. Corinne og Gordon er forfattere av to andre bøker som rager høyt på listen over viktig lesning: *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out* og *Builders of the Dawn*. Deres utdanningscenter forsøker å gi åndelig innsikt gjennom nye, totale systemløsninger for sosiale problemer. Senteret tilbyr offentlige kurser, konsultasjon og kurser i verdiorientert ledelse for organisasjoner og enkeltpersoner. En av ideene som gleder meg mest, er et kurs med gruppesamtaler for å finne løsning på de problemene som skiller oss på Jorden. Disse samtalenene kan du bli med på hvis du skriver til:

The Center for Visionary Leadership
3408 Wisconsin Ave NW
Suite 200
Washington, D.C. 20016
Telefon: 202 237-2800

Kanskje noen av dere har lyst til å støtte alle disse foreningene, slik jeg gjør. Uansett hva du bestemmer deg for, håper jeg du ser at det også nytter for enkeltmennesker å påvirke utfordringer og problemer vi står overfor i store og viktige saker. Det er mitt svar på det store klageskriket: «Men hva kan jeg gjøre med det?» Du kan gjøre en hel del, og det er nok av steder der du kan gjøre det.

Derfor kaller jeg til handling. Dette er et ønske om å samle nye krefter i frontlinjen. Dette er min invitasjon til deg, så du kan være med og

bygge opp en hær av åndelige arbeidere. Sammen ønsker vi å leve i kjærlighet og heibredelse og gjenvinne respekten for denne vår verden.

Jeg vil aldri mer bli den samme etter å ha lest ordene som ble overlevert meg gjennom «Himmelske samtaler» 1, 2 og 3. Det kan ikke du heller. Du og jeg blir nå dratt mot avgrunnen. Trukket inn i en konfrontasjon med alt vi tidligere har lært og trodd.

Mange mennesker vil føle ubehag ved mye av det de har lest her. Vi mennesker har tross alt opphøyd oss selv som en særegen rase, en overlegen art og et opplyst folk. Disse bøkene sier at det ikke er riktig slik. De påpeker at den veien vi egentlig ønsker å gå, ikke er den retningen vi nå har staket ut. Nei, tro ikke at vi er opplyst. Og med denne påstanden fører bøkene kanskje til ubehag, spesielt Bok 2. Men ubehag signaliserer alltid vekst. Det egentlige livet begynner ved yttergrensen av det behagelige.

Selvfølgerlig skal vi ikke godta alle nye ideer som blir lagt frem for oss av andre når det gjelder vår personlige vekst. Og for all del, tankene i disse bøkene skal ikke være et slags evangelium. Det er absolutt det siste Gud ville ha foreslått. For Gud sier at verdien ligger i spørsmålet, ikke i svaret. Denne boken inviterer oss ikke til å godta svarene, men til kontinuerlig og ustoppelig å stille spørsmål.

Spørsmålene som presenteres i denne trilogien vil lede oss mot avgrunnen. Ikke bare yttergrensene for det behagelige, men også yttergrensen for hva vi kan forstå, vår tro og vårt erfaringsgrunnlag. Dette utfordrer oss til en ny erkjennelse.

Hvis du har lyst til å være med på prosessen å skape en slik erkjennelse i fellesskap, hvis du oppfatter deg selv som foregangsmenneske i stedet for passiv i denne prosessen, hvis du vet at du selv kan bli en budbringer — en som formidler samtidig som han tar imot — ja, da skal du bli med i vår nye hær. Bli en Lysets budbringer. Støtt arbeidet og organisasjonene som er nevnt her, eller andre verdige grupperinger du kjenner til.

Det er en annen gruppe jeg har lyst å fortelle om. Det er gruppen som Nancy og jeg har stiftet, som heter *ReCreation* (GjenFødt). Den har til oppgave å gi folk tilbake til seg selv — og med det forandre verden.

Vi startet dette arbeidet med et månedlig nyhetsbrev som ble sendt til alle som ønsket abonnement. Tusenvis har bestilt abonnementet etter Bok 1. Så har vi fortsatt med kurser for foregangsmenn som skal bringe budskapet i «Himmelske samtaler» til grupper både her i landet og rundt om i verden.

Hele livet er en skapelsesprosess, og prosessen begynner i din egen sjel. Din sjel vet om dette er den rette tid for deg å engasjere deg i livets mest dynamiske prosess — forandring og gjenfødelse til det neste stadium. Jeg vet at tiden er inne for meg.

Derfor har jeg offentlig gått ut med et av målene i vår forening, nemlig å støtte og være med på det første internasjonale symposium for *Integration of Spirituality and Governance* (Forening av ånd og styring). Jeg har tro på at verden ville forandre seg over natten, hvis menneskene på Jorden bestemte

seg for å la seg styre ut fra sin høyeste forståelse, i stedet for ut fra sine laveste tanker og dypeste frykt.

Vi planlegger et slikt symposium i 1999, og vi håper at resultatene og dialogene som springer ut fra dette, vil bli et viktig talerør ved å oppmuntre, spre, forstørre og formidle den prosessen vi allerede ser er i gang. Det er en prosess hvor mennesker med den beste vilje og det høyeste formål kommer sammen, setter seg ned for å finne hvilke faktorer som skiller oss, og hvordan vi kan berikes gjennom vår opplevelse av alt som for-ener oss som enestående vesener på en helt enestående klode i universet.

Vår forening har også diskusjonsgrupper, seminarer, meditasjon, undervisning og svært varierte programmer rundt om i verden. Avgiftene for de programmene foreningen støtter, er svært lave. Vi setter også til side minst 20 prosent av det mellomværende ved disse arrangementene til hele eller delstipend, slik at kursene blir tilgjengelig for flest mulig, uavhengig av økonomi.

Det er slik vi — Nancy og jeg og noen av våre venner — har bestemt oss for å arbeide for denne forandringen av livsholdninger. I dette etterordet hadde jeg håpet å kunne tilby dere noen måter å bli med på holdningsendringene. Bok 3 går lenger enn de to foregående ved å beskrive i detalj den langsomme utviklingen av intelligente vesener overalt, og hvordan høytstående samfunn i universet fungerer ut fra høyt utviklede samfunnsmodeller. Kort sagt, et lysende eksempel til etterfølgelse for dem av oss som velger å gå gjennom livet på denne nye måten.

Nyhetsbrevet vårt inneholder forslag og ideer om hvordan du kan gjøre dette, og på den måten bidra til holdningsendringer og skape en ny virkelighet, både for deg selv og andre. Opplysningene blir presentert i form av svar på spørsmål fra lesere over hele verden med utgangspunkt i disse tre bøkene. Du finner også nyheter om forskjellige aktiviteter i foreningen og opplysninger om hvordan du kan bli en del av oss hvis du skulle ønske det. Brevet er en god måte til fortsatt å stå i forbindelse med energien i "Himmelske samtaler".

For å bestille det, kan du skrive til:
ReCreation
The Foundation for Personal Growth
And Spritual Understanding
Postal Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502
Telefon: 541 734-7222

Dette koster 25 dollar året, noe som skal dekke portoutgiftene våre og de som støtter det store arbeidet jeg her har beskrevet. Hvis du ikke har økonomisk evne til å stå i forbindelse med oss gjennom abonnementet, tilbyr vi deg gratisabonnement. Bare be om det i brevet.

Før jeg slutter, vil jeg gjerne komme med noen personlige bemerkninger.

Etter utgivelsen av Bok 1, og etter å ha lest

mine beskrivelser av mitt eget liv, skrev mange av dere forståelsesfulle, medfølende og kjærlige brev. Jeg vil aldri greie å få uttrykt min takknemlighet for hvor mye det har betydd for meg. I disse brevene ble jeg ofte spurt om hvordan livet mitt forandret seg etter at jeg mottok disse bøkene. Det svaret blir altfor omfattende til å beskrive her, men jeg kan si at forandringene har vært enestående.

Jeg føler meg som et nytt menneske, tvers igjennom. Jeg har gjenopprettet et godt forhold til mine barn. Jeg har møtt og giftet meg med den mest fantastiske kvinne jeg noen gang har møtt. Gjennom hennes kjærlighet og godhet har jeg funnet veiledning og nåde. Jeg har tilgitt meg selv for tiden, da jeg om og om igjen handlet på måter som mange vil beskrive som utilgivelige. Jeg har ikke bare forsonet meg med hvem jeg var, men også med hvem jeg er og hvem jeg velger å være nå. Jeg vet i det minste at jeg ikke er min fortid, men jeg skaper den mest fantastiske morgendag når jeg lever ut mine største visjoner nå.

Og dere har vært med meg i denne helbredelsen og veksten. Dere har støttet meg gjennom de mange brevene. Og siden dere nå har vandret gjennom Bok 2 sammen med meg, håper jeg dere tar imot hånden min igjen når vi sammen skal skape menneskehetens største visjon. Da blir den vår visjon. Og da kan vi i sannhet forandre verden.

Det kan kreve mye av oss. Men de som har fått mye, blir bedt om mye. Og mens vi kanskje dyttes mot yttergrensene for det behagelige - dit denne boken allerede har dyttet noen - må vi huske at det er ved denne grensen av eventyret begynner. Og det er der vi møtes, du og jeg, hvis vi gjennom Robert Kennedys inspirerende ord skal finne en ny verden.

Den franske poeten og filosofen Guillaume Apollinaire skrev:

“Kom mot avgrunnen”
“Vi kan ikke Vi er redde”
“Kom mot avgrunnen”
“Vi kan ikke. Da faller vi”

“Kom mot avgrunnen”

Og de kom.
Og han dyttet dem.
Og de fløy.

Kom la oss fly sammen.

Neale Donald Walsch